

Серія "Відродження"

ВОЛОДИМИР СІЧИНСЬКИЙ

ЧУЖИНЦІ ПРО УКРАЇНУ

Вибір з описів подорожей по Україні та інших
писань чужинців про Україну
за десять століть

КИЇВ
ФІРМА "ДОВІРА"
1992

Фрагменти зі стародавніх пам'яток, статті, праці, а чи витяги з них арабських, візантійських, китайських мандрівників складають це унікальне видання, яке упорядкував історик, мистецтвознавець, архітектор, знаний в усьому світі, але майже не відомий у нас, - В.Січинський.

Прикметно, що чужоземці, знайомлячись із культурою, історією, побутом України в різні часи, розглядали її як окрему, самостійну, незалежну державу.

Публікується за виданням:

Володимир Січинський. Чужинці про Україну.

Вибір з описів подорожей по Україні та інших писань чужинців про Україну за десять століть.

Друге виправлене і значно доповнене видання.

— Прага, 1942.— Культурно-наукове видавництво УНО.

Дефекти тексту
зумовлені якістю оригіналу

ISBN 5-7707-2313-0

© Передмова. Дм. Чепурний, 1992

Книга "Чужинці про Україну" вперше побачила світ 1938 року у Львові. З того часу вона витримала декілька перевидань за кордоном, але тільки зараз виходить на батьківщині її автора - Володимира Січинського (1894-1962). Його багатюща спадщина майже не відома радянським дослідникам. Що вже тоді казати про широкий загаль читачів? Між тим, то була людина багатогранного обдарування: архітектор і мистецтвознавець, художник-графік і педагог, історик і філософ.

Автор "Чужинців про Україну" народився у місті Кам'янці-Подільському, що уславилось своєю фортецею. Напевно, тому в нього рано пробудився інтерес до архітектурних пам'яток минулого. Про старовинні споруди розповідав йому батько - православний священик і відомий історик Поділля Юхим Січинський (Січинський). Змалку захоплювався Володимир малярством, а в юнацькі літа зацікавився технічними винаходами, новітніми засобами будівництва.

Насичений бурхливими подіями 1917 рік зустрів він у Петербурзі. Довелося перервати навчання в Інституті цивільних інженерів. Опинившись в еміграції, вступив до Празького університету. Визнання наукової громадськості здобули вже перші дослідження Січинського: "Дерев'яні церкви і дзвіниці Галицької України XVI-XIX ст.", "Архітектура в стародруках" та ін. Не випадково саме Січинський 1927 року одержав одну з п'яти стипендій Міжнародного інституту інтелектуальної співпраці в Женеві.

Зрештою, в яких краях не перебував Січинський (а у пошуках заробітку довелося чимало мандрувати по світу), він насампе-

ред відчував себе будівничим національної культури, продовжувачем справи, започаткованої попередніми поколіннями. Щодо цього показове висловлювання Володимира Юхимовича про роль національних традицій у розвитку мистецтва: "Мистецтво всіх народів і всіх часів - це один неподільний ланцюг людської культури - постійне змагання до творення нових форм мистецького вислову - постійний поступ. Мистецтво кожної країни, в яких умовах воно б не розвивалося, є лише продовженням попередніх досягнень, один короткий етап для наступної доби. Але значення і впливи мистецтва окремих народів в історичному розвитку мистецтва були різні. Коли одне гриміло протягом багатьох століть і тисячоліть, то інше проходило малопомітно. Яка ж причина пишного розвою одного й коротковічності другого? Історія дає нам прекрасну відповідь. Успішний розвій культури залежить, по-перше, від міцної з'єдиненості народу-громади і спільної могутньої праці, спільного співжиття. Однак для розвою мистецтва цього не вистачає. Мусить виявлятися з цілою силою творчість, що міцно зв'язана з певним народом, зі своїм ґрунтом, зі своєю історією, - що робить своїми силами. Можуть бути різноманітні впливи і можуть з'явитися спочатку зовсім чужі взірці, але коли немає своїх артистів-майстрів, земля не дасть нового плоду; більше того - мистецтво тої країни не спричиниться до дальшого поступу, а сам народ втратить своє мистецтво і навіть здатність дальшої артистичної творчості. Раз створене мистецтво залишає глибокий слід в наступних віках. Можуть цілковито загинути пам'ятки мистецтва, може щезнути народ, що створив його, але вплив того мистецтва, тої культури (матеріальної, духовної) людство відчуває на собі довгі тисячоліття".

Безперечно, на світобачення Січинського вплинуло середовище, яке оточувало його з перших років самостійного життя. Осередки емігрантів донедавна вважалися terra incognita (землею невідомою). Однак поступово крізь численні міфи і легенди пробиває собі дорогу правда. Сподіваємось, невдовзі з'являться ґрунтовні розвідки про "Україну закордонну".

Щасливо обминувши сталінське лихоліття, наша діаспора за океаном і в Європі жила інтенсивним духовним життям. Друкували нові твори В. Винниченка і О. Олесь. Виходили наукові праці М. Сумцова, І. Огієнка, В. Щербаківського, Д. Чижевського, Д. Антоновича та багатьох інших. Дивували світ експозиції українського пластичного мистецтва (зокрема скульптури В. Архипенка), танцювальний ансамбль В. Авраменка, хорова капела під орудою О. Коши-

ця. Плідно діяли різноманітні наукові організації. Січинський виступав з доповідями на засіданнях Історично-філологічного товариства в Празі, написав чимало статей для різноманітних енциклопедичних видань, зокрема "Української загальної енциклопедії". Він очолив Українське товариство прихильників книги в Празі, яке об'єднувало бібліографів, бібліотекарів, видавців, словом, - книголюбів. Саме йому було доручено сформувати колекцію українських видавничих знаків і екслібрисів для міжнародної виставки книжкової культури в Празі, підготувати науковий каталог для репрезентації української графіки в Римі.

З утворенням в Чехії Українського вільного університету та Українського педагогічного інституту ім. М. Драгоманова Січинський викладав в цих навчальних закладах філософію, мистецтвознавство. Він був одним з фундаторів української гімназії, заснованої в Празі. Учні гімназії здебільшого користувалися підручниками чеською мовою. Щоб якось виправити становище, Січинський 1937 року видав своїм коштом (тираж 120 примірників) "Вступ до українського краєзнавства", вмістивши в ньому окремим розділом фрагменти з майбутньої книги "Чужинці про Україну".

Між цими двома працями - зв'язок нерозривний. "Чужинці про Україну" теж спочатку замислювались як читанка для гімназистів. Адже призначення педагога Січинський вбачав у тому, "щоб виховувати молодь у дусі патріотичному, як свідомих громадян майбутньої незалежної держави". Він прагнув дати підростаючому поколінню "строго перевірений науковий матеріал, почерпнутий з перших джерел для правдивого розуміння історичного життя українського народу". Цей документальний матеріал без фальсифікацій та підробок конче необхідний і нам, особливо тепер, коли спала полуда з очей і починаємо студіювати справжню історію України.

Звідки походить її назва, державний герб, прапор? У першоджерелах, датованих XI-XIII ст., Січинський знайшов відповідь на ці питання, які вважав корінними. "Назва народу, - зокрема писав він у "Вступі до українського краєзнавства", - чи, як кажуть, його національне ім'я, має для кожного народу незвичайно велике значення. Одна спільна назва сприяє об'єднанню народу, витворює в ньому спільність устремлінь, світогляду, почувань, провадить його до кращого розуміння колективної праці у всіх ділянках життя - культурного, господарського і політичного. Деякі народи боролися

за своє ім'я цілими віками, з великими зусиллями і жертвами здобуваючи в світі признання і пошану для свого національного імені".

Назви окремих країн в різні часи змінювалися. Колись Франція називалася Галлією, а в часи правління Капетингів "Францією" називали найближчу околицю Парижа. Інші назви, як цілком слушно зазначає Січинський, не приживалися в народі. Скажімо, Малоросія "як назва чужа і штучна" ніколи не вживалася у фольклорних творах. І навпаки, давня назва отчої землі - Україна - часто зустрічається у думках та історичних піснях. Тому що містить в собі поняття про окрему географічну одиницю, окрему землю, з якою органічно зв'язане життя народу.

Щодо цього, розповідаючи про походження національного жовто-блакитного прапора, державного герба (тризуба), Січинський посилається не тільки на архівні документи. Він згадує, зокрема, як схематичні зображення тризуба малювали на своїх хатах західноукраїнські селяни, щоб боронитися від злих духів. "Національний герб і прапор, - писав Січинський, - витворюються протягом віків і входять у свідомість народу як певна традиція, що має зв'язок з державним і національним життям, формує почуття єдності цілого народу".

Великого значення надавав Січинський картографії. Унікальні старовинні мапи (карти) вміщені у книзі "Чужинці про Україну". А у "Вступі до українського краєзнавства" - карта світу давньогрецького математика, астронома і географа Клавдія Птолемея, на якій позначена територія України (Птолемей називав Сарматією).

Всі ці відомості, на думку Січинського, мають "скріплювати національну свідомість". Він полемізує з "непевними, скороспілими, часом зовсім хибними поглядами на питання нашого національного імені", спростовує твердження, які заперечують тисячолітнє буття українського народу.

Автор "Чужинців про Україну" не першим порушував цю проблему. Але на відміну від інших дослідників, що зловживали декларативністю, знайшов вагомі аргументи. Володимир Січинський зібрав свідчення людей неупереджених - іноземних мандрівників, купців, політичних діячів, які у різні часи відвідували Україну.

В останньому розділі книги наводиться петиція, датована 1869 р., яку надіслав до французького парламенту впливовий

політичний діяч і журналіст К.Делямар. Цей документ згодом був опублікований під промовистою назвою "П'ятнадцятимільйонний європейський народ, забутий в історії". "Був це останній шляхетний голос Західної Європи другої половини XIX ст. про українську справу, останнє пригадування про українців! Пізніше прийшла найтемніша сторінка "віку гуманізму", коли Європа почала забувати про нас", - з гіркотою писав Січинський. Він висловлював бажання продовжувати дослідження на новому матеріалі, коли Україна здобуде суверенітет. Однак не так сталося, як бажалось!

За обсягом представлених архівних першоджерел - від найдавніших часів до кінця XIX ст. - "Чужинці про Україну" не мають аналогів у вітчизняній історіографії. Зрештою, читач має можливість і сам переконатися в цьому. Але хай уявить собі, яких титанічних зусиль потребувало згадане дослідження від автора, що перебував на чужині. Напружена інтелектуальна праця Січинського та інших діячів діаспори не гарантувала якогось матеріального статку. Власне, вони й не виборювали для себе привілеїв, почесних звань. У лавах емігрантів-науковців, митців лишалися тільки люди, здатні в ім'я високої мети до самопожертви. Поміж цих сіячів культурної ниви автор "Чужинців про Україну" вирізнявся дивовижною працездатністю. Надзвичайно широкими були інтереси Січинського-мистецтвознавця. Одна за одною виходили його монографії: "Олександр Антоній Тарасевич", "Григорій Левицький", "Шевченко-гравер", "Юрій Нарбут"*, дослідження з архітектури, графіки, декоративно-ужиткового мистецтва: "Пам'ятки української архітектури", "Історія українського мистецтва. Архітектура", "Історія українського граверства XVI-XVIII ст.", "Друкарські і українські видавничі знаки XVI-XVIII ст.", "Нариси з історії української промисловості", "Українські орнаменти історичні", "Українські орнаменти народні" та ін.

Плідно працював Володимир Юхимович в галузі книжкової графіки, оформивши понад 70 книг. Спираючись на традиції вітчизняного зодчества, зокрема архітектури давньокняжої доби X-XII ст., українського барокко, він розробляв проекти нових храмів, які потім будувались в Чехословаччині і Бразилії, США і Канаді...

*Мовиться про творчість Георгія Нарбута.

Мимоволі згадуються поетичні рядки ще одного визначного представника української еміграції, поета і художника С.Гординського:

О добрі, о незванні друзі!
Яка нас викликала сила,
Яка неподоланна мужність
Серця нам міццю окрилила?
Яка наказує нам віра,
Крізь млу зневіри й безнадії,
Іти на ті стрімкі узгір'я,
Де стяг одвічний огніве.
Де ми своєї туги вежі
Колись залишимо на грані
Для тих, що вирушать по межі
Ще недосягнуті, останні?

У наш час суспільних зрушень злободенним є гасло: "До праці!" То ж хай наукова і мистецька діяльність Володимира Юхимовича Січинського стане дороговказом для майбутніх ентузіастів і подвижників.

Дмитро ЧЕПУРНИЙ

З ПЕРЕДМОВИ ДО I-го ВИДАННЯ.

Описи подорожей по Україні та інші писання чужинців про нашу Батьківщину і наш нарід, — це незвичайно цінний скарб для пізнання минушини і сучасності українського народу у всіх проявах його життя і творчості.

Поруч з історичними документами і пам'ятками минушини, мемуари, записки, ітінерари та інші писання сучасників відтворюють більш живо і рельєфно саме життя, а не лише його сухі факти, наслідки, відгуки, що попадали, часами зовсім випадково, на пера перамені та інші писані пам'ятки.

Вартість різних описів, мемуарів, подорожей, реляцій, переказів і т. д. — різна, в залежності від обставин, часу, особи автора, його завдання, мети, тенденції. Однак не рідко і найбільша тенденція дає цікавий матеріал для освітлення малознаних фактів минушини. Зокрема описи подорожей менше вартісні з погляду реєстрації певних подій або — насвітлення так званої фактичної історії, зате дають вони величезний і дорогий матеріал про географічні, побутові, економічні особливості країни у всіх найрізноманітніших галузях краєзнавства. Бо коли у кожного автохтона, що постійно сидить на своїй землі, витворюється якась інертність, байдужість до свого „знаного“ оточення, то в чужинця, що приїздить до нової для нього країни, спостережливість завжди загострюється, увага зосереджується на нових для нього явищах і з'являється органічна потреба поділитися своїми враженнями зі своїм оточенням.

І так з тих писань чужинців маємо силу відомостей про такі, наприклад, географічні особливості України, як вигляд території, під-

соння, рослинність, тваринність, комунікацію та ін.; далі — про національні змагання, військо, духову і матеріальну культуру; з етнографічних особливостей — про побут, звичаї, вдачу народу; з господарських відносин — про торгівлю, промисл, соціальні відносини і т. д.

Власне, завданням автора було зібрати всі ці відомості з українського краєзнавства порозкидані в писаннях різних чужоземних письменників — арабських, візантійських, західньо-європейських, східних, ближчих і дальших сусідів і більше віддалених народів.

І цікаво, хоч ці чужинці часто приїздили з неприхильним до нас наставленням, не рідко навіть як неприятели або як союзники наших ворогів, проте у більшості їх писання були (або бодай кінчалися) прихильно до українського народу, а тим більше, коли порівнювали нас з іншими народами і нашими ближчими і дальшими сусідами!

Отже, знайомство з такими авторами-чужинцями мимоволі збуджує і зміцнює нашу національну свідомість, нищить зневір'я і шкідливе почуття менше-вартості (порівнюючи з іншими народами) та закріплює й загартовує нашу національну гідність.

Цей огляд хочемо зробити доступним для найширшого кола читачів. Хронологічно починаємо з т. зв. славянських часів, коли почала ви-творюватися українська раса, українська нація і українська державність. Зі всіх описів подорожей та інших писань чужинців (що часами бувають дуже довгі і нудні!) вибираємо найбільш цінні і цікаві місця, що освітлюють як позитивні так негативні сторони вдачі, життя і творчості українців. Не обтяжуємо читача довгими історичними екскурсами і не перерадовуємо тексту примітками та бібліографічними нотатками, зате подаємо по можливості оригінальні тексти цитованих авторів. Необхідні інформації, пояснення, зауваження, висвітлення про окремих авторів та їх твори подаємо у самому тексті. Для більшої ясності, в текстах перекладів уживаємо два роди дужок: в округлих дужках () пишемо синоніми — відміни значення слів чи цілих виразів, а в пря-

могутних дужках [] — пояснення, висвітлення або розшифрування назв тощо цитованого тексту.

Для потреб наукових та для зручнішого користування книгою, в кінці уміщено довідковий матеріал, зокрема бібліографія.

Труднощі при складанні цієї книги — розкиданість матеріалу, переклади з чужих мов, недоступність деяких джерел, відсутність попередніх подібних праць — дає авторові право жадати від читача — не бути надто суворим до всіх недочетів, неточностей та недотягнень, які могли статися в цьому виданні.

Кажучи про відсутність попередніх подібних праць, які давали б суцільний огляд усіх важніших джерел за повних десяти століть, мусимо рівночасно підкреслити, що авторові в найбільшій пригоді була передовсім праця М. Грушевського: Виїмки з жерел до історії України-Руси (Львів 1895), доведені, на жаль, лише до половини XI ст.; з бібліографічних оглядів праці — Ф. Аделунга, І. Борщака, Д. Дорошенка, П. Клепатського, С. Мінцлова, В. Сиповського і особливо В. Кордта.

Автор.

ПЕРЕДМОВА ДО ДРУГОГО ВИДАННЯ.

Успіх першого видання і прихильна оцінка літературною критикою цієї книги, спрямували автора до дальшої інтензивної праці над розшуком і спрацюванням чужинських матеріалів про Україну. Крім того, у першому львівському виданні, через обмеженість розміру книги, могла бути уміщена лише частина виготовлених матеріалів і то в скороченому вигляді. Тому це друге видання є значно поширене, передовсім новими авторами, а також доповненнями текстів тих авторів, які вже були в першому виданні. Рівнож ілюстраційна частина доповнена новими матеріалами, зосібна старими мапами України, які, від незалежних від автора і видавництва причин, не могли бути уміщені в першому виданні.

Розуміється, що і це розширене видання вибору з писань чужинців про Україну, далеко не вичерпує цілого потрібного матеріалу. Писання чужинців про Україну — це незвичайно обширний матеріал і надто великий для того, щоби був уміщений, хоч би в зовсім скороченому вигляді, в одній книжці. Однак завданням автора було зібрати все найважливіше — найбільш цінне, цікаве і поучаюче, що писалося про Україну чужинцями.

Як перше так і це друге видання книги написано популярно, щоби було доступне для найширшого кола читачів.

Автор.

I. АРАБСЬКІ ПИСЬМЕННИКИ IX—X СТ.

Одні з найстарших описів славянських земель і зокрема України належать арабам, що в той час були одним з найкультурніших народів на світі. Араби спеціально цікавилися географічними відомостями, життям сусідніх народів, торговельними шляхами. Вони збирали звістки від своїх купців, що їздили в торговельних справах до Києва та інших міст, або зустрічали в різних країнах українських купців. Арабські відомости здебільшого уривчасті й однобічні та торкаються переважно тих ділянок життя і звичаїв, які найбільше їх дивували. Тому, наприклад, маємо докладні описи похоронів, гостин, забобонів та ін. В меншій мірі маємо відомости географічні і етнографічні. Крім того чимало труднощів є з перекладом староарабських текстів, тому різні перекладачі та дослідники цих текстів зовсім відмінно пояснюють поодинокі уступи. Відомости арабських письменників цінні ще тим, що подають деякі звістки до давнішої історії України перед IX ст., тоді як, поруч з ними, візантійські джерела з тих самих часів (IX ст.) описують лише події сучасні їм.

Відомости про славян і Русь-Україну арабських письменників VIII—IX ст. — дуже уривчасті і баламутні, щойно арабський письменник перського походження Ібн-Хордадбе говорить про славян і Русь більш докладно. У своєму творі „Книга шляхів для пізнання держав“ писаному в 60—70-их рр. IX ст. пише про руських купців:

„Вони — з племені славян — вивозять футра видри, футра чорних лисиць і мечі з далеских кінців Славянщини до Рум-

ського моря [Чорного або Середземного моря] і цісар Рума бере з них десятину. А коли бажають, то їздять на кораблях по річці Славян, переходять по затоці хозарської столиці, де її володар бере з них десятину. Далі вони ходять до моря Джурджана [південно-східна частина Каспійського моря] і виходять на довільний собі беріг; промір же цього моря — 500 фарсантів. Іноді вони привозять свій крам на верблюдах у Багдад. Іноді (купці) вибирають шлях через Вірменію, в країні славян, потім до затоки хозарської столиці, потім у море Джурджана, потім у Балху і Мавараннагру, потім до Сіна [Китаю].“

Аль Джайгані, везир Саманидів, володарів Хорасана (на півд.-схід від Каспійського моря) в своїй книзі кінця IX — поч. X ст. „Книга доріг для пізнання держав“ писав:

„Русини складаються з трьох родів: 1. з Русинів, що мешкають найближче до Булгара; їх володар жие в місті Куяб [Київ]; воно більше від Булгара, 2. Славії й 3. Танії (Табії). Мешканці їздять в торговельних справах до Куяба. Але ніхто досі не сказав, щоб який чужинець поїхав туди, щоб пробувати, бо кожного чижинця, який туди поїде, зараз вбивають. Вони торгують також, (їдучи) водою; нікому про свій побут нічого не оповідають і не мають звязку з чужинцями. Вони не дозволяють, щоб який чужинець поїхав до їх країни. З трьох міст розвозять вони футра соболів і цину по всіх містах. У них такий звичай, що як котрий вмирає, палять вони його, а дівчата небіжчика з власної волі віддають себе, щоб спалити їх разом з небіжчиком. Деякі стрижуть собі волосся на голові, як їмре хорий, або красять собі бороду. Одіж в них — довгі свити і короткі куртки. Русини в торговельних справах мандрують до Хозарії.“

Щодо поділу Руси на три роди, то відомо, що під назвою Куяба арабські письменники розуміли Київ, значить першим родом русинів треба вважати Київську Русь-Україну. „Славію“ російські дослідники вважають новгородцями, хоч скорше тут йде мова про західних чи південно-західних славян. „Танія“ — після Іловайського і М. Грушевського — Тматорокань.

Дуже цікаві „Записки“ арабського письменника Ахмеда Ібн-Фадланда, що був членом посольства каліфа Муктадира до приволзьських болгар. „Записки“ ці повстали в 20-их рр. X. ст. і описують м. ін. русинів, коли ті прийшли до болгар. Важно відмітити, що Ібн-Фадланд розрізняє Київ (Куяба) від Русів. Тому опис Русів, їх побуту, життя, звичаїв не відомо чи відноситься до місцевих автохтонів чи скорше до дружинників-русів, що складали військову верхівку на Україні-Руси X ст. з їх поганським побутом, який особливо вражав магометанина. Є також припущення, що Ібн-Фадланд зустрічав північних Русів, себто торговельно-військову верхівку Новгородської Руси. „Я бачив Русів, коли вони прийшли зі своїм крамом і розташувалися по річці Ітіль [Волзі], і я не бачив більш досконало-зложених (велетнів) ніж вони, немов би пальмові дерева; вони руді, не вдягають ані курток ані свит, але в них мужчини вдягають кису [простий одяг, властиво покривало, коф], котрою він закручує один бік, а одну руку випускає з під неї. Кожний з них нерозлучно носить при собі меч, ніж і сокиру; а мечі їх широкі, хвилясті, клинки франкського виробу. Починаючи від кінця нігтя кожного з них до його шиї [на кисах чи мечях?] видно зелені дерева, визерунки та інші річі [рисунки?]. Кожна з їх жінок має прикріплену на грудях коробку чи то з заліза, чи то з міді, чи то з золота, відповідно до заможности чоловіка і після його скарбів; в кожній коробці, є перстень (коло); до котрого прикріплений ніж, також на грудях. На шиї вони мають золоті і срібні ланцюжки, бо коли чоловік має 10.000 диргемів, то робить він жінці ланцюжок, коли має 20.000 — робить він їй два ланцюжки, подібним чином коли в нього прибавляється 10.000 диргемів додає він інший ланцюжок своїй жінці, так що часто одна з них має багато ланцюжків на шиї. Найкраща прикраса в них — зелені коралі (пацьорки) з глини (шкла) — з тих коралів, що бувають (привозяться) на кораблях; вони стараються усіма засобами добути їх, купують одну коралину за диргем і нанизують з них намиста своїм жінкам.“

— Далі описано похоронний обряд русів з драстичним ритуалом забиття одної з жінок небіжчика.

Під кінець цього ритуалу, який мав можливість бачити Ібн-Фадланд, він подає таке:

„Коло мене стояв чоловік з Русів, і я чув, як він розмовляв з перекладачем, що був з ним. Я його запитав про що він розмовляв і той відповів, що русин сказав йому:

— Ви громада арабів дурний нарід, бо берете найнижчого і поважнішого для вас чоловіка і кидаєте його в землю, де його з'їдають гади і черваки; а ми спалюємо його в одну мить, і він зараз же увиходить до-раю.

Потім він засміявся надмірним сміхом і сказав:

— Через любов Господа (Бога) його до нього (небіжчика), післав він вітер, так що вогонь охопить його за годину.

І дійсно, не проминуло і години як корабель, дрова, небіжчик і дівчина цілком змінилися в попіл. Потім вони збудували на місці, де стояв витягнений з води корабель, щось подібне до округлого горбка (могили), встромили до середини велике дерево халандж, написали на ньому ймя небіжчика та ймя руського короля і відійшли.

Аль-Масуді, письменник 20—50 рр. X ст. подає більш докладні відомості не тільки географічні але також етнографічні. Він багато подорожував по різних краях, між іншим також по Вірменії і Прикаспійських краях. Про славян пише, що „вони поділяються на багато народів і деякі з них — християне, а поміж ними також погане і ті що поклоняються сонцю“. Окремо від цих народів згадує він русів. Заперечує між іншим хибне твердження інших письменників, що Каспійське море (Хозарське) з'єднується з морем Озівським (Майотас).

В одному місці, оповідаючи про „поган в країні хозарського царя“, пише, що „де-які племена з них є славяни і русини“. Отже і тут ставить окремо одних і других.

„Русини мають в своїй землі срібну копальню, подібно до срібної копальні в горі Банджгира, в краю Хорсана“.

Досить багато пише також про окремі славянські народи, але тому, що їх назви, правдоподібно, трохи змінені або і зовсім перекручені в арабській транскрипції, а крім того панує в нього де-яка плутанина в географічно-територіальному відношенні, — то все це дуже затемнює цілий опис. Зрештою писання Аль-Масуді мають значіння інше — вони свідчать про велике розгалуження окремих славянських народів, їх кількість, державну організацію і культуру ще з передхристиянських часів.

„Руси складають численні (ріжні) народи, що поділяються на розрізнені племена. Поміж ними є нарід, що називається Лудана, котрий є одним з найчисленніших поміж ними. Вони мандрують з краєм в країну Андалус [Еспанія], Румію [Рим, Італія або Візантійська держава], Кустантинію [Царгород] і Хозар. Після 300 року гіджри [912—913 р. по Р. Хр.], трапилося, що коло 500 кораблів, де на кожному було 100 людей (з Русів), увійшли в протоку Найтаса, що з'єднується з хозарською рікою [з Хозарським морем?]. Далі оповідається, що Руси з успіхом воювали з ріжними народами на побережж Каспійського моря і досягнули навіть Баку.

Славяни складаються з багатьох народів і численних родів; ця наша книга не займається описом їх народів і розподілом їх родів. Вище ми вже оповіли про короля, котрому в минулі часи підлягали інші (решта) їх королів, себто про Маджака — короля Валинани [Волиняки або Поляне] — нарід котрий є одним з основних (корінь зі славянських корінів) славянських народів, вони поважаються поміж їхніми народами і мали перевагу поміж ними. Але потім пішло розєднання поміж їхніми народами, лад їх був порушений, вони прийшли до занепаду (поділилися) і кожне племя вибрало собі короля, як то ми вже казали про їх королів, з причин, які оповідати було б занадто довго.

Наприкінці Масуді подає такі географічні відомості:

„Поміж більшими і відомими ріками, що впадають в море Понтус, є одна, що називається Танаїс [Дін?], котра приходить з півночі. Береги її заселені численним народом славянським та

іншими народами, заглибленими в північних країнах. Друга з цих більших рік є Ялта і Балева, назва, котру має вона також у Славян. Вона завширшки більше трьох миль і тече на просторі багатьох днів за Царгородом. На берегах цієї ріки живуть Бамджини і Марава, народи славянські. Ті самі береги замешкували Булгари, коли вони прийняли християнську віру.

Дослідник Доссон вважає, що Ялта і Балева є Діна і Морава, на думку інших — тут йде мова про Дунай. Більш правдоподібно перше твердження, бо назва славянських народів Бамджини і Морава, очевидно, тотожне з Богемцями (Чехами) і Мораванами.

Ібн-Даст у творі „Книга добрих скарбів“, що написана в перш. пол. X. ст., подає різні відомості за іншими арабськими письменниками і тому його компіляція подекуди баламутна.

„Поміж країною Баджнаків [печенігів] і країною славян десять днів дороги; на початку славянської землі є місто Куяб [Київ]. Шлях до їх країни йде степами, бездоріжжям, через потоки і густі ліси. Країна славян — край рівний і лісний; в лісах вони і живуть. Вони не мають ані виноградів, ані ріллі. З дерева виробляють подібне до кухлів, в котрих і вулики для пчіл і медпчільний заховується; це зветься у них — улигидж і один такий кухоль містить коло 10 кварт його. Вони пасуть свині, також вівці. Як котрий умре, вони палять його труп. Жінки їх, як хто вмере, деруть собі ножом руки й лице. На другий день після палення небіжчика, йдуть до того місця де це сталося, збирають попіл, складають в начиння і ставлять на горбі. За рік по смерті небіжчика беруть кухлів двадцять меду, іноді трохи більше, іноді трохи менше, несуть на той горб, там само збирається й родина небіжчика, їдять, пють і потім розходяться.

Всі вони погани. Найбільше сіють просо; в жнива беруть просіяні зерна проса в корці, підносять до неба й кажуть: — Боже, ти дав нам страву, дай і тепер її досить. Є в них різні кобзи, гуслі і дудки; дудки довгі на два лікті, а кобза має вісім

струн. Напиток роблять собі з меду. При спалюванні небіжчика, гучно бенкетують, радіючи з ласки, яку виявив до нього Бог. Товару до роботи в їх мало, а верхових коней має тільки один згаданий чоловік. Озброєння в них складається з дротиків (піки?), щитів та списів, іншої зброї не мають.

Їх вожд коронується; вони йому підпорядковуються і від його наказів не ухиляються. Осідок його в середині країни славян. Згадана вище особа, що зветь його „головою голів“, зветься в них Свят-малик (король); ця особа вища від жупана, бо той тільки є його намісником. Той король має верхових коней і не вживає іншої страви крім кобилячого молока; має він також чорні, міцні і дорогі панцирі. [Очевидно тут особа вел. князя змішується з хозарським каганом]. Місто, де він живе, зветься Джарваг (?); що місяця там буває трьохденний ярмарок.

Холод в їх країні такий великий, що кожний викопує собі в землі ніби пивницю (землянку), до котрої прироблює з дерева гостроверхий дах, подібно до (верху) християнської церкви, й на той дах накладає землю. В такі пивниці переходять з цілою родиною і взявши дерева й каміння, запалюють вогонь, розпикають каміння на вогню, аж почервоніє; а як каміння розпечеться до краю (якнайбільше) — поливають і з того йде пара, що нагріває хату так, аж одержу з себе скидають. В такому житлі залишаються до весни. [Правдоподібно, тут араб. письменник мішає докупі опис житла і опис лазні].

Король обіздить їх щороку; хто має дочку, з того король бере щороку собі один її одяг, а як син — то також бере по одному одягу собі річно. Хто не має ані сина, ані дочки, той дає по одному одягу жінки, або служниці щороку. Як король спіймає в своїй державі розбійника, наказує або задушити його, або віддає під догляд якому-небудь начальникові в далеких краях своєї держави.

Що до Руси, то вона на острові, що оточений озером. Той острів, де живуть вони (Русини) має просторінь на три дні дороги, вкритий лісами і болотами, нездоровий і такий вожкий,

що як ступиш ногою, то вона трясеться, бо так пересякнута водою. Вони мають короля, що зветься Ханан-Рус; чинять наїзди на Славян (!), приїзять кораблями, висаджуються, забирають їх в неволю, везуть в Харван (Хазран) і Булгар і спродують там. Ланів не мають, а живуть з того, що привозять з землі Славян. Як у кого з їх родиться син, він бере голий меч, кладе перед новонародженим і каже:

— Не залишаю тобі в спадщину ніякого майна, матимеш тільки те, що здобудеш цим мечем.

Вони не мають ані нерухомого маєтку, ані міст, ані ланів; єдиний їх промисл — торгівля соболями, вивірками та іншими футрами, які й продають хто купить; за плату грошову завязують міцно до своїх пасів. Одягаються вони неохайно (Хвольсон читає — чисто); чоловіки носять золоті наручники. З рабами поводяться добре і дбають про їх одяг, бо використовують їх при торгівлі. Міст у них велике число, і живуть вони просторо [суперечність з повищим!]. Гостей шанують і добре поводяться з чужинцями, що шукають у них оборони; і з усіма хто в них часто буває, не дозволяють нікому зі своїх кривдити і утискати таких людей. У випадку, як хто скривдить, або притисне чужинця, допомагають й боронять (скривдженого). Мечі мають [схожі?] сулайманові. Як котрий з поміж родів просить помочи, всі виходять до боротьби; між ними нема розрізнення, але воюють з ворогом одностайно, поки його не переможуть. Як котрий має справу проти другого, то кличе на суд до короля і перед ним сперечаються; як король скаже свій присуд, виконують, що він сказав. Коли ж обидві сторони не вдоволені королівським присудом то за його наказом мусять остаточне рішення зробити зброєю: чий меч гостріший, той і має верх. До цієї боротьби родичі (з обох сторін) приходять озброєні і стають; тоді суперники починають битись і хто переможе, той справу виграє після своїх вимог. Мають лікарів [знахорів — очевидно йде мова про жреців], з котрих деякі розказують королеві, немов би їх аверхники (Русів). Трапляється, що вони звелять жертвувати

своєму творцеві (богові) все що надумують: жінок, чоловіків і коней, а як знахор скаже, то того наказу не виконати не може жадним способом.

Вони відважні і хоробрі. Як нападають на інший нарід, то доти не відступають, доки не знищать (його) цілком; гнетуть переможених і роблять їх невольниками. На зріст високі, гарні на вигляд і в нападі сміливі, та цю сміливість не виявляють на коні, але всі свої напади і походи чинять на кораблях. Штани носять широкі — сто ліктів матерії йде на кожні. Одягаючи такі штани, збирають їх коло коліна і привязують до нього. Усі постійно носять при собі мечі, бо мало вірять один одному, а що підступ в них річ звичайна: кому вдасться здобути хоч малий маєток, зараз же рідний брат або товариш починає заздро позирати і силкується, щоб як небудь того вбити або зрабувати.

Як вмере хто-небудь з визначних (осіб), копають йому могилу подібну до великої хати, кладуть його туди й разом з ним кладуть в ту ж могилу і одяг і золоті обручки, що він носив; потім ставлять туди багато страви, начиння з напійками й гроші. Нарешті кладуть в могилу улюблену жінку небіжчика живою. Вихід могили закладають, і жінка вмирає в затворі.

Один з останніх арабських письменників, який подав докладніші відомости про наші землі був Ібн-Хаукаль, купець з Мосуля, що мандрував по світі протягом 30-ти років і склав коло 70-их р. р. X. ст. компілятивний твір „Книга шляхів і держав“. Він писав:

„Тепер не залишилося і сліду ані від Булгара, ані від Бургаса, ані від Хозара, бо Русь напала (знищила) всіх їх, забрала в них всі ті краї і привернула до себе. А ті що врятувалися з їх рук, розбіглися по близьких місцях, бажаючи залишитися поблизу своїх країв та сподіваючись прийти до згоди (з Русью) і піддатися їй.“

Про старо-руську мову він пише: „Мова Булгар схожа з мовою Хозар, а Бургаси мають іншу мову, також мова Русів відмінна від мови Хозар і Бургасів.“

„Русини постійно торгують з Хозаром і Румом,“ продаючи свій мед, футра (головно видри).

Про одяг і зовнішній вигляд русинів пише: „Одяг їх — мала куртка... Деякі з них голять бороду, а інші сплітають її подібно до кінської гриви і фарбують її жовтою (чорною) фарбою“.

Ібн-Якуб, автор мало знаний, у своїх „Записках“ 60-их рр. X. ст., що заховалися в копії еспанського араба Аль-Бекрі другої пол. XI. ст., подає слідуючу загальну характеристику славян:

„Взагалі Славяни — люди сміливі, здатні до походу і якби не було розрізнення серед їх численних і розкиданих племін, то не міг би з їх силами боротися ані один нарід у світі. Вони замешкують краї найбагатші оселями і життєвими засобами. Пильнують хліборобства і щодо здобування собі на прожиток переважають всі народи півночі. Крам від них йде морем і сухо-долом до Руси і Царгороду“.

Едрісі, арабський географ написав книгу 1154 р. під заголовком „Розваги людини, що прагне відповідно знати різні частини світа“. Арабський текст цієї книги було видано в Римі в 1592 р., латинський переклад в 1619 р., а виправлене видання у французькій мові з'явилося щойно в 1840 р. у Парижі. Описуючи Польщу, Едрісі каже, що вона відділена горами від Саксонії, Богемії і Руси. „Ці дві останні країни рахуються (належать) до Руси. До міст Руси належить причислити Сермель [Перемишль?], Зана, Бармура і Галісія. Перше з цих міст (Сермель) є положене над рікою Дністром у північній частині току тієї ріки, котра пливе на Схід, аж до Зана днів 12 дружини. З Зана, котре є над берегом, до Бармуні днів 9. З Бармуні до Галісія [Галича] миль 200.“

II. ВІЗАНТІЙСЬКІ ДЖЕРЕЛА VI—X. СТ.

Візантійські джерела торкаються переважно боротьби візантійських імператорів з київськими князями передхристиянських часів. Тому з цих джерел довідуємось про військову силу, велич та політичну й економічну експанзію старої України-Руси.

Одним з найдавніших візантійських джерел про нашу країну є історія про війни Візантії з Персами, Вандалами та Остготами, написана **Прокопієм** в другій половині VI. ст. Про славян у Прокопія читаємо такий уступ:

...„Народами Склавінами і Антами не править один муж, але з давних часів живуть так, що порядкує громада, і для того всі справи, чи щасливі чи лихі, йдуть до громади. Та можна сказати — і в усіх інших справах однаково ведеться в обох цих варварських народів і встановилося давно. Єдиного бога, що насилає блискавку — визнають єдиним владикою всіх і жертвують йому кров і всяку худобу. Не знають долі (фатуму) і зовсім не признають, щоб вона мала якусь силу над людьми, але як хто має перед собою смерть видиму, чи в хоробі, чи на війні, обіцяють вони за життя своє, як що не згинуть, жертву богу, і врятувавшись жертвують що обіцяли, і думають, що тією жертвою спасли собі життя. Шанують вони річки, німф і деякі інші божества, жертвують їм всім і з тих жертв ворожать собі. Живуть вони в лихих хатках, селячись далеко один від одного і переміняючи часто кожний своє житло. Виступаючи в битву, йдуть здебільшого на ворогів піші, маючи в руках невеликі щити і піки, а нагрудників не одягають. Деякі не мають ані сорочки, ані плаща,

але тільки в коротких штанах стають битися з ворогами. У обох народів мова одна, проста і варварська. Виглядом вони також не різняться поміж собою; всі вони високі і надзвичайно міцні; тілом і волоссям не дуже білі і не русьві, і не впадають зовсім в чорне, а рудоваті всі. Життя провадять суворе і нецивілізоване, як і Масаети, і дуже брудні, як і ті. Але вони зовсім не лі і не підступні і в простоті заховують гунські звичаї. І ймя у Склавінів та Антів колись було одно: за давних часів і цих і тих звали Спорами, для того, думаю, що заселяють край розкиданими і відокремленими оселями. Для того й займають великий край — бо більшу частину того берега Істра замешкують вони.

Патріарх Фотій († 891) — свідок облоги Царгороду Русью в 865 р. так характеризує своїх ворогів русинів:

„Нарід дикий і суворий, без страху... все руйнує, все нищить... Нарід неславний, нарід якого й не рахували, нарід, що ставили (його) нарівні з рабами, невідомий — та здобув імя, незначний — та став славним, зневажений і бідний — та дійшов високого становища й незчисленного багатства, нарід, що десь жив далеко від нас, варварський, кочовничий, що пишався зброєю, несподіваний, неспостережений, без військової штуки так сильно і нагло ринув на наш край... Чи пригадуєте той час незносний, тяжкий, коли прийшли до нас варварські кораблі, дихаючи чимсь суворим, диким, погибельним... Коли вони йшли попри місто, несучи, виставляючи пловців з чегами, мов би загрожуючи місту смертю від меча... Коли переляк і темрява опанувала розум, і вухо прислухалося тільки до одної висти: варвари перелізли стіну, і вороги опанували місто!“ І то яке місто! — „Місто (Царгород) оздоблене здобичою з багатьох народів, який нарід хоче зробити тебе своєю здобичою! Ти, що здобував багато трофеїв над ворогами Європи, Азії і Ливії, як підняла над тобою тепер піку варварська, проста рука, щоб над тобою поставити трофей!“

Константин Порфирородний (905—959), син візант. імператора Льва Філософа, і сам імператор-самодержець від 959 р.,

у своїх писаннях чимало місця уділяє Русі. Хоч достовірність усіх писань його квестіонують, всетаки мають вони не аби-яку вагу, особливо спеціальний розділ книги IX.: „Про Русь, як ідуть вони човнами з Руси до Константинополя [Царгороду]“. „Човни, що приходять до Царгороду з далекої Руси, себто з Немогарди, де сидів Євєндостлав [Святослав], син Інгоря [Ігоря], князя Руси, з замка Милински, й із Телючи [Любеч], і Чернигоги [Чернігів] і з Висєгроде [Вишгород]. Всі ото вони ідуть вниз рікою Дніпром і звертаються до замку Кіова [Київ], званого Самбатас. А їх підвладні Славяни, звані Кривитеїни [Кривичі] та Ленцаніни [Лугани — від міста Луцька] й інші Славяни підчас зими вирубують в горах дерево на човни, і обробивши, як приїде час, як розтане лід, спускають їх в близькі озера. І як спустять в ріку Дніпро, ідуть тією рікою і приходять в Кіову; витягнувши, виставляють човни й спродують Руси. А Русь купує самі кадуби і розламавши давні одnodеревні (човни), беруть з них весла, уключини (до весел) і інший припас і споряжають (нові)“. Далі йде докладний опис подорожі Руси човнами по Дніпру, Дніпровими порогами і побережжам Чорного моря до Царгороду.

Лев Диякон з Калої в Малій Азії, що перебував при війську візант. імп. Василя, коло 990 р. почав писати історію свого часу та широко оповідає про війну Святослава з Візантією. Українців, і разом військову верхівку старо-княжих часів, називає він тавроскитами або просто скитами, отже уживаючи стару архаїчну назву. Наших предків і разом своїх ворогів характеризує він так:

„Нарід нерозважний, войовничий, сильний, що нападають на всіх сусідів — вони ніколи, хоч і переможені, не віддаються в руки ворогів і якщо не сподіваються вирватися, (то) встромляють собі в нутро меч і так себе забивають“...

Знову про кн. Святослава пише; що він палкий, сміливий, відважний, діяльний. На пропозицію візант. імператора забратися з Мізії, яку Святослав обсадив зброєю, князь відповів; що

„як Ромеї (Візантія) не схотять заплатити (за його втрати) — нехай скорше забираються з Європи, бо то їм не належить, і до Азії переходять!“ На другу вимогу відповів ще гостріше:

— „Не бачу жадної потреби імператору ромейському йти до нас; нехай не трудиться йти в цей край: ми самі скоро поставимо шатра перед брамою Візантії, обведемо її міцним валом, а як він (імператор) буде боротися з такою бідою й вийде — сміло приймемо і самим ділом йому докажемо, що ми не якісь партачі-зарібники, а люди крові і зброєю побороємо противних, хоч він, через несвідомість, силу руську й уважає за якесь жіноцтво, в запічку виховане і сими погрозами пробує нас настрашити, ніби дітей-немовлят якимись машкарами.“

Коли боротьба з військом імператора ставала тяжкою і військова старшина Святослава дораджувала йому піддатися, тоді князь сказав:

— Пропаде слава, яка йшла за руським військом, що не трудно воно підбивало сусідні народи та тримало в неволі цілі краї, не проливаючи й крові, пропаде, як тепер так соромно поступимося Ромеям. Від предків ми мужність дістали; пригадаймо ж, якою непоборною до цих часів була сила руська й міцно биймось за своє спасення. То не наш звичай — втікаючи йти до дому, але — або жити з побідою або славно вмерти, доказавши діла як належить сміливим мужам!“

У Льва Диякона є також одинокий свого роду опис як виглядав князь Святослав:

„Середнього зросту, не занадто високий, але і не низький, брови мав густі, очі сині, ніс короткий, борода оголена, на верхній губі густе і довге волосся, голова зовсім оголена, з одного боку висів чуб, що означало значний рід; шия здорова, плечі широкі, і взагалі дуже добре був збудований; здавався якимсь понурих і диким; в однім усі висіла золота сережка, оздоблена двома перлинами, з карбункулом посередині, одіж на нім була біла, нічим не різнилася від інших окрім чистоти.“

Більша частина оповідання Льва присвячена війні Святослава з візант. імператором, що велася з перемінним успіхом. От зразок такого опису з дня 4. серпня 972. р.:

„Війська взялися до бою, почалася битва велика, і в перших бійках боротьба йшла рівно з обох боків. Русини билися міцно, уважали за великий сором, якби тепер перемогли Ромеї їх, які мали у сусідніх народів таку славу, що завше в битві побороють ворогів, і позбавили її. Ромеї знову соромились і страшилися, щоб піший наряд, що зовсім не вміє їздити, не подолів, буцім невправних у війні, їх, що завжди перемагали супротивників зброєю і відвагою, і щоб за одну хвилию не пропала їх вся слава. Такі маючи думки, війська билися відважно. Русь, несена своєю дикістю і запалом, завзято натискала на Ромеїв, кричучи мов божевільні; Ромеї ж відбивали їх своїм досвідом і військовою наукою. Багато погинуло з обох боків, і до самого вечора побіда була нерішена, і битва то в той то в цей бік хилилася“...

III. ЗАХІДНЬО-ЕВРОПЕЙСЬКІ ПОДОРОЖНИКИ XI—XIV. СТ.

Відомости про Україну старокняжої доби в західно-європейських джерелах, зокрема хроніках, попадаються дуже рідко і спорадично. Рівнож не багато було мандрівників XI—XIV. ст., що відвідували Україну. У відміну від арабів, вони більше уваги звертали на матеріальну сторінку життя, їх дивує багатство землі, пишність княжого життя, розміри столиці — Києва, кількість будов та різних ужиткових виробів.

Починаючи з середини XIII. ст., себто після татарської навали, подорожники старалися оминати Україну, що була під татарською зверхністю. Більше подорожників з'являється у нас в XV. ст., а ще більше в XVI. ст.

Один з перших європейських подорожників на Україні був німець **Бруно з Кверфурта**, народжений в 976. р., висвячений на єпископа з місією цілком проповідувати християнство серед печенігів, що побував у Володимира Великого в Києві. В його листі до цисаря Генриха II., писаному коло 1008 р. читаємо так:

„Князь Русів (Русорум), великий і багатий володар, що проти моєї волі задержав мене місяць у себе, — ніби я хочу себе своїм наміром занапастити, й умовляв, аби я не ходив до такого невірнього народу [печенігів], де не здобуду їхнім душам жадної користі, а тільки смерть (собі), та ще і найлютішу. Коли ж не зміг він (переконати), та ще якесь видіння про мене грішного його налякало, — з військом провожав мене два дні

до останнього кордону своєї держави, яку він задля ворожих нападів звідусіль окружив дуже міцною і довгою огорожею (частоколом). Він зіскочив з коня на землю, я з товаришами йшов попереду, він зі своєю старшиною йшов за нами, і так вийшли ми за браму. Він став на однім горбі, я на другім; обнявши руками, ніс я хрест Христовий, співаючи прегарний спів: „Петре, чи любиш мене? паси вівці мої“. Коли закінчено антифон, князь прислав свого старшину до нас з такими словами:

— Я довів тебе аж де кінчається моя земля і починається ворожа. Задля Бога прошу, не занепадай на сором мені свого молодого життя. Я знаю, що ти завтра до третьої години без користі, без причини мусиш сконтувати гіркої смерті.

Я відповів:

— Нехай тобі Біг відчини рай, як ти мені відкрив дорогу до язичників!“

Більш докладно спиняє свою увагу на нашій землі хроніка **Тітмара еп. Мерзебургського** (975—1018), крилошанима катедри в Бремні.

Про події на Україні пише він зі слів, мабуть, німецьких добровольців, що брали участь у поході кн. Болеслава в поміч кн. Святополку. Тітмар писав свою хроніку в межах років 1012—1018. (Видаана вперше у Франкфурті в 1586 р.)

Під роком 1017 Тітмар записує:

„Поступаю далі в своїх увагах і згадаю про неправдиву поведінку руського (Рускорум) короля (регента) Володимира (Вльодемірі). Він взяв жінку з Греції іменем Олену, що засватана була за Отона III. та хитрим підступом відібрана, і за її намовою прийняв святу християнську віру, але добрими ділами її не прикрасив. Бо був з нього чоловік надзвичайно розпусний і лютий і дуже нашкодив (тиснув) тендітним Данаям. Мав він трьох синів і одного з них оженив з дочкою князя Болеслава, нашого нападника. З нею післано з Польщі Рейнберна, єпископа Солі Колобрегської; він уродився в окрузі зв. Гассегун (Гассгау) і освічений свобідно наукою у розумних учителів,

дійшов гідности єпископської, думаю — заслуженої. Далі говориться про заслуги єпископа для християнської віри, на верисненні поган та ін. „Згаданий вище король (Володимир) прочувши, що син його з потайної намови Болеслава збирається на нього, взяв його (Рейнберна) разом з ним (Святополком) і (його) жінкою і віддав під пильний догляд...”

По тому король той (Володимир) вмер в старости, полишивши всю спадщину свою двом синам, тим часом як третій був у вязиці, але звідти він втік, полишивши жінку, її утік до тестя. А король той (Володимир) мав слабість, і то ще побільшило його прирощенню недужість. Учитель же спасення нашого Христос, велячи нам ооясати свої чересла, сповнені погнубельним багатством розкоши, не до чого іншого як до здержності нас покликує. І король той, чувши від своїх проповідників про світильники запалені [натяк на притчу євангельську про дів], пляму вчиненого гріха зтер пильною щедрістю милостині. Бо писано: давайте милостиню, і все у вас буде чисто. І він бувши вже в старших літах і довго панувавши над згаданим королівством, вмер, і поховано його в Києві (Cuiewa), великій місті, в церкві мученика Христового і папи Климента [Десятинній церкві, де були моці папи Климента перенесені з Херсонеса], коло вище згаданої його жінки [Олени]: їх гроби стоять всередині тої церкви зверну. Власть же його ділиться поміж двома синами...”

Далі хроніка каже: „Місто Хитаву (Київ), дуже сильне, во роги Педенеї (Печеніги) знесилюють частими нападами з намови Болеслава, і зруйновано його великою пожежою. Мені канці його боронили, та скоро мусіли піддатись чужій силі, бо їх король втік і покинув; 19. д. календ. септембських (14. VIII.) прийняло (місто) Болеслава і свого князя Святополка, якого давно не бачило; його ласкою і страхом перед нашими прийдбано весь той край. Архієпископ міста прийняв їх, як приходили, з мощами святих та іншими святощами ріжними в монастирі св. Софії, що рік тому згорів від нещасливого випадку.”

Була там невістка вище згаданого короля, жінка і девять сестер його; старий розпусник Болеслав одну з них (Предславу), до якої давніше сватався, неправедно забрав, забувши про свою жінку. Несчисленна сила грошей приходить йому тут, більшу частину їх він роздає своїм приятелям і прихильникам, а дещо посилає до вітчизни. В помочі згаданому князю (Святополку) було з нашого боку 300, Угрів 500 а з Печенігів 1000 людей. Всіх їх виправили до дому, бо князь той (Святополк) тішився, що тубільці вертались і показували себе вірними йому.

У великій цій місті, столиці королівства, є більше 400 церков і 8 ринків, люду нечисленна сила, а він, як і весь цей край, боровся з дуже шкідливими для них Печенігами та інших (ворогів) перемагав силою втікачів-рабів, що сюди звідусіль збігаються, а особливо з швидких Данів.”

Іван де Плано Карпіні, папський легат до Монголії і Татар пише, що в 1246 р., їдучи через Чехію (Богемію), богемський король [Вацлав I] порадив йому їхати до Татарії через Польщу і Русію. Перебуваючи у мазовецького князя Конрада „по особливій Божій милости до нас, приїхав тоді ж пан Василько, руський князь (Dominus Wasilio, Dux Russiae). Останній нам багато оповів про Татар, бо послав до них послів, котрі вже повернулись... Князь Василько, на прохання краківського князя, єпископів і баронів (шляхти), узяв нас з собою до своєї країни і, щоб ми відпочили, гостив нас кілька днів. За нашим проханням скликав він своїх єпископів, котрим ми відчитали грамоту св. Отця, з закликом повернутися до зеднання зо св. матірною церквою. Ми зі свого боку також, скільки могли, переконували, як князя, так єпископів та інших. Але тому, що тут не було князя Данила [Галицького] — брата Василька, котрий поїхав до Батия, то не могли вони дати нам рішальної відповіді.

Після цього князь Василько відправив нас до Києва, столиці Руси, зі своїм провідником. Дорогою були ми безнастанно в небезпеці від Литовців, котрі часто нападали на руські землі, а особливо в тих місцевостях, де ми мусіли переїздити. Але від

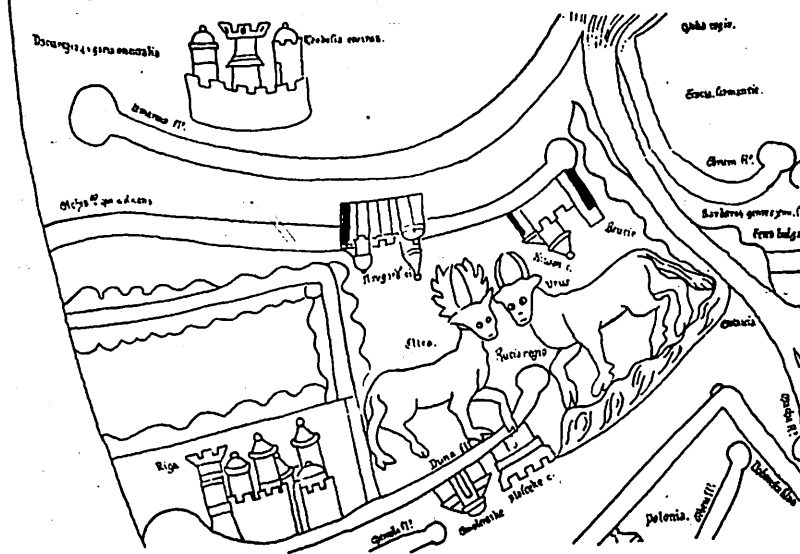
Русинів були ми в безпеці, маючи вище згаданого провідника, а крім того більша їх частина була перебита або поневолена Татарами.

Приїхавши до Києва, порадилися ми про дальшу путь з тамошнім тисяцьким та іншими визначними особами. Вони казали нам, що коли ми поїдемо до Татар на тих самих конях, на яких приїхали, то вони від великого снігу всі згинуть тому, що не вмють під снігом шукати собі паші, як це роблять татарські коні, а іншої паші знайти для них неможна, бо у татар нема ні соломи, ні сіна, ні пасовиськ. Через те вирішили ми залишити їх (коней) там з двома людьми, щоб доглядали їх, а тисяцького мусіли ми обдарувати, щоби він дав нам коней і провідника (підводи).“

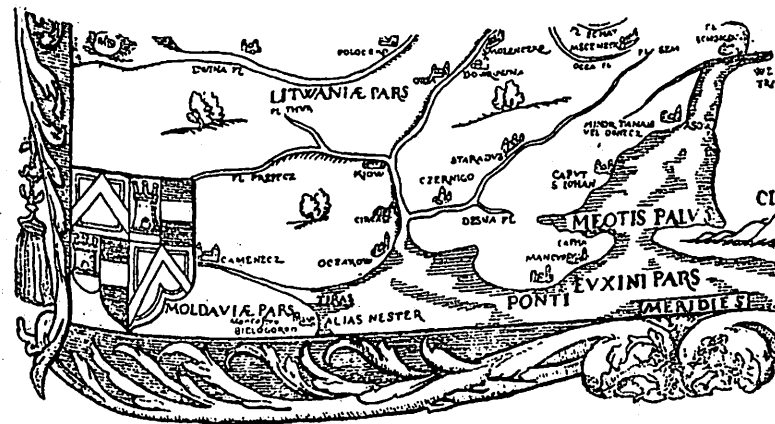
На поворотній дорозі посол дня 14. червня знову був у Києві. „Києви, довідавшись про наш приїзд, збіглися до нас всі з радістю і витали нас як людей, що воскресли з мертвих. Так само приймали нас по цілій Руси, Польщі і Богемії. Данило [Галицький князь] і його брат Василько, зробили для нас великий бенкет і проти нашої волі гостили нас в себе днів з вісім. У цей час вони скликали собор зі своїми єпископами та іншими побожними людьми, розважували про те, що ми їм пропонували під час нашого переїзду до Татар, і всі одноголосно сказали нам, що бажають мати Його священство (Папу) особливим своїм владикою і отцем, а святу церкву Римську володарем і господарем, підтверджуючи все те, що раніш про те писали зі своїм абатом, і для цього саме відправили з нами до святого отця своїх послів і грамоту.“

Вільгельм Рубруквис з Брабанту, посол до татарської орди від французького короля Людовика IX, в 1252 році їхав з Царгороду через Крим, Перекоп і Донцину.

Він описує, що на березі Криму від Судака до Херсонеса (Керсови) було тоді 40 укріплених міст і що майже в кожному розмовляли іншою мовою. Дивували його на берегах Криму великі солоні озера, звідки сіль йшла на ціле побережжя Чор-

1. Деталь Ебсторфовой мапи світу, XIII ст. з Києвом (Kiwen).
За К. Miller-ом.

2. Україна на мапі Герберштайна, в його „Записках“ (Базель 1556 р.).

3. Зубр з „Записок“ Герберштайна, XVI ст.

4. Частина України на мапі Антона Віда 1540 р.
(Karte von Moscovien des Anton Wied).

ного моря. Переїзджаючи через Перекоп, подорожник зауважує, що за Перекопом на рівнині раніш жили Кумани і володіли вони цілою країною, доки на них не напали Татари і так утискали їх, що більша частина цього народу повмирала з голоду і зіджена тими, що залишилися живими. У кінці липня 1252 р. В. Рубруквіс доїхав до Танаїса (Дону), котрий показався послу такої самої ширини як Сена в Парижі. На лівому березі був гарний ліс, а на правому боці було шатро, де жили Русини, які за наказом Батия і за нагороду від нього, мали перевозити через ріку купців і мандрівників. Дуже інтересну відомість подає Рубруквіс про одяг українців-мужчин — „носять опанчі подібно як німці“.

Конрад Кібурґ, головний начальник шпиталів Тевтонського ордену, був на Литві в 1397 р. і залишив свій „Денник посольства до вел. кн. литовського Витовта“, що займає час двох місяців 1397 р. Побувавши у Вильні, він зауважує, що населення там складалося з литовців і „руських“ (білорусів та українців), при чім ці останні чисельно навіть перевищували литовців. Руське населення займається ремеслом і торгівлею і було заможніше від литовців, не зважаючи на те, що литовський уряд усякими способами попирав литовців. Русини мали у Вильні також більше церков, ніж католики.

IV. ІТАЛІЙСЬКІ ТА ІНШІ ПОДОРОЖНИКИ XV—XVI СТ.

В XV і XVI ст. про Україну починають вже писати досить часто різні подорожники, що переїздили з західної і південної Європи на Схід. Були це переважно італійці, що взагалі багато подорожували по світі, а які мали спеціальні звязки з нашим чорноморським побережжям, де було багато генуезьких і венецьких купців та цілі їхні колонії. Здебільшого ці подорожники переїздили через Крим і причорноморськими землями і лише частково через центральну Україну. Не зважаючи на це, відомості цих подорожників для нас також цікаві.

Жильбер де-Лянуа (1386—1462), як посол Франції, Англії і Бургундії, був у Польщі, Литві і на Україні в р. р. 1412 і 1421. Походив він з французької родини, але довгий час жив у Фландрії і майже ціле своє життя мандрував (Єгипет, Сирія, Палестина, Іспанія і скрізь у Зах. Європі). У своїх споминах „*Voyages et Ambassades*“, описує подорож у 1421 р., коли м. ін. був у Судовій Вишні, Львові, Белзі, Луцьку, Кам'янці-Подільському, Крем'янці; крім того був у Білгороді (Бесарабія), в малій Татарії (Степова Україна) і в Кафі в Криму. Про ці міста він пише, що вони „на Русі“ (крім Білгороду, Мал. Татарії і Кафи). Серед подарунків, які він одержав від польського короля, литовського вел. князя та ін., згадує „руські“ рукавиці, „руську“ постіль, руські чаші, руські вишивані рукавиці.

Про побут в одного українсько-руського князя і княгині, що були підданими вел. князя литовського, пише, що „вони гостили мене обідом і подарували пару вишиваних руських рукавиць“.

а його лицарі (старшина) дали мені інші подарунки, як шапки і рукавиці, подібні футрам куни, і татарські ножі [кинжали?], особливо ж Гедигольд, капітан Плюї [Пиляви] на Поділлі.“

Про Кам'янець-Подільський пише, що це „прегарно розташоване місто.“ „Тут я знайшов одного лицаря, капітана Поділля Гедигольда, котрий пишно мене приймав, дав мені прекрасні подарунки, харчі і прекрасні обіди.“

В той же час про свій побут у Новгороді і Пскові пише, що їв тут обіди „найбільш дивні і незвичні з усіх, які мені коли-небудь доводилося бачити“. Дивувало посла також те, що там (в Новгороді) жінок купували на базарі, як худобу, але монет не вміють вибивати, тільки вживають кусники срібла та різні футра, як грошові засоби.

До першої половини XV. ст. відноситься подорож венецького шляхтича **Йосафата Барбаро** до приазовських земель і Криму, де пробув 16 років.

Йосафат Барбаро народ. в поч. XV. ст. В 1436 р. він мандрував до Тани (Танаїсу, суч. Азов), де пробув 16 років, правдоподібно, як купець. Він перший з мандрівників познайомив Європу з землями поміж Каспійським і Чорним морем. Описи подорожі Й. Барбаро вперше видано у Венеції в 1543 р. італ. мовою і перевидано 1606 р. в оль Рамузю (*Di messer Josafa Barbaro gentil'huomo venetiano il viaggio della Tana*).

Й. Барбаро описує найбільше життя, побут і військо татар, які володіли тоді Азовом. Для нас цікаві відомості про природу, флору і фауну приазовських земель.

Про ґрунт Й. Барбаро пише, що „він незвичайно плодючий. Пшениця має дуже велике насіння і не рідко врожай досягає сам-пятьдесят, а просо сам-сто. Іноді жнива бувають такі обильні, що не знають куди дати збіжжя і частину його мимоволі залишають на місці.“

З диких птиць автор згадує куропатки і дрохви. „Тому, що Тана [Азов] оточена пригорками і ровом, що міряє навколо 10 миль (там де колись була старовинна Тана — с. т. Танаїс), то

ці пригорбки і долини стали пристановищем різного роду птахів, котрих зліталася туди така величезна кількість, що навколо стін і в ровах куропатви і дрохви проходили цілими гайнами, немов би на дворі домових господарств. Хлопчаки без труднощів підбирали їх з землі і продавали по аспру (с. т. по вісім наших богатин)... „Вночі, якщо вікна в будинках були відчинені, птаці на світло влітали навіть до самих покоїв. Диких звірів, як оленів та ін. збігалось теж без ліку; але вони боялися підходити надто близько до міста“. Про річку Данаїс (с. т. Дон) пише, що коло нього росте ліс у великій кількості.

Про Крим, який подорожник називає „острів Кафа“, пише, що він зеднується з суходолом вузькою шийкою, що називається Zuchale (очевидно йде мова про Перекоп)... Тут на шляху зустрічається сила солоних озер, в яких сіль застигає сама собою. На самому острові передовсім відкривається глядачу Куманія, що має назву від Куманів, а потім сама Кафа (раніш була Хозарія). Не зайве зауважити, що ще і досі міра, яку уживають в Тані та інших сусідних краях, зберігла назву хозарської міри... Рівнина острова Кафи належить Татарам... Татарини володіють двома, не надто зрештою важними, укріпленнями, а саме: Solgathi, котре місцеве населення називає Chirmio [місто Крим], с. т. кріпостю і Cherchiarde, що на татарській мові значить — сорок міст. Берегом Забакського [Азовського] моря перше зустрічається місто Chert [Керч], відоме в нас під назвою Босфора Кимерійського, а потім Кафа, Soldadia, Grusui Sarsona і Calamita. Правдоподібно тут мова про міста Кафу Теодосію, Судак, Гурзуф, Херсонес-Корсунь і кол. Каламіту (поміж Симферополем і Бакчисараєм) на березі Альми.

Для ілюстрації, які народи жили в недалекому сусідстві України і який був їх побут, спинимось на описах Й. Барбаро країни під назвою Мингрелія (dazia Mingrelia). В старовину називалася вона Колхідою. Нарід, що заселяв цю країну, називався колхідами або лазами (лазіями), а рештки їх ще і досі живуть на побережжі Чорного моря поміж Трапезунтом і річкою

Чорохою. Отже про Мингрелію мандрівник пише: „Ця країна загалом кам'яниста і безплідна та не дає нічого крім проса; навіть сіль привозять туди з Кафи“. Про звичаї і побут мингрельців пише: „Раз на проході вулицями (міста) Вати, разом з моїм знайомим генуезцем Анцоліном Скварчіяфіко, ми побачили молоду жінку, що стояла на порозі дому. Мій товариш негайно підійшов до неї з запитом:

— Чи господар вдома?

— Зараз буде, — була відповідь.

В очікуванні його, Анцоліно, взявши мингрельку за обличчя, відкрив її рот, кажучи мені:

— Подивіться, які прегарні зуби —

і потім не задовольняючись цим, відкрив її груди і підіймаючи соски, запропонував мені розглянути їх. Жінка ані трохи не засоромилася поведженням Анцоліно і навіть не рушилася з місця. Після цього ми увійшли до її дому — генуезець, преспокійно сівши, закликав її до себе і показуючи, що у нього в білизні блохи, наказав їх шукати. Вона підійшла без усякого примусу і почала виконувати волю свого товариша з особливою доброчесністю і невинністю. В цей час увійшов до кімнати чоловік і розмахуючи гаманцем крикнув:

— Господарю, чи є в тебе гроші?

Анцоліно зробив вигляд, ніби нічого при собі не має і дав йому кілька аспрів для купівлі якихсь ласощів.

Пробувши тут де-який час, ми пішли далі, і в кожному домі мій генуезець, за звичаями країни, робив усе, що приходило йому в голову; але ніхто не ображався його поведінкою. Подорожник закінчує своє оповідання про мингрельців словами: „Чи не очевидний це доказ грубого нещуття цього народу?“

До 1473 р. відноситься подорож посла Венецької Республіки **Амвросія Контаріні** до перського шаха. Він їхав шляхом через Німеччину, Польщу, Україну, Литву, Крим, Грузію і далі. З поворотом А. Контаріні їхав, разом з послом від московського вел. кн. Івана III, до Москви, а звідтам в 1474 р. повернувся до Ве-

неції. Вперше опис подорожі А. Контаріні опубліковано в Венеції в 1483 р. під заголовком: „Il viaggio del Magnifico M. Ambrosio Contarini ambasciadore della illustrissima Signorie de Venetia al gran Signore Ussun-Cassan di Persia nell'anno.“

Оповідуючи про Польщу посол пише, що польський король Казимир наказав дати йому двох провідників — одного для Польщі і другого для Руси (Rossia bassa), аж до самого Києва (Chio) або Маграмони (Magraman) — міста, що лежить поза володінням його величності, на Руси. Дня 19 березня А. Контаріні був у Любліні, а „20 березня виїхав я з Польщі і вступив до Малої Руси, що є підвладна також польському королю. Аж до 23 дня їхали ми майже без перерви лісом, спинаючись для відпочинку або в невеликих замках, або в селищах, — і нарешті приїхали до Луцька (Lusch) — міста, що має доволі добру хоч і дерев'яну твердиню, де і спинилися до 24. дня з деякою небезпекою; бо всі мешканці, з нагоди відбутого там весілля, попивалися і легко могли нас образити. Тут загалом не пють вина, але вживають напиток, зроблений з меду, котрий значно міцніший від вина.

Дня 25 виїхали ми з Луцька і до вечора того самого дня прибули до Житомира (Aitomir), укріплене місто, в котрому загалом усі будови дерев'яні. Виїхавши звідти у дальшу путь, їхали ми весь день 29-го лісом, дуже небезпечним через всякого роду волоцюг, які його наповнювали, а до ночі, не знайшовши нігде місця для нічлігу, змушені були зупинитися в лісі, без страви, і виставити для безпечности варту.

Дня 30. прибули ми до Beligraoch (правдоподібно Білгородка, коло Києва) — білий город, з королівським замком, в котрому я заночував дуже неспокійно.

Дня 1. травня 1474 р. вступили ми до міста Києва, або Маграмона, що лежить поза межами Малої Руси і керована поляком католиком на ім'я пан Мартин (Pammartin)*). Почувши від коро-

*) Очевидно перший литовський воевода Мартин Гаштольд.

лівських провідників про мій приїзд, він негайно звелів дати мені приміщення, досить зрештою погане, як і всі тамтешні мешкання і прислав велику кількість харчів. Місто Київ лежить на кордоні Тартарії. Сюди їздиться сила купців з Горішньої Руси (Rossia alta) з різними футрами, що їх вони караванами спроводжують до „Кафи“; але ці каравани, подібно вівцям дуже часто наражені на напади татар. Київ переповнений хлібом і всякого роду мясом. Мешканці звичайно проводять час ранком до третьої години за справами, а потім йдуть до шинків, де залишаються до самої ночі і нерідко понапиваючись, починають бійку. [Як пояснює проф. П. Кленатський, перебування князя такий довгий час по шинках було в тісному зв'язку з урядо-вою заборонаю держати світло в приватних домах].

„Дня 2 травня Пан Мартин прислав до мене кількох своїх шляхтичів, запрошуючи мене на обід. Я пішов на його заклик і після перших привітів він пропонував мені різні послуги, при чому зголосив, що його (королівська) величність наказав йому шанувати і охороняти мене від всякої небезпеки і понад тим дати мені засоби для вільної їзди у Кафу через татарський степ. Дякуючи йому за дружню пропозицію, я запитав його, яким саме способом він міркує виконати цей наказ, і дістав відповідь, що до Києва очікують приїзду литовського посла, який їде з подарунками до татарського хана, котрий повинен вислати 1200 кіннотчиків для його охорони в дорозі. Саме цього посла Пан Мартин радив мені очікувати в Києві, щоби разом з ним безпечно переїхати через цілий степ. Я обіцяв йти за його радою і після цього ми пішли до столу, дуже обильного і розкішно прибраного для мого частування. Разом з нами обідали єпископ (брат Пана Мартина) і кількох шляхтичів. За прийняттям, протягом котрого співали співаки, просиділи ми дуже довго, з моїм скрайнім незадоволенням, бо відпочинок був для мене найбільш потрібний. Негайно по обіді попрощався я з моїм господарем і відправився з укріплення (котре загалом ціле дерев'яне і де в дім Пана Мартина) до міста, на своє мешкання.

Київ лежить над рікою, яку мешканці називають Дніпром (Danambre), а ми кличемо Лересою (Leresse) і котра вливається до Чорного моря. Пробувши тут 10 днів, в очікуванні зазначеного посла, ми, негаячись після його прибуття, зібралися в путь і в самий день нашого виїзду вислухали всі разом Службу Божу. Після її закінчення, Пан Мартин підвів мене до посла, котрий був уже попереджений про мене, і зєднуючи наші руки, промовив з запалом:

— Він для нас то саме, що і особа нашого короля, і тому ти обов'язаний в цілості довести його до Кафи“.

Посол відповів на те, що воля його величності дорожча для нього від власної голови і тому все, що трапиться зі мною, не мине і його самого. Після цих слів ми попрощалися з Паном Мартином, котрому я подякував, як вмів і міг, за його опіку. І дійсно підчас нашого перебування у Києві, він дуже часто заходив до мене і безперестанку присилав різні харчі. На пращання я подарував йому німецького ступака з числа тих коней, на котрих ми виїхали з Местри; решту (коней) як непотребу, наказав кинути і взяти на їх місце місцевих коней. Провідникам його королівської величності, які підчас цілої дороги були до нас дуже уважні, подякував я також пристойним способом.

Дня 11. рушили ми в дорогу разом зі згаданим послом. Я їхав у тому самому возі, в котрім приїхав у Київ з Ленчиці, бо через біль ноги ніяк не міг сісти на коня. Доїхавши до селища під назвою Черкаси (Cercas), що також належить його величності королю, ми пробули тут до 15 числа, себто до прибуття туди відділу татар і потім під їх охороною пустилися в дорогу далі степом. Дня 15. досягнули ми берега згаданої вище ріки (Дніпра), через котру нам треба було переправитися. Вона служить з цього боку кордоном поміж Польщею і Тартарією і, при значній глибині, має більше милі в ширину. Після прибуття до неї, татари негайно взялися рубати дерево, котре зв'язали разом, прикрили хворостом, і потім положили на ньому усі наші річи, а самі вскочивши до води, тягнули за уздечки своїх коней, до

хвостів котрих були прив'язані мотузками ціплоті. Ми сіли на ціплоті, і поганяючи коней, з поміччю Божою, переправилися таким чином через ріку. Досягнувши протилежного берега, виладувавши своє майно — розташувалися, щоби перебути тут решту дня... Досить відпочивши, рушили ми далі через простірний степ і через цілу дорогу терпіли велику біду... Треба признатися, що через цілий час я був у скрайньому неспокою. З 15 до 26 числа неїхали ми без перестанку степом, терплячи у всьому велику недостачу (раз цілу добу були ми без води) і нарешті прибули до міста, від котрого посол мусів завернути в бік для переїзду до Бахана, котрий тоді був в укріпленні Chercher [містечко коло Бахчисараю]. На прощання дав він мені провідника-татарина і таким чином ми розлучилися з ним. Залишаючись сам, я не зважаючи на труднощі, які мене очікували, а навіть небезпеку, щоби татари не вислали за нами погоню, — був дуже радий, що покинув цих проклятих псів, від котрих так смерділо кониною, що навіть неможливо було підійти до них. Після відїзду посла, ми у супроводі нашого провідника, пустилися у дальшу путь, а вчором станули на нічліг в степу поміж кількома татарськими возами, котрі в них накриваються повстиною. Негайно після нашої зупинки, сила татар зібралася навколо нас, розпитуючи, що ми за одні? Але почувши від перекладача, що я генуезець, вони зараз почали частувати мене кислим молоком.

Дня 26. ще досвіта, рушили ми далі і коло вечірні прибули до міста Кафи, дякуючи всесильному Богу, що врятував нас від стількох небезпек. Зупинившись коло одної церкви, я негайно прислав мого перекладача для розшуку нашого консула, котрий зараз же прислав до мене свого брата з проханням, щоби я дожидався до вечора і потім нишком пробрався до його мешкання. В призначену годину з'явився я до його дому і був прийнятий незвичайно привітно...

Я не можу тут сказати нічого особливого про місто Кафу, бо через цілий час мого перебування в ньому, майже нікуди не виходив з дому, боячись, щоби мене не пізнали, а тому скажу

про нього тільки те, що мені пощастило бачити самому, або почути від інших. Це місто лежить на березі Чорного моря (mare maggiore), провадить значну торгівлю, населене мешканцями усіх знаних нам країн і славне своїм багатством.”

З Кафі А. Контаріні поїхав через Батум, Кутаїс і т. д. до Персії, де мав припоручення від свого уряду намовити перського шаха на війну з турками. Тим то і пояснюється його страх перед татарами та скрайня обережність у Кафі.

До початку XVI ст. відноситься лист **Альберта Кампензе** до папи Климента VII про справи Московії, писаний коло 1523—1524 р. Сам А. Кампензе не був у Московщині, а зложив свого листа на підставі оповідань свого батька і брата, які довгий час були на Московщині і взагалі знали цілу Східню Європу.

Московщину себто московське князівство А. Кампензе не інакше називає як „Московія“ (Moscovia), кажучи, що „її заселяють численні народи: югри (Iugri), карельці (Corelli), персичани (Periszani), вогуличи (Vahulszeni), башкирці (Baschirdi), черемиси (Czeremissi)“ ... „На захід від (татар) в напрямку до Пруського моря живуть також у сусідстві до москвитян — Росси (Rossi), Литовці і Самогети [с. т. Жмудь]. Просторинь поміж країною, що її займають татари і Пруським морем, складає коло тисячі італійських миль, а саме від Києва (Chiovia) — бувшої Руської столиці до Вильна — литовської столиці, п'ятьсот миль, а від Вильна до Пруського моря коло трьохсот п'ятнадцяти миль; решта простору, що недостає до зазначених нами 1.000 миль, лежить за Києвом, у східньому напрямку. З часів Ягайла, першого великого князя литовського, самогетів і литовців є під владою Польщі. Цей володар, прийнявши християнську віру і ставши польським королем під іменем Володислава, похрестив своїх литовців і самогетів. Це сталося ще за пам'яті наших батьків, не більше як перед 130 роками. Великий князь московський Іван (Ivan overo Giovanni), згаданий вище, а також його наступник, сучасний князь Василь, нераз, як за сучасного короля Зигмунта,

так само і за його попередника короля Александра і Казимира, домагалися володіння більшої частини Литви, себто земель, що лежать поміж Бористеном [Дніпром], Меотійськими болотами і Танаїсом (Азовом), а які складали раніш державу Росів (stato de Rossi). Київ столиця цієї держави, при річці Бористені, є одним з найгарніших і найбагатших міст, незважаючи на те, що був пограбований і спустошений до краю жорстокістю і несабмивитістю татар, котрі ще і тепер сусідуючи з Литвою, роблять часті напади на землі Росів, від чого ці землі під цей час дуже мало заселені.

Свої претензії московські князі ґрунтують на тому, що Русь, підвладна тепер польському королю, так само як і Львів (città Leopoldina) і ціла частина Польщі, що лежить на північ і північний схід від Сарматських гір, притримується непохитно грецької віри і звичаїв, а не римського патріярха“.

До початку XVI ст. відносяться цікаві записки **С. Герберштейна** (1486—1566). Родився він у славянській Стирії і закінчив університет у Відні. Визначний дипломат — „вірний служитель-дорадник чотирьох цесарів“, був незвичайно спостережливий та обережний у своїх висновках. Двічі їздив до Московщини (1517 і 1526 р.) і був на Литві та, можливо, на Україні. З тих двох подорожей залишив свої „Записки“, що витримали багато видань у Базелі (найкраще видання 1556 р.), Відні та ін., мають мапи та різні ілюстрації.

(Віденське видання 1549 р. під заголовком „Regum
-viticarum Commentarii“).

Дуже обширні відомості подає Герберштайн головно про Московщину, скрізь називаючи її „Московітією“, а москалів — „московитами“. Чимало місця уділяє також Литві, тоді як про Україну зустрічаємо, порівнюючи, не багато звісток, очевидно тому, що його шлях лежав головно через Литву.

С. Герберштайн про Україну каже: „Мешканці по Бористену [Дніпру] Черкаські-руські відрізняються від тих (черкасів), про котрих я сказав вище [кавказькі черкеси], що вони живуть

45

у горах Понта. Тепер їх вождем був Евстахій Дашкевич (котрий, як я вже говорив вище, виступав проти Московії разом з ханом Махмет-Гіреєм) — муж дуже досвідчений у військовій штудії і славний визначною хоробрістю. Хоч він не раз йшов з Татарами, але ще частіше нищив їх, мало того, він часто ставив перед великою небезпекою і самого царя московського, у котрого колись був у полоні. В той рік, коли ми були у Москві, він розторопив Москвинів завдяки незвичайним хитроцям. Ця справа, мені здається, достойна того, щоби була тут записана. Він привів у Московію Татар, вдягнених у литовський одяг, знаючи, що Москвини сміло кинуться на них ніби як на Литовців. Сам він (зі своїм військом) приготував засідку у зручному місці, чекаючи помститися Москвинам. Зпустошивши частину Північних земель, Татари впадають до Литви. Коли Москвини довідалися, що вони змінили шлях і заняли Литву, то подумали, що це Литовці, негайно, палаючи жадобою помститися, з зухвалим натиском впадають у Литву. Коли, зпустошивши її (Литву), вони верталися переобтяжені здобичею, то Евстахій оточив їх із засідки і перебив усіх до одного“.

Герберштайн добре розрізняв українців від москвинів, нерідко згадуючи одних і других. Кажучи, наприклад, про місто Люблин пише, що тут зіздяться на ярмарки „люди з різних сторін світа: Москвити, Литовці, Татари, Ливонці, Пруси, Русини, Німці, Угорці, Вірмени, Валахи і Жиди.“

Пишучи про Литву, Герберштайн зауважує, що „більша частина мешканців цієї країни складається з русинів“. Про Волинь м. ін. пише: „Волинь (Vuolinia) зі всіх князівств Литви, населена найбільш войовничим народом“.

Торкаючись географічного положення України, подає короткі інформації про Дніпро, Дністер і Дон. Цей останній називає „Fl. Don Ruthenica“ — як це зазначено і на мапі (видання „Записок“ 1556 р.).

З міст згадує Стародуб, Брянськ, Новгород-Сіверський, Чернігів, Путивль, Київ, Канів, Черкаси, Бересте, Камінець на Бе-

рестейщині, також подає де-які відомости про Татарію (Чорноморські степи), Крим і Кубань.

Про Стародуб пише, що це „одно з найславніших міст сіверського князівства“.

Про Новгород-Сіверський чи „твердиню Сівери“ каже, що „ще не так давно був столицею сіверських князів, доки не був загарбаний Василем“ (московським князем).

Про Камінець на Берестейщині зауважує, що „місто з камяною вежою з деревляним замком“.

Більше подає відомостей про Київ:

„Київ (Chiovuia) — старовинна столиця Руси. Пишність і справді королівська велич цього міста підтверджується самими його руїнами і пам'ятками, від котрих залишилися рештки. Ще досі на прибічних горах помітні сліди спустошених церков і монастирів, крім того багато печер, в котрих є дуже давні гробівці і в них ще не зотлілі тіла“. Про де-які звичаї подає такі відомости:

„Кияне мають закон, по котрому майно чужинецьких купців (котрі там випадково вмруть) переходить або до короля або його намісника, що дотримується також у Татар і Турків у відношенні до померлих у них киян. У Києві є гора, через котру купці мусять переїздити трохи тяжкою дорогою; коли по вїзді на неї випадково заломиться яка-небудь частина воза, то річи (майно), що везлися цим возом, забирають до державного скарбу. Все це оповідав мені пан Альберт Гастоль, виленський палатин і намісник короля на Литві.“

V. ВІДОМОСТИ ПРО УКРАЇНУ М. ЛИТВИНА, Б. ВІЖЕНЕРА ТА ІН., З XVI СТ.

Особливо цікавий денник подорожі **Михайла Литвина** (по походженні справді литвина), що в 1550 р. був на Україні, подав цінні відомости про Київ та особливо багато — про ґрунт і природні багатства Києва, Київщини і цілого Придніпров'я. Про Київ пише:

„Нам [литвинам] належить славнозвісний замок і місто Київ; подібно іншим замкам, утримується недбало... Він займає першорядне місце серед інших замків і країв і розташований над рікою на кордоні степу і Полісся... В Києві збереглися старовинні церкви, прекрасно побудовані з шліфованого мармору та іншого чужоземного матеріалу і покриті циною і міддю, інші і з позолоченими банями; є також пребагаті монастирі. Особливо славний монастир, присвячений Діві Марії, з підземними галеріями і печерами.“

Та найбільше дивує М. Литвина родючість та багатство землі:

„Ґрунт Київщини до такої міри родючий і зручний для обробу, що лан (земля) виораний тільки раз парюю биків, дає великий урожай; навіть необроблене поле дає рослини, які годують людей своїм корінням і стеблом. Тут ростуть дерева, що дають різноманітні ніжні овочі: плекається виноград, що дає великі грона винограду, а місцями на схилах зустрічається дикий виноград [с. т. звичайний виноград для їди, що сам собі росте]. В старих дубах і буках, в котрих зробилися дупла, обильно

водяться рої бджіл з щільниками меду, який відзначається чудовим кольором і смаком. — Диких звірів і зубрів, диких коней і оленів така сила по лісах і полях, що на них полюють тільки задля шкіри, а мясо через велику їх кількість викидають, окрім спинної частини; ланей і диких кабанів навіть зовсім не вживають. Дикі кози в такій великій кількості перебігають зимою з степів до лісів, а літом назад, що кожний селянин забиває їх з тисячі на рік. По берегах річок у великій кількості зустрічається оселі бобрів. Птиць така дивовижна сила, що весною хлопчачки назбирають цілі човни яєць диких качок, гусей, журавлів і лебедів, а пізніше їх виводками наповнюють курники. Вірлять зачинають до кліток задля їх пір'я, котре чіпляють до стріл. Псів годують мясом диких звірів і рибою, бо ж річки переповнені неймовірною кількістю осетрів та іншими великими рибами... Тому багато річок називають „золотими“, особливо Припять, котра в одному місці коло Мозиря при гирлі Тури [Уборть?], в час наповнення свіжою водою з джерел, щорічно з початком березня, наповнюється такою силою риби, що кинутий до неї спис насаджується (на рибу) і стоїть повисно, ніби встромлений у землю — так густо збивається там риба. Я би не повірив тому, коли б сам не бачив частенько, як відтіль безперерви черпали рибу і наповнювали нею за один день до 1000 возів, що належали купцям, котрі щорічно їздять в цім часі.

Бористен [Дніпро] найбільша і найбагатша ріка цієї країни, по ній спроваджують до Києва безмірну кількість риби та іншого краму.“

По всіх допливах Дніпра — пише М. Литвин — „спроваджують до Києва рибу, мясо, футра, мед а також сіль з таврійських лиманів, де навантаження сіллю цілого корабля коштує 10 стріл.“

Далі подорожник говорить про Дніпрові пороги і переправи Дніпра. „Цю ріку називають текучою медом і молоком тому, що вона у своїх верхів'ях тече лісами з багатством бджіл, а нижче по степах з випасами — а тому доставляє силу меду і молока для свого населення.“

Про українську торгівлю М. Литвин пише:

„Київ переповнений чужоземним крамом, бо ж нема шляху більш знаного, як старовинна, бита і добре відома дорога, що веде з Чорноморського порту — міста Кафи [Теодосія], через ворота Таврики, на таванський перевіз на Дніпрі, а звідти до Києва; по цьому шляху спроваджують з Азії, Персії, Індії, Арабії і Сирії на північ до Московії, Пскова, Новгорода, Швеції і Данії цілий східний крам, як — дорогоцінне каміння, шовк і шовкову тканину (матерію), ладан, парфуму (пахучі олії), шафран, перець та інше коріння. По цьому шляху йдуть і чужоземні купці — цілими караванами (валками)... Раніш збирали мито з тих караван на переправі через Дніпро у Тавані, а тепер мито збирають у Києві.“

У Києві „така велика кількість дорогих шовкових одягів, дорогоцінного каміння, соболів та ін. дорогоцінних футер, що мені самому траплялося бачити шовк, що коштував дешевше, ніж у Вильні лен, а перець дешевше соли“.

Над Дніпром та його потоками, каже М. Л., живе багато народу, тут багато міст і сіл. Мешканці відзначаються хоробрістю і зручністю, тому „в цій країні дуже легко набирають добрих вояків“.

При найбільших вигодах Києва є і його недостачі: напади Татар, люди хорують „на пропасницю, що приходить через денне спання та від надмірного уживання риби і овочів; хоріють коні від затроєної рибами трави; засіви нищить сарана; по лісах і берегах річок цілі рої оводів, комарів і мух, що годуються людською кровю“.

Блез де Віженер (Blaise de Vigenère), дослідник і археолог, у своїй книжці „La description du Royaume de Pologne“ — виданій в Парижі в 1573 р., у великій частині говорить про Західню Україну і Правобережжя, як „Штати польського королівства“. До книжки долучено мапу Польського королівства і рисунки тура, лося і полювання на зубра. Найбільше торкається автор історії окремих країв, але чимало відомостей дає також географічних, етнографічних і з виробництва України.

5. Львів у виданні „Civitates orbis terrarum“, Köln, 1617.

6. Перемишль на голандській гравюрі 1659 р.

Про Червону Русь [Галичину] пише, що вона є частиною цілої Руси і займає місце поміж Сарматськими горами [Татрами] по р. Дністер до Малої Польщі [Краківщини], до річ. Буга, з містами Люблином і Львовом (головним містом краю). „Ця країна дуже добра, дуже плодюча, добре заселена і була б ще більше залюднена, якби не набіги Татар... Зрештою на кордонах Поділля і Волині в напрямку Камянця, Дунаївців, Вишнівця, утримуються, звичайно, добрі залоги (війська) з метою їх стримати“...

Про Волинь каже, що це „один нарід з червоноруським“, займає землі поміж Случем, Бугом і Литвою. Головне місто — Луцьк, інші міста — Володимир, Холм, Бересте, Белз, Олесько, Кременець, Городно, Лопатин, Ратно та ін.

Про Поділля Блез де Віженер каже, що воно служить немов би коритарем для Татар, які через Поділля роблять набіги на Волинь, Галичину і навіть Польщу. Як би не Татари, то Поділля „безсумнівно було би найкращою і найплодючішою країною серед ряду інших — через те, що ґрунт дає тут скрізь виноград і шовк без особливої опіки людини“. Про нарід на Поділлі каже, що він той самий як на Волині і Галичині, а „їх мова, побут і звичаї майже тотожні з такими на Червоній Руси, Волині і Литві“. На Поділлі згадує замки: Камянець, Хотин, Цекинівка, Бакота, Межибіж. Про плодючість Поділля пише:

„Кажуть, що ґрунт цієї країни такий добрий і плодючий, що коли залишити в полі плуг, то він протягом двох чи трьох днів так заростає травою, що знайти його тяжко. Країна наповнена медом і воском і могла би прогодувати величезну кількість отар, коли би була можливість їх розводити.“

„Головне місто Камянець, де є катедра єпископа; місто це скорше може бути приєднане до Червоної Руси, бо лежить на самому кордоні (до Червоної Руси)“. З інших боків Поділля обмежується Богом, Дністром і Чорним морем.

Про звіринність Правобережжя, Волині і Галичини Блез де Віженер згадує тура, зубра і лося. Тур водиться на кордонах

Мазовії і Литви, при чім вже тоді була охорона цього звіря у штучних огорожах.

„Тур є пороною дикого бика, але без порівняння більший від домашнього (бика) і серед усіх звірів менший лише від слона. Ціла його шерсть чорного кольору і тільки вздовж хребта йде біла смуга... Тур може єднатися з домашніми коровами, але в такому випадку їх вже не приймають потім ніколи до загальної череди (турів); їх виганяють з великою впертістю і навіть іноді б'ють до смерті... М'ясо тура не гірше і не краще від звичайного волового м'яса, найбільше ціниться їх шкіра, особливо для пасів.“
[Цей опис тура сплутано з зубром].

„Зубр чи бізон — звірина дика і сердита. Зверху шерсть зубра нагадує льва, але в одміну від нього він має на підборідді велику довгу бороду; голова його невелика, очі великі, вогнисті, погляд косий і дикий, лоб широкий, величезні роги так розведені, що поміж їх кінцями могли би уміститися три грубі чоловіки. На спині — високий горб, як у верблюда, покритий довгою хвилястою шерстю.“ Далі описує Б. В. полювання на зубра як дуже небезпечне.

„Лось чи повод має досить довгу шерсть, вуха подібні осячим, велике воло, морда довга, верхня губа сильно видається вперед; дуже швидко бігає і випереджує оленя; шкіра вироблена — дуже міцна.“

Італієць **Гамберіні** в 1584 р. за словами якогось українського старшини так характеризує українських козаків:

„З козаків можна зібрати 14.000—15.000 добірного, добре озброєного війська, жадного більше слави, як наживи, готового на всяку небезпеку. Їхня зброя шаблі й рушниці, яких у них ніколи не бракує. Добрі вони до війни пішої й кінної... дають собі добре раду на морі. Мають усякі човни й на них їздять у походи на чорноморські землі.“

У записках курляндського герцоґського гофрата **Л. Міллера** про часи Стефана Баторія, що були видані в Ляйпцігу в 1585 р. („Sentenzionalische Historien, oder warhaffte Beschreibung der

fürnembsten polnischen, liffländischen, moscowitertschen, schwedischen und andern Geschichten“) знаходимо цікаві джерельні відомости про Івана Підкову та його арешт і страчення:

„Підкова був знаменитою людиною, наділений незвичайною силою. Нову, не уживану підкову він міг зломати руками, як якийсь пруттик. Цього Підкову приграничні козаки [на кордоні Молдавії і Валахії] обрали собі за провідника (гетьмана) і жорстоко громили турків. Тоді король [що був у добрих відносинах з Туреччиною] придумав, щоби які-небудь добрі приятелі Підкови написали до нього листа з запрошенням приїхати на умовлене місце або місце для переговорів і в листі запевнили Підкову, що король обіцяє зберігти за ним його честь і віру. Підкова, як чесний вояк, вірить і їде до цих своїх добрих приятелів (не називаю їх зі скромности), котрі йому зараз же і проголосили королівський наказ залишити козаків і їхати до його королівської величности, запевняючи, що і волосок з голови його не впаде...“

Про Київ читаємо: „Місто Київ у стародавні часи мусів бути чудовим і величезним містом. Видко це по старовинних мурах, що оточують його на вісім миль, і по чудових великих церквах. У цих церквах є гарні, прекрасні підземні склепи (печери)... великі кам'яні кольони, ніби моноліти... З цього можна уявити собі, яким чудовим було місто Київ у старовину.“

Про Чорноморські степи Міллер пише: „Трава там росте така висока і така густа, що їхати по ній у возі неможливо: трава заплутує колеса і не пускає воза. У лісах там на деревах сила бджіл...“

VI. Е. ЛЯСОТА ТА ІНШІ АВТОРИ ПРО ЗАПОРОЖСЬКУ СІЧ.

Один з перших чужинців, що побував на Запорозькій Січі та залишив нам цікаві спогади про свою подорож, був посол німецького цисаря Рудольфа II до козаків — **Еріх Лясота** (нар. коло 1550 р., вмер в 1616 р.), що був на Запорозжі цілий місяць у літі 1594 р. Їхав Е. Лясота з Праги через Шлеськ, Моравію, Кошиці, Яслика і Сянок до Львова, а далі через Броди, Почаїв, Вишневець, Пиляву, Прилуки, Погребище, Трипілля і дня 17. травня 1594 р. прибув до Києва, де був 3 дні. Далі їхав униз Дніпром і 9. червня прибув на ост. Базавлук при Чортомлику, де тоді була Запорозька Січ. Дня 2. липня 1594 р. Е. Лясота вирушив з поворотом і 24. серпня прибув до Регенсбургу.

Переїзджаючи через Львів Е. Лясота записує: „Львів — столиця Червоної Руси. В місті є єпископська катедра, воевідство, кастелянія [залога фортеці] і староство; має два замки: один у місті, інший поза містом на високій горі, звідки відкривається вигляд на декілька миль. В цьому місті багата торгівля: її ведуть переважно вірмени, які тут поселилися і мають прекрасну церкву, де і провадять богослуження за звичаями свого обряду.“

Про Кам'янець на Поділлі пише: „В місті є єпископська катедра, воевідство, кастелянія і староство, лежить воно в місцевості сильно укріпленій самою природою, з яким не може порівнятися ніяке інше місто в Польщі; є там замок, зєднаний з містом за посередництвом високого мосту.“

Про Прилуки:

„Прилуки, велике, нове укріплене місто з замком; в ньому є 4 тисячі домів над річкою Десницею... Місто це оточене прекрасними, просторими і родючими ланами і пасовиськами, серед котрих розташовані поодинокі маленькі дивні будинки зі стрільницями, куди ховаються селяни, заскочені з нечеся татарами і обороняються від них; тому кожний селянин, йдучи на працю в поле, завжди має з собою рушницю на плечах і шаблю або тесак при боці; бо вони дуже часто є в небезпеці перед татарами і майже ніколи не бувають у безпеці від них.“

Про Київ Лясота каже, що колись він був „славною столицею і самостійним князівством“. „Він великий і сильно укріплений, був давніше прикрашений силою прекрасних церков і будинків, як громадських, так і приватних...“

Особливо славний прекрасний і величавий собор св. Софії, котрому нема рівного по величині і котрий побудований цисарем Володимиром за зразком катедри св. Софії в Царгороді. Під цей час церква хоч і збереглася, але перебуває у великому занедбанні; горішні склепіння її, особливо середні, прикрашені мозаїкою, долівка вистелена гарним кольоровим камінням; на горі галерія або хори, котрих поруччя від одної кольони до другої складаються з суцільних плит блакитного каміння з прозорою (ажуровою) різьбою... Далі з хорів виходять по широким сходах на вежечку, в котрій Володимир, за переказами, мав звичай скликати раду; це легке, ясне приміщення, котре має назву „столиці Володимира“. Далі Лясота перераховує гробівці князів та святих св. Софії.

„Належить ще звернути увагу на руїни прекрасних воріт, котрі і в сучасну добу заховують це саме значіння; одні називають їх золотими, інші — залізними воротами; це була гарна і прекрасна будова, оскільки можна собі уявити зо збережених решток.“

Про Золотоверху Михайлівську церкву пише:

„Це прекрасна будова, в середині котрої є округла баня, дах котрої позолочений; всередині теж прикрашена мозаїкою, а підлога виложена маленькими кольоровими камінчиками.“

„Там де видніють руїни і де колись стояло місто, в сучасну добу майже зовсім нема будинків, або є їх дуже мало, а сучасне місто побудоване внизу в долині, на правому березі Дніпра; воно займає досить великий простір, тому що майже при кожному домі є садок. В ньому багато церков, вони майже всі дерев'яні, лише одна кам'яна — стоїть на площі. Там є також катедро католицького єпископа, але соборна церква зовсім занедбана, дерев'яна. Тут живуть також вірмени, зрештою не особливо заможні; вони також мають свою церкву. Замок стоїть високо, на окремій горі і займає великий простір; він також немурований і дерев'яний, обмазаний глиною.“

Про Печерський монастир пише, що там „церква прекрасна, мурована“; докладно спиняється також над печерами монастиря.

Про Терехтемирів: „Терехтемирів нещодавно заложене містечко, подароване королем Стефаном Запорозьким козакам для утримання шпиталю.“

„Переяслав — велике місто волинського воєводи кн. Олександра Острозького.“

В гирлі Псла Лясота зустрів московського посла Василя Нікіфоровіча, який теж їхав від московського князя до Запорозьких козаків. Цей посол з місця намовляв Лясоту до переговорів і що, мовляв, москов. князь „дозволяє Запорозьким козакам, котрих немов би держав до того часу у своїй службі, перейти на службу імператора, але що він (посол) і далі буде зноситися з Запорозькими з почестями і подарунками.“

Прибувши до Запорозької Січі, що була на острові Базавлук на Чортомлицькій Дніпровищі, Лясота пише, що його зустріла з почестями Запорозька старшина, навмисне для того вислана наперед; при тім на славу посла стріляли з гармат. 19. VI. „Ранком вожд (Запорозький гетьман Богдан Миколшинський) прийшов до нас з візитою разом з кількома старшинами, а потім приймав у себе. Після обіду вони вислухали московського посла... Але передтим заки його слухати, їх вожд прислав нам з кола прохання, щоби аудієнція, яку вони дали

московському послуві раніш ніж нам, не була приводом до непорозуміння, бо їм добре відомо, що його цісарська величність стоїть вище усіх інших європейських королів і що тому його послів треба було би вислухати першими. Але тому, що вони передбачають, навіть почасти переконались в тому, що москаль хоче висловити свої міркування відносно вербування військових сил для його цісарської величності, тому вони вважають можливим передтим вислухати його.“

На другий день переговори Лясоти з козацьким колом і старшиною довели до порозуміння: Запорозьці згоджувались допомогти цісарю, переправитись через Дунай і вдарити на Туреччину, але бракувало їм коней, а крім того козакам „тяжко пожитися на молдавського господаря, та і самі молдовани від природи несталий зрадливий нарід, віроломство котрих добре знає козакам“. „Притім козаки казали, що вони не мають звичаю вступати на службу та йти в похід при непевних умовах і тому бажають, щоби я зробив з ними договір в імені цісаря...“

Тут же з'ясувалася фальшива роля Казимира Хлопицького, який видавав себе за бувшого „козацького гетьмана“ та ніби посередничав в переговорах поміж цісарем і козаками, а в дійсності, як каже Лясота „своїм самозванством сам подав привід до поважних непорозумінь.“

Лясота називає Запорозьців „хоробрими і підприємливими людьми, котрі з ранніх років вправляються у військовому ділі і прекрасно вивчили ворога — турків і татар... Вони мають власні гармати і багато з них вміє поводитися з цією зброєю (гарматами), так що при них зайвим наймати і утримувати окремих гарматчиків“ (як це водиться в іншому війську). „Іх старшина задовольняється загальними пайками, не вимагаючи більшої платні.“

Лясота робить також цікаві заключення щодо ролі і значіння Запорозьців:

„Через те, що внутрішні справи в Польщі, як видно було, загрожували переворотом в недовгому часі, то я вважав справою

незвичайної ваги запевнити собі приязнь цього товариства (Запорожських козаків), котре не тільки користується величезними впливами на Україні (с. т. на Волині і Поділлі), але на котре оглядається і ціла Польща.

Про свій відїзд зі Січи Лясота пише: „Дня 1. липня я попрацював в повному зібранні з провідником (вождем) і з усім Запорожським лицарством; вони зі свого боку дякували мене за мою працю і подарували мені футра з куні і шапку з гарних лисиць; дали (доручили) своїм послам (сотнику Саськові Федоровичеві і Ничипорові) листи до цісаря і повновласти.“

Лясоту супроводили козаки військовими бубнами і гарматними стрілами.

Повертаючись з Січи і переправившись через річку Суру, Домоткань і Самоткань, Лясота пише, що „до цього місця степ зовсім відкритий, ніде не видно ні одного дерева“, але не зважаючи на це перед річкою Домоткань застрелили медведя. Під Погребищами звертає посол увагу на „Чорний ліс“, під Хмільником дубовий ліс, в Межибожі бачив кам'яний замок Синявського, в Проскурові — „прекрасне озеро, що ділить місто на дві частини“, в Чорному Острові — „замок, що належить київському воєводі“, також замки — у Волочиську, Збаражі, Вишнівці, Крем'янці, Олеську, Яворові, Ярославі. Між іншим під Яворовом у Галичині зауважив „прекрасний буковий ліс.“

Приїхавши до Регенсбургу, Лясота записує: „Я і козаки (с. т. Запорожські послы) були милостиво прийняті на аудієнції цісарем в присутності тайних радників, причім козаки доручили (дарували цісареві) два турецькі прапори“. Потім Лясота з Запорожськими послами поїхали до Відня до головнокомандуючого цісарських військ Христофа фон Тіфенбаха.

На цьому, нажалі, обриваються цікаві мемуари Лясоти.

Цікаві відомості про козацький побут подає також поляк Папроцький (1544—1614) у своїй книжці, виданій в 1599. р. (Panosza to jest wystawienie panów i paniąt ziem ruskich i podolskich).

Про військову науку на Запорожжі він м. ін. пише: „Багато бездоганих, але небагатих молодиків з панят на Руси, Поділлі й Польщі, їздять туди, щоби привчитися до лицарського діла, бо між ними можна добре вишколитися в лицарському (військовому) порядку й чуйности.“

В 1591 р. вийшов великий твір англійця Джильса Флетчера під заголовком: „Of the Russe Common Wealth, or maner of gowernement by the Russe Emperour (commonly called the Emperour of Moskovia) с. т. „Про російську державу або спосіб правління російського царя (котрого звичайно називають московським царем). Д. Флетчер був доктором юридичних наук та відзначався великою спостережливістю, тому його книга має велике значіння як безсторонні і достовірні відомості про Московщину, де автор був у 1588 р. послом при московському дворі. Цікаво, що перша спроба видати переклад Флетчера у російській мові скінчилася невдачею. Переклад Д. Флетчера урядив відомий український учений, професор московського університету О. Бодянський та видрукував у 1858 р. в „Чтеніях“ Товариства історії і старовини при московському університеті. Але російський уряд сконфіскував і знищив цілий наклад цього видання, а самого проф. О. Бодянського „суспендував“ і заслав до провінціального казанського університету.

Про спосіб правління московською державою Д. Флетчер м. ін. пише:

„Правління в них (московських царів) чисто тиранське, всі кроки царя розраховані на те, щоби були корисні лише для одного царя, а крім того найбільш безоглядним і варварським способом“. У податковій системі „не притримуються найменшої справедливості“. „Шляхта і прості люди у відношенні до свого майна є нічим іншим, лише охоронцями царських прибутків тому, що все придбане ними, раніше чи пізніше переходить до царських скринь“.

У спеціальному розділі під заголовком: „Про засоби збогачення царської скарбниці майном підданих“ автор пише, що цар

притримується таких засад: „Не противитися насильству, видигранню і всякого роду хабарам, яких уживають князі, „дяки“ та інші урядовці над простим народом в областях (на місцях), але дозволяти їм все це до закінчення речинця їх служби, доки вони цілком не нажеруться; потім поставити їх на „правеж“ [себто під батіг] за їх поведінку і вимордувати з них усю або більшу частину здобичі (як мед виточується бджолою), награбованої ними у простого народу і зложити її до царської скарбниці, але ніколи, не вертаючи нічого справжньому власникові, яка не булаб велика і очевидна спричинена їм (власникам) шкода. Для цієї мети дуже, „корисні“ бідні князі і „дяки“, яких посилають до областей на місця, а котрі перемінюються дуже часто, а саме кожнорічно, не вважаючи на те, що як самі по собі, так і за прикметами народу, моглиб залишатися далі. В дійсності настановлені знову над простим народом, вони ссуть з новим завзяттям, як оси цісаря Тиверія, котрі прилітали завжди свіжі на стару рану і з котрими він порівнював, звичайно, своїх преторіїв та інших областних урядовців. Показувати іноді прилюдно приклад справедливості (суворості) над урядовцями, що грабували нарід, коли якийсь із них став особливо відомий з найгіршого боку, щоб нарід міг думати, що цар обурюється гнобленням народу, і таким чином скинути вину за погані прикмети його урядовців. Так, між іншим, зробив покійний цар Іван Васильєвич з „дяком“ однієї своєї області, котрий крім різних поборів і хабарів прийняв печену гуску, начинену грішми. Його (урядовця) привели на ярмаркову площу в Москві, де цар був присутній особисто і промовив:

— От, добрі люди, ті, котрі готові вас зісти, як хліб і т. д.

Потім він запитав своїх катів, хто з них вмів різати гуску, і наказав одному з них спочатку відрубати дякові (губернаторові) ноги на половину литок, потім руки вище ліктя (усе запитуючи його, чи смачне гусяче мясо), і нарешті звелів відрубати голову, щоб він зовсім був подібний до печеної гуски. Це могло би служити достаточним прикладом справедливості (як розуміють

судову правду у Московії), коли б вона не мала на оці хитру мету закрити той гніт, якого допускається сам цар.“

Про українців, яких називає Флетчер, за тодішньою московською термінологією „черкасцями“ чи „черкесами“, згадується дуже побіжно в двох місцях. В розділі XV пише: „Винаймлених жовнірів у Московії з чужинців, яких називають Німцями [!] у них тепер 4.300 осіб, іменно Поляків, себто Черкесців (підвладних Полякам), коло 4.000, з яких 3.500 розміщено в твердинях“. Отже на 4.300 „німецьких“ жовнірів — 4.000 складали Українці! В розділі XIX Д. Флетчер каже, що „черкесці живуть на південно-західньому пограниччю Литви“ — „вони дуже гарні собою і шляхотні в поведінці... де-які з них підвладні польським королям і є християнської віри.“

З 1596 р. походять записки Павла Mucante, „магістра церемоній“ і секретаря кардинала Генріка Gaetano. Найбільше пише він про Варшаву і Краків, але в одному місці згадує і про українців. Згадуючи про свого секретаря Vanzo, що був у Замості у Яна Замойського говорить, що Ян Замойський у розмові зауважив, що хоч архієпископ Максимільян зробив згоду з поляками, але тим часом таємно підбурює проти Польщі козаків. Та канцлер побив 10.000 козаків, а їх вождя Наливайка дістав у руки.

П. Петерсон, швед, що був у Московщині в 1608 р. і написав у шведській мові історію заворушень на Московщині в часи боротьби претендента на московський трон Дмитра, зазначає велику роль українських козаків, котрі збройно виступили проти Москви. Отже Дмитро вступив на границі Московщини за поміччю українських козаків, які заволоділи чернігівською фортецею. „Провідником козаків, — каже П. Петерсон — був Корея, спритний „чорнокнижник“, котрий чудодійством багато допоміг Дмитрові“ (ст. 148).

Яків Генкель фон Доннерсмарк, посол німецького цісаря Матвія до Московщини і Польщі, що їздив до Москви в 1614 р., у своїй реляції подає цікаві відомости про українських козаків.

Отже в Польщі посла затримали смоленські конфедерати і польські жовніри його хотіли пограбувати, але українські козаки його охоронили і він завдяки їм міг продовжувати свою дальшу подорож. Згадує також маловідомий факт, що серед різних військових формацій підчас московсько-польської війни „Понтус, по походженні Швед, зібравши військо зі Шведів, Французів, Нідерляндців, Англійців і мешканців Поділля, оголосив себе і проти Москвинів і проти Поляків“. Я. Г. Доннерсмарк у своєму Деннику добре розрізняє Московщину від України-Руси, коли мову перших називає московською а других — руською. Напр. про польського секретаря Ганса Гритина пише, що він „дуже добре був ознайомлений з руською і московською мовами.“

Жан де-Люк, чернець домініканського ордену коло 1625 р. мандрував по Криму, побережжі Чорного й Озівського моря, Кубані аж по Кавказ. Залишив свої спогади писані італійською чи латинською мовою (орігінали страчені). Вперше ці записки були видані французькою мовою в перекладі Мельхіседека Тевено коло 1663—1672 р. Друге видання з'явилося в 1696 р. під заголовком „Relation de voyages curieux...“ (Париж 1696, ст. 31), а переклад на голандську мову в 1707 р. Записки Ж. Де-Люка цікаві для нас тим, що подають докладні відомості про життя, побут і звичаї тих кочівничих народів, що заселяли Чорноморські степи: кримські чи перекопські татари, далі татари очаківські, білгородські і ногайські, черкесці, абхазці та ін. Про українців цей автор не пише, одначе різко розрізняє Україну (Русь) від Московії.

Про Крим і Чорноморські степи зустрічаємо тут цінні відомості про підсоння, природу, флору і фауну. Наприклад, говорячи про перекопських татар каже: „Татари обробляють лани рабами, сіють пшеницю і збирають у великій кількості мед... В там дуже добрі пасовиська, багато худоби, коров, овець, коней, великих двохгорбних верблюдів і сила дичини. Пожива там така дешева, що за 1½ десятка яєць платять аспир [дрібна турець-

ка монета], або 2 лярди (майже 1 гріш), а за курку — два су [дрібна француз. монета — 5 сантимів]... Понад береги у прибережних озерах ловлять неімовірну кількість риб, так що вона дешевша від мяса. Фунт кавяру коштує тільки два су. Ловлять ще осетрів, яких називають „марона“, вагою часами більше 80 фун. і коштує цент (коло 3 карб.).

З овочів коло берегів ростуть грушки, ябка, сливки, вишні і горіхи, а степи, за винятком берегів рік, зовсім позбавлені дерев.

Сіль, яку вони вживають, осідає у прибережних соляних озерах. Добувають її без труднощів, при чім кожному вільно брати її стільки, скільки потребує. Добувають багато земляного масла, котре ми називаємо кремінним [очевидно мова йде про нафту коло Керченської протоки].

Тюліпани, які вони називають „лаль“, в них на луках найбільш звичайні цвіти. Диких звірів зовсім нема, впрочім, водиться багато зайців, котрих ловлять за поміччю дуже добрих гончих місцевих псів. Ловлять птицю також за поміччю соколів, які прилітають з Абхазії. Вино, правду кажучи, дуже дороге, так само як і оливкове масло.“

Про Україну, та особливо військові події, зустрічається досить багато відомостей також в найстарших часописах, що виходили у Західній і Центральній Європі. Само собою зрозуміло, що ці інформації черпано з уст різних подорожників та інших людей, що мали торговельні та подібні звязки з Україною.

Наприклад вже в першому числі урядового французького тижневика „Gazette de France“, що вийшов у Парижі в перших днях травня 1631. р. читаємо: „Становище Туреччини погіршилося ще тому, що Козаки на своїх чайках увійшли в Чорне Море, прямуючи до Царгороду. В дорозі вони зруйнували Мізену та інші міста, що належать султанові.“

В числі 81. того самого часопису здибуємо також прецікаві відомості про чотиритисячний відділ кінних українських козаків під проводом Тараського, який під прапором цісаря воював у Люксембурзі проти французьких військ генерала де Суассона.

Після першої невдачі „Козаки напали на французів зі жахливим галасом; наші люди (французи), не звикли до такого галасу, так перелякалися, що кинулися тікати і відступили до болота на другому березі річки...”

Дня 14. IX. 1638. р. читаємо: „Козаки повстали проти польського короля і годяться на замирення тільки на трьох умовах: 1) Щоби їм залишити свободу релігії, яка в них протестанська (sic!) з усіми правами й привілеями, що їх скасував варшавський сойм; 2) Щоби польське військо приходило на Україну лише на випадок найбільшої небезпеки; вони самі захищатимуть свої кордони проти татар; 3) Щоби скасувати реєстр 6.000 козаків.“

VII. „ОПИС УКРАЇНИ“ БОПЛЯНА.

Надзвичайно велике значіння має для нас знаменита книга
про Україну Бопляна. (Guillaume Le Vasseur de Beauplan)

Гійом ле Васер де Боплян (Guillaumé Le Vasseur de Beauplan) інженір, народився в Нормандії коло 1600. р. і розпочав свою діяльність як військовий інженір у Франції, а з 1630. р. в Польщі. В роках 1630—1647 Боплян перебував на Україні, де поручаючи над будовами фортець, переводив геодезійні поміри України та загалом студював краєзнавство України в найширшому розумінні цього слова. Наслідком 17-ти річної праці Бопляна була його знаменита книга „Description d'Ukraine, з таким повним заголовком: „Опис України, або областей королівства польського, що лежать поміж кордонами Московії і Трансильванії. З додатком відомостей про вдачу, звичаї і військову вміність Українців“. Книга Бопляна мала всього 4 видання у французькій мові (1650, 1651, 1660 і 1661. р.) та у скорому часі, через свій великий успіх, була переложена на мови: латинську, англійську, німецьку, а в новіші часи на польську і російську. „Опис України“ Бопляна це неначе перший підручник українського краєзнавства. Тут скупчені цінні відомости з географії, історії та етнографії українського народу, та особливо відомости про звичаї і побут українців, організацію та військовий рівень козацтва, природу, підсоння, фльору і фауну України та різне ремісниче виробництво, промисл і торгівлю. До „Опису України“ додані мапи України, а крім того Боплян виконав цілий ряд інших мап України (всього 10), що мають незвичайно велике значіння для картографії нашої землі. Ці мапи, так само як і ці-

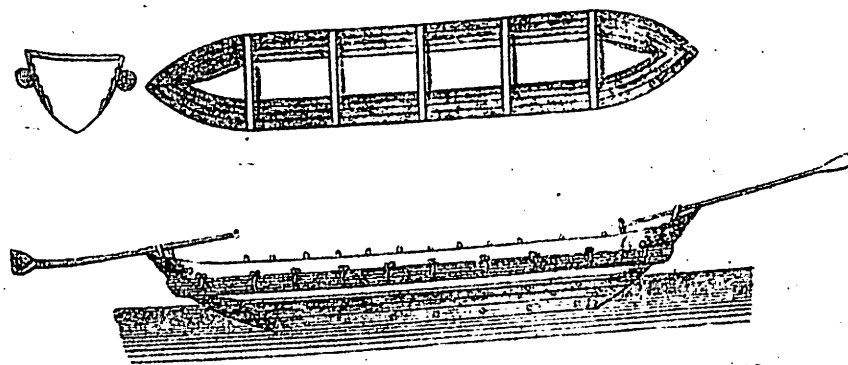
лий „Опис“, трактують Україну як цілком самостійну географічну і політичну одиницю, що має свої, своєрідні природні, господарські і культурні особливості. У передмові до III-го видання Бопляного „Опису України“, видавець м. ін. подає цікаві відомості про інші ілюстрації, що мали бути розміщені в книжці, а які „представляли мешканців, тваринність, рослинність та інші визначні і рідкі предмети України“. Але ці рисунки після смерті гравера Гондіуса (коло 1651. р.), що їх гравірував, були закуплені польським королем і з того часу невідомо де знаходяться. Нашу землю Боплян інакше не називає як тільки Україною, а нарід — українським. Власне Боплян був одним з тих, що найбільше прислужився до спопуляризування нашого національного імені в Європі. Він зазначає, що „Україна простягається від границь Московії до границь Трансильванії і поділена на кілька провінцій Польщі“. В іншому місці, зачисляє до території України не тільки ціле Запоріжжя, Київщину, Чернигівщину, Поділля, Волинь, але також Люблинщину, Белзщину, „Червону Русь“ (Галичину) і Покуття.

Про українських козаків Боплян пише, що вони „Хоробрі побідники, загартовані у боротьбі, завжди готові по першому наказу, за тиждень, виступити в поле“... „Не можна надивуватися, з якою сміливістю вони перепливають море“. Човни козаків в довжину 60, в ширину 10—12, а в глибину 8 футів, з двома кермами; вони не мають кіля, але видовбують їх з дерева білої верби або липового, завдовжки коло 45 футів, причім кожна дошка довжини коло 10—12 футів і шириною 1 фут. З боків човна від носа до керми прив'язують товсті линви (перевесла) з очерету, обкручені ликом або глodom. Кожний човен з обох боків має від 10 до 15 весел і плывуть вони скорше від турецьких галер. В човні часами ставлять щогли, до котрих в добру погоду чіпляють вітрила.

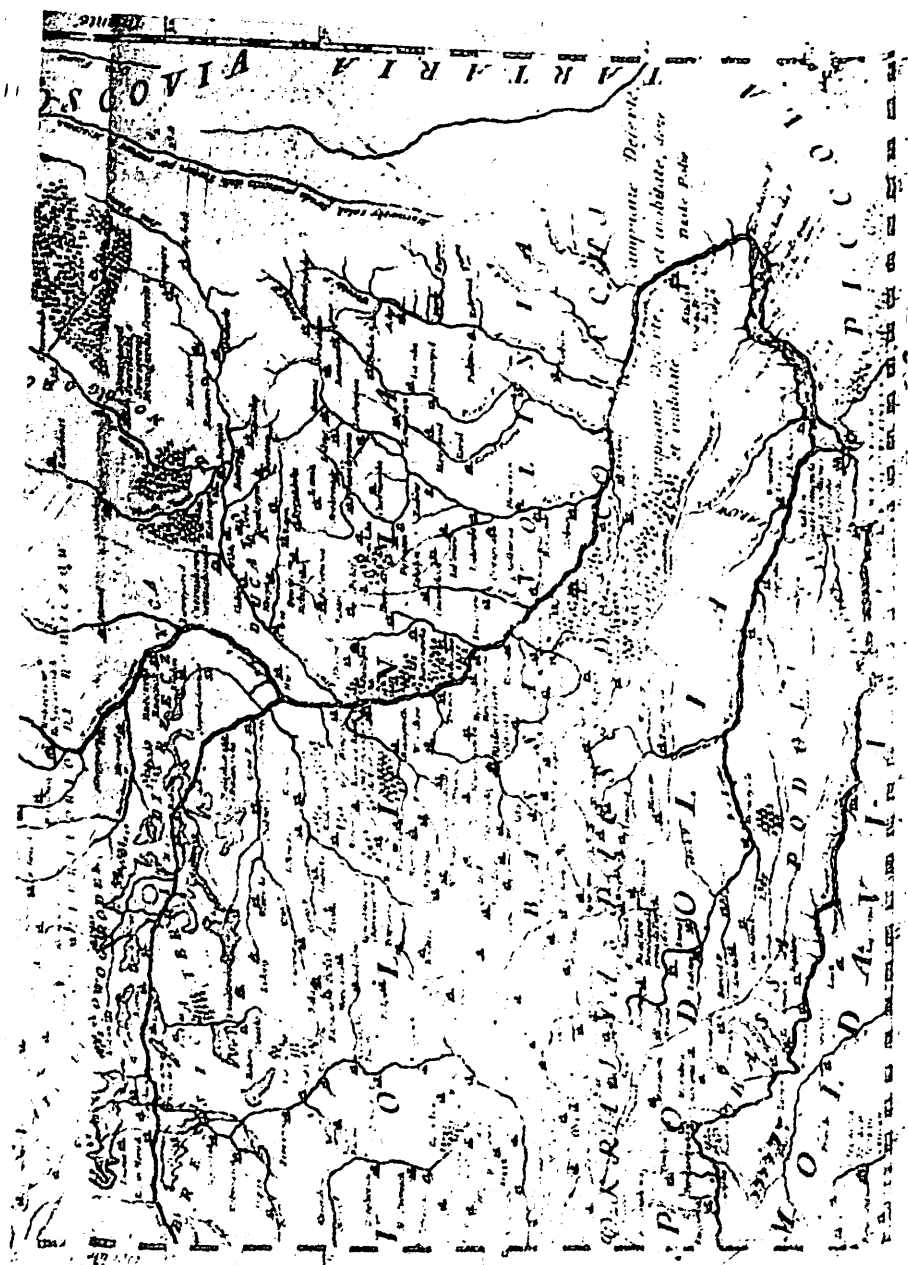
Підчас плавання козаки зовсім не пють горівки і взагалі не беруть її з собою, а як що знайдеться у човні п'яний, то його отаман наказує кинути за борт.

8. Типи запорожської старшини на мапі України Бопляна, 1650 р.

9. Козацький човен з „Опису України“. Бопляна, 1650 р.

10. Укр. істор. мапа. Дніпро, впадаючи в Чорне море, в 1857 р.

Над будовою кожного човна працює коло 60 людей, що знають ремесло, 15 днів. До кожного човна сідає коло 50—70 козаків, а всіх човнів буває 80—100. У кожному човні є 4—6 гармат (фальконетів), а кожний козак має шаблю, два пістолі, 6 фунтів (фальконетів), а кожний козак має шаблю, два пістолі, 6 фунтів пороху, достаток куль і квадрант. Для харчування беруть з собою у бочках сухарі, кашу з проса і тісто розпушене у воді („саламаха“).

Хоч турки дуже пильно стережуть гирло Дніпра, але „завжди без успіху“, бо козаки в темну ніч все зуміють переїхати коло галер і вийти у відкрите море.

Далі Боляни описує ціле уміння, дотеп, хитрощі і хоробрість козаків при війні і наскоках на побережжя Анатолії і боротьбу з турецькими галерами:

„Козацькі човни спускаються по Дніпру і плывуть так тісно, що ледви не зачіпають один другого веслами. Отаманський (адміральський — І'Admiral) прапор розвернений зпереду. Турки звичайно заздалегідь довідуються про наміри козаків, і щоби їх стримати, розміщують свої галери у Дніпровському гирлі; але хитрі козаки для проходу в море вибирають найтемнішу ніч передодні молодого місяця, а до того часу заховуються у віддалені 3 або 4 миль від гирла, в очеретах, куди турецькі галери, згадуючи колишню невдачу, не осмілюються з'явитися: вони стережуть козаків тільки в гирлі, і завжди безуспішно. Зрештою переїзд козаків Лиманом не може бути цілком захований від сторожі; відомість про вихід їх у море швидко розповсюджується по побережжі моря, до самого Царгороду. Султан розсилає вістунів по берегах Анатолії, Болгарії і Румелії, перестерігаючи населення. Але все це даремно! Козаки використовують час та обставини, в 36 або 40 годин після виходу з Дніпра, причаляють до берегів Анатолії, і залишаючи вартових по два товариші і по два хлопці на кожний човен, озброєні пищалями роблять десант, знецвєя нападають, приступом здобувають міста, руйнують, палють, спустошують Анатолію, не рідко на цілу миль від побережжя; потім негайно повертаються до кораблів, наладовують їх

здобичею і пливуть далі — на нові пошуки. Коли є надія на успіх — знову роблять десант; коли ні — повертаються зі здобичею на батьківщину; коли зустрінуть на морі турецькі галери або торговельні кораблі, вони кидаються на них в абордаж. Зауважують (козаки) ворожий корабель або галеру скоріше, ніж Турки помічають їх човни, що підносяться над поверхнею моря не більше 2 і пів футів. Побачивши здалека корабель, козаки миттю складають щогли, занотовують напрям вітру і стають таким чином, щоби до вечора сонце було в них за спиною. Годину до заходу на всіх веслах (найскорше) плывуть до корабля і зупиняються мило від нього, щоби не стратити ворога з виду. Нарешті у північ після знаку (гасла) кидаються на ворога: половина молодців готових до бою, з нетерпеливістю очікує абордажа і счіпившись з турецьким кораблем, в один мент виходять на нього. Турки заскочені нападом 80 або 100 човнів і великою кількістю ворогів, піддаються, а козаки, забравши гроші, нестяжкий крам, котрому не загрожує перемочення, гармати і все те, що може бути для них корисне, затоплюють корабель з цілою залогою. Коли б вони вміли керувати морськими кораблями, то забирали б з собою і самі кораблі, але вони ще не дійшли до цієї штуки. Нарешті настає час повороту домі. Між тим турки зусилують варту у гирлі Дніпра; але козаки з того сміються, навіть тоді, коли боротьба з ворогом зменшила їх кількість або морські хвилі проковтнули деякі з крихких човнів: вони пристають у затоці, в 3 або 4 милях на схід від Очакова. Від цієї затоки до Дніпра простягається низька долина, довжиною коло 3 миль, котру море іноді заливає на одну четвертину милі, затоплюючи водою не більше як на пів фута. Через цю долину, що постепенно підноситься до Дніпра, козаки перетягають свої човни: над кожним човном працює 200 або 300 людей, і через два або три дні, ціла флота, обтяжена здобичею, з'являється на Дніпрі. Таким чином козаки оминають бою з турецькими галерами, що стоять в гирлі Дніпра, коло Очакова, (козаки) вертаються до Військової Скарбниці і там діляться майном.

Козаки з природи сильні і рослі, люблять вбиратися, але лише тоді, коли вертаються переможцями (з здобичею)... Мають сильне здоров'я, козаки майже не знають дуже поширеної в Польщі хвороби, що називається „колтун“... „Не багато з них вмирає на ліжку і то у великій старості; більша частина залишає свої голови на полі чести.“

Про козацький устрій Боплян пише, що гетьмана козаки обирають таким способом, що збирається Рада „старих полковників і сивих вояків, що користуються загальним довірям“. З цього кола вибирають гетьмана поміж собою більшістю голосів. Козаки, каже Боплян „сліпо слухають“ гетьмана і його „влада необмежена“, але трохи далі той же Боплян додає: „але без згоди Ради, або (інакше кажучи) Військової Ради, нічого не розпочинає... Очолоюючи військо вони (гетьмани) мусять пам'ятати, що у небезпеці повинні відзначатися розумом, хитрістю, хоробрістю і передусім вистерігатися невдачі: бо козаки трусливого провідника забивають як зрадника, і на місце нього становлять нового“. Так само вибирають і похідного отамана (на час військових походів), причім задумуючи йти у похід „козаки просять дозволу не в короля але у (свого) гетьмана.“

Про вдачу українців м. ін. говорить, що вони мають нахил до лінощів, багато пють різних напитків, однак під час походів козаки зовсім не п'ячуть.

Загалом же „крім одягу не можна помітити в козаків нічого грубого. Єднаючи з хитрим і гострим розумом, щедрість і безкорисність, козаки страшенно люблять свободу; смерть вважають кращою за рабство і для оборони незалежності, часто повстають проти своїх гнобителів — Поляків; на Україні не минає семи або восьми літ без повстання. А в тім вони підступні і зрадливі, а тому обережність з ними необхідна; будовою тіла міцні, легко переносять холод і голод, спесу і спрагу; на війні невтомні, відважні, хоробрі або ліпше сказати зухвалі і мало дорожать своїм життям. Мітко стріляють з пістолів, звичайної своєї зброї. Козаки найбільше виявляють хоробрости і мотор-

ности у таборі, огороженому возами, або при обороні фортець. Не можна сказати, щоби вони були погані і на морі; але не такі (добрі) на конях."

"Сотня (українських козаків) в таборі не боїться ні тисячі Ляхів, ні кількох тисяч Татар."

Про українських жінок Боплян у кількох місцях висловлюється похвально, зокрема звертає увагу на їх красу. Між іншим про монахинь у Києві пише, що вони користуються свободою, можуть виходити з монастиря і ходять по Києві, звичайно впарі. „Пригадую собі, що я бачив де-яких монахинь (українок) таких прегарних, що і в Польщі зустрічав не багато подібних красунь“.

Про звичаї, зокрема сватання, записує Боплян такі легендарні відомості: „На Україні, власне на перекир усім народам, не хлопці сватають дівчат, а дівчата пропонують їм свою руку і рідко не досягають своєї мети; їм допомагає особливий заботобон, стисло дотримуваний, так що вони швидше досягають успіху, ніж хлопці, котрі самі часами зважувалися свататися до любої їм дівчини“. Існував також звичай, що коли хлопець вкраде дівчину підчас святочної забави і його не знайдуть (з дівчиною) протягом 24 годин, то батьки дівчини (навіть як що це будуть пани-дідичі) йому мусіли простити такий вчинок, а хлопець міг оженитися з цією дівчиною, якщо знова дівчина дасть на це свою згоду.

Про чеснотливість українських дівчат Боплян каже: „Хоч свобода пити горілку і мед, могла би допровадити їх до спокуси, але прилюдне осміювання і встид, якому вони підпадають втрапивши невинність, стримує їх від спокуси“.

Саме весілля Боплян описує дуже докладно, таксамо як і церковні звичаї на Великдень (м. ін. також про „обливаний понеділок“).

Про українське підсоння читаємо, що „хоч Україна лежить на однаковій географічній широті як Нормандія, але холод на Україні більш суворий“. Боплян описує великі морози, очевидно

незвичні для француза, від якого люди відморожують собі окремі частини тіла і навіть зовсім замерзають. „Українці бороняться перед холодом в зимі тим, що тричі в день їдять рід зупи з горячого пива з маслом, перцем і хлібом, і тим забезпечують свої внутрености від холоду“. Знову українське літо є дуже тепле і сухе, при чім буває мало дощів аж до жовтня.

Про рослинність на Україні Боплян пише, що на Запорожжі були цілі ліси вишневих дерев, які в початку серпня приносять ягоди величиною сливки, а які (смаком) не гірші садових вишень. Так само були малорослі мигдалові дерева з гіркими овочами, але вони вже не росли цілими лісами. Береги Запорожських порогів покриті диким виноградом. Серед будівельного лісу згадує між іншим „тавалу, тверду як бук“.

З фауни Боплян відмічає передовсім велике багатство риб — коропів, щук „незвичайної величини“, осетрів та ін. В річці Домоткань були раки довжиною 9 дюймів. На де-яких островах Дніпрових Порогів зазначає велику кількість вужів і всіляких змії. Дуже багато дичини було на річці Самарі. Серед великої кількості риб, тут також були оселедці і осетри. Зі звірів одмічає, що на Лівобережжі поміж рр. Сулою і Супоем живе байбак, схожий на крілика а кольором і шерстю на бурсука (харсуна), вони можуть бути освоєні так, як малпи чи вивірки“.

Про диких птиць Боплян між іншим пише: „На Україні водиться рід перепелиць з блакитними ногами; мясо їх отруйне. На берегах Дніпра є пелікани; дуже поширені журавлі“. Зі шкідників читаємо про велику кількість комарів і мух та особливо небезпечну для хліборобства — сарану.

З копитних звірів Боплян згадує цілі отари оленів, далі говорить про лапі, сайги і т. зв. сугаки (подібні до кіз з 2 білими рогами, з породи антилоп). Можна було здібати кабанів „незвичайної величини“. Було також багато диких коней, однак вони „неспосібні до ніякої праці“, але „мясо їх незвичайно смашне і навіть делікатніше за телятину“. „Буйволів і взагалі великої худоби багато на кордоні з Московщиною; там само

є і білі зайці і дикі коти. На кордоні Валахії здибаються вівці з довгою шерстю". „Пани мають прекрасних коней тарантоватих, с. т. смугчастих як леопарди; їх запрягають до карет, коли треба подорожувати.“

З мінералів Боплян згадує сіль, яку українці мусять привозити з Покуття — з границь Трансильванії, де сіль виварюють з солених джерел. Добувають сіль також з ольхової і дубової золи і називається вона „коломеєм“. [Отже тут йде мова про досить складний процес добування соли хемічним способом, що був тоді вже відомий на Україні].

Про ремесла і промисл, крім згаданого вище, Боплян пише: „В країні Запорожській ви знайдете людей, що вміють усі ремесла, потрібні для громадського життя: теслярів для будівання домів і човнів, стельмахів, слюсарів, мечників (зброярів), гарбарів, шевців, боднарів, кравців і т. д. Козаки великі мистці в добуванні салітри, котрою переповнена Україна, та у виготовляванні гарматного пороху. Жінки прядуть лен і вовну, тчуть для свого вжитку полотно і сукно. Усі козаки вміють орати, сіяти, жати, косити, пекти хліб, виготовляти страви, варити пиво, мед і вино, виробляти горівку і т. ін... Вони взагалі спосібні до всіх мистецтв“. „В мирні часи полювання і рибальство становлять головне заняття козаків.“

Нарешті торкаючись торгівлі Боплян зауважує, що мешканці Києва „витворюють досить значну торгівлю для України хлібом, футрами, воском, медом, салом, соленою рибою та ін“.

VIII. ДОБА Б. ХМЕЛЬНИЦЬКОГО.

Часи Козацької держави відбилися в західній історичній і політично-мемуаристичній літературі широким відгомонам. Козацька сила, що „струснула навіть польським тронм“ — як каже один французький автор, та визначна індивідуальність самого гетьмана, розуміється, дуже зацікавили найближчих і дальших сусідів, зокрема державних мужів, дипломатів і письменників. Слідом за тим у західньо-європейській літературі з'являються студії з історії України та освітлення взаємовідносин з поляками й росіянами — нерідко безсторонні, а навіть прихильні для нашої справи.

Однак для нас більше цікаві писання тих чужинців, що самі були на Україні або мали з нею звязки за посередництвом різних подорожників, що подавали свої безпосередні враження. Французи, німці, італійці, англійці, шотландці, шведи, голландці, сирійці, що вперше вступають на нашу землю, звичайно описують Україну в прихильних тонах, нерідко з захопленням та відмічають додатні сторони українців.

З різних чужинецьких послів, що їздили до гетьмана Б. Хмельницького, найбільш цікаві записки посла Венецької Республіки Альберта Віміна, що був на Україні в 1650. році. А. Віміна залишив рукописну „Реляцію“ про походження і звичаї козаків, знайдену у ферарській бібліотеці і видану в обмежній кількості примірників у 1890 році. (Relazione dell' origine e dei costumi dei Cosacchi, fatta l'anno 1656 da Alberto Vimina, ambasciatore della Repubblica di Venezia, e pubblicata del Prof.

G. Fegago, 1890). Порівнюючи із подібними описами Ляоти або Боляна, твір Віміни, розуміється, має меншу вартість. Не можна також говорити про цілковиту об'єктивність автора. Очевидно посол писав свою „Реляцію“ не тільки на підставі власних вражень, але також користувався писаними джерелами і просто тогочасними поглядами сучасників — наших сусідів, забарвлених ворожим відношенням до козаків. Особливо помітно це в тих місцях, де автор старається „пояснювати“ значіння різних назв та пробує робити „історичні“ екскурси. Все таки „Реляція“ Віміни не позбавлена для нас великого інтересу.

Нашу батьківщину називає Віміна Україною, нашу мову русинською (рутенською), а устрій — республіканським.

Про багатство землі на Запоріжжі пише, що вона до тієї міри плодюча, що не тільки може бути поставлена поруч з найбільш культивованими країнами Європи, але й задовольнити вимоги найбільш завзятого хлібороба. Сила ріжного збіжжя росте де попало і без плакання — від того насіння, котре паде на землю після жнив і від вітру — називається на руській мові (in lingua Rutena) „падалицю“ (padalica), що однозначно нашому caduto. Падалиця часами збирається, часами гине, бо жнива на засіяних ланах остільки щедрі, що селяни зневажливо ставляться до цього дару, котрий дає їм благодатний ґрунт. Я тяжко повірив би подібному явищу, коли б не переконався власними очима і не бачив на місці таких величезних і багатих в зерно снопів, яких не дістанеш в інших краях при найбільш ретельному плаканні.

Не менше як у збіжжі, помічається там багатство у молочних продуктах, м'ясі, рибі, завдяки численності пасовиськ і багатьох ставів.

Окрім згаданого багатства, благодатний ґрунт дає мешканцям (що гребують цим) смачні овочі й силу шпараги, остільки розкішної, що на мій погляд вона не гірша від найкращих веронських гатунків, надзвичайно смачна і не гірка, як лісові гатунки з тонкими стеблами які ростуть коло Риму й Неаполя. Я був здивований і спочатку думав, що це дички, але, бажаючи пере-

конатися, коштував її багато разів, так що через надмір уживання шпарага мені навіть обридла. Так само ростуть цибуля та інші овочі; я коштував ранні гатунки овочів, котрі здавалися мені дуже солодкими.“

Про побут українців пише, що вони займаються хліборобством, „але в козаків ще мало пильности до нього“. Козаки великі мистці до дерев'яних будов і зеднують бальки зовсім без цвяхів. Крім столярства, займаються римарством, теслярством і шевством. Одяг виготовляють з коноплі і грубої вовни. Уживають в церкві славянської мови — „кажуть, що вона ріжниться від їхньої народної мови руської (lettere volgari Ruteno), подібно тому як мова італійська від латинської“. „Зустрічаються також освічені люди...“

„По зовнішньому вигляді і манірам козаки видаються простими, але вони не простаки і не позбавлені бистрого розуму. Про це можна судити по їх розмовах і способі правління.“ Далі Віміна каже, що найвищим державним органом є Рада, на котрій присутній Гетьман. „У Раді козаки обмірковують справи, підтримують свої погляди без чваньства (не остентаційно), все маючи на меті спричинитися до загального добра. Якщо визнають кращим погляд інших, то цього не стидаються (з цим не ховаються), без впертости відмовляються від власного погляду і приєднуються до більш правдивого. Через те я сказав би, що ця Республіка може рівнятися спартанській, коли б тільки у козаків так само шанували тверезість; однак вони можуть змагатися зі спартанцями суворістю свого виховання. Тяжко собі уявити, скільки вони терплять від голоду й спраги, втоми і безсонних ночей. Усіма цими приємностями вони особливо користуються під час морських виправ, коли, за словами козаків, їм не раз доводиться голодувати по три дні, годуючись огидним хлібом, часником і цибулею.“

Далі Віміна висловлює цікавий погляд, що козаки лише тому не живуть у повному достатку і комфорті, бо зайві свої прибутки пропивають і взагалі за ніщо вважають багатство і задовольня-

ються малим, зате понад усе ставлять волю. Про стрілецьке мистецтво козаків каже: „Мені траплялося бачити, як вони кулею гасять свічку, відбиваючи нагар так, що можна подумати, ніби це зроблено за поміччю щипців.“

Цікаві відомості подає Віміна про особу самого гетьмана, його дім і прийняття.

„Росту він скорше високого, ніж середнього, широкий в костях і міцної будови. Його мова й спосіб правління вказують, що він володіє розсудливою думкою і проникливим розумом. У поведінці він м'який і простий, і цим зеднує собі любов вояків, але, з другого боку, він тримає їх у дисципліні гострими вимогами. Усім, хто входить до його кімнати, він простягає руку і всіх просить сідати, якщо це козаки“. Далі посол вказує, що світлиця гетьмана навмисне уряджена просто, „щоб пам'ятати про своє становище і не захопитися духом черезмірної гордості“. Отже в кімнаті нема розкоші — „в світлиці стоять лише прості дерев'яні лавки, що покриті шкіряними подушками... Дамаський полог протягнутий перед невеликим ліжком гетьмана; у голові його висить лук і шабля“. Стіл відзначається невеликою розкішністю і не видно іншого срібла крім ложок і чарок. „Однак гетьманський стіл (страви) не бідний доброю і смачною стравою і звичайно уживаними в країні напінками: горівкою, пивом і медом. Вино, котрим мало запасаються і рідко пють, подається до столу лише в присутності визначних чужинців. Як я мав нагоду переконатися, за столом при напінках нема недостатчі у веселості і дотепності. Я міг би подати кілька таких прикладів, але бажаючи коротко говорити оповім один. Якось мій урядовець ретельно вихвалював перед козаками велич і чуда міста Венеції і його жадібно слухали. Оповівши досить про положення, фабрики і багатства міста і зясувавши його величину, оповідач додав, що вулиці міста такі широкі, що самим горожанам трапляється в них заблудити.“

— Ну, ні! — заперечив один з козаків.

— Цим ти не хвастайся зі своєю Венецією. Я тобі скажу,

що то саме зі мною буває у цій тісній хаті: коли посижу трохи за цим столом, то вже не траплю у двері, щоб вернутися додому.“

Торкаючись державного устрою України, Віміна пише: „По містах існують начальники (Consoli), котрі чинять суд у цивільних справах і накладають легкі карні побори, тому що рішення важних справ належить гетьманові, тому мені здається, що він справжній володар. Про військову силу козаків дають поняття випадки минулих походів. Що торкається точної кількості війська, яке може бути зібране, то кому воно відоме? Скільки голів (мешканців, населення), стільки, можна сказати, і вояків, бо всі вони більш охоче беруться за зброю, ніж за плуг.“

Оскільки Україна в той час була знана, а навіть популярна в Зах. Європі, служать також різні образки і гравюри політичного й сатиричного змісту, що розходилися поміж європейським громадянством.

Як приклад може служити одна голандська гравюра коло 1650 р. видрукована в місті Delft з заголовком: „Чужоземно-європейські, як також французько-голандські державні збори“ (Державна бібліотека в Берліні, гравюра опублікована О. Переславським). В цій гравюрі невідомий гравер хотів осудити безпомічність християнської Європи супроти Туреччини та взагалі вказати на недостатчі та дволичність деяких держав. Поруч фігур, що персоніфікують собою головні європейські держави — Іспанію, Англію, Швецію, Німеччину, Польщу, Московщину — є також фігура козака, що представляє собою Україну (під числ. 9). Над цією постаттю українського козака є надпис в голандській мові: „Мое серце в грудях хоче розірватися“ а в тексті під тим самим числом є наступний напис віршом: „Козак є дуже сердитий, його серце у грудях хоче розірватися. З великою ненавистю (до Туреччини) гострить він шаблю [наново...]

Україна тремтить, гремить. (Die Ukraine zitternd bebt.) Натомісць про Московщину говориться, що вона загрожує Європі — хоче її запалити та нацькувати на неї Туреччину!

Одним із найбільш обширних описів України цих часів являється денник подорожі Павла Алепського (з міста Алеппо в Сирії), що разом зі своїм батьком антіохійським патріархом Макаром III (1648—1672) подорожував по Україні в роках 1654 і 1656, пробувши на Україні разом 100 днів. В його записках арабською мовою є відомості з історії, перемішані з легендами; описує він також підсоння, господарство, побут, матеріальну культуру, освіту та суспільну опіку на Україні. Та найбільше в нього відомостей, розуміється, про церковне життя, релігійні обряди та церковне мистецтво і передовсім архітектуру. Про Україну пише з захопленням, як про „прекрасну країну, що повна мешканців і замків, як гранатне яблуко зерен.“

Уперше вступивши на українську землю, переправляючись через Дністер в місті Рашкові, П. Алепський зразу помітив велику культурність населення: „Починаючи цим містом, себто по всій Козацькій землі, ми помітили прегарну рису, що нас дуже дивувала: всі вони, за малими винятками, навіть здебільшого їх жінки та дочки, вміють читати та знають порядок богослужби й церковний спів. Крім того, священники вчать сиріт та не дозволяють, щоб вони тинялися неуками по вулицях.“

Особливо похвально відзивається про хоровий спів українців і передовсім про спів хлопчиків, „від якого хиталися гори й долини...“

Оповідючи про історію України, він веде її ще з передхристиянських часів, а від часів Володимира Великого „де була незалежна держава.“

Про гетьмана Б. Хмельницького каже, що він виявив проти поляків такі приклади хоробрости та воєнних хитрощів, яких ніхто, крім нього, не доказав“. В іншому місці запитує: „Хто ти, о, Хмелю, що ходиш у постолах, як про тебе говорять твої вороги ляхи, а царі й цариці посилають до тебе послів і великі дари?“

Про високу культурність українців пише постійно у різних розділах свого щоденника:

„В козацькому краю в кожному місті та кожному селі побудовані доми для бідних і сиріт. Хто туди заходить, дає їм милостиню, — не так як у молдавським або волоським краю, де вони юрбою ходять по церквах і не дають людям молитися.“

Звертає увагу П. Алепський також на прекрасні будови по всіх містах і містечках та упорядкування їх. Тут є скрізь лазні для мешканців, скрізь на дзвінницях і вежах бачив він гарні годинники, на площах — водограї.

Торкаючись церковної гієрархії П. Алепський пише, що „київський митрополит (за старокняжих часів на Україні) мав тоді під своєю владою й країну москвинів, але 60 літ тому кир Єремія Царгородський зробив архієпископа москвинів патріархом, щоб правив самостійно...“

Вказуючи, що ціле населення України грамотне, П. Алепський відмічає велику освіту української верхівки: „Серед мошастирських [київської Лаври та інш]. наставників є люди вчені, правники, промовці, знають льюіку й філософію та працюють над глибокими питаннями...“

Про побут українців пише, що „міщани (в Умані) одягнуті в дуже гарне вбрання.“

Про київських жінок пише, що „вони гарно повдягані, заняті своїми справами, ніхто не кидає на них нахабним оком“. „Дочки київських вельмож носять на головах кружальця, щось наче перстень, із гарного оксамиту, гаптоване золотом, прикрашене перлами та самоцвітами, щось мов корона, вартости більш 200 золотих. Дочки бідних роблять собі вінки з різних менших квіток.“

Про звичаї пише, що „в козацькій землі, коли зловлять чоловіка чи жінку на перелюбстві, як стій збираються на них, роздягають і розстрілюють. Такий у них закон і нікому не може бути ласки.“

Особливо багато пише П. Алепський про українське будівництво — міське, оборонне і найбільше, розуміється, церковне.

Описуючи місто Ободівку на Брацлавщині, пише: „У місті дві дерев'яні церкви: Успіння Богородиці та св. Михайла, величаві, високі, з банями та високими відкритими дзвіницями, що їх ми бачили здалека... До цього часу ми не бачили в Козацькій землі подібної (церкви) своєю висотою й величавістю, з її п'ятьма банями. Решітчасте опасання, що оточує церкву, все точене і дзвіниця над його входом теж має решітку — галерію.

Ми мали нагоду відвідувати маєстатичні церкви зимові та літні з пребагатьома шкляними вікнами, які радували наші серця; всі вони побудовані недавно, від часу, як до керми прийшов гетьман Зиновій Хмель.“

Про укріплення міст на Україні подає, що кожне місто має неодмінно потрібні дерев'яні стіни, добре вдержані. Назверхня закриває приступ кінноті. Дві інші, з ровами між ними, знаходяться всередині міста. Скрізь мусить бути фортеця й гармати — так, що коли ворог переможе та продереться через усі три стіни, то люди ще можуть утекти до фортеці та звідтіля боронитись.

Про Гумань пише, що там було три фортеці. Одна з них „де велика дерев'яна цитаделя на горі. Її саме тепер відновляють, копають рови, укріплюють сильними вежами та постачають до неї гармати. Про церкву в Гумані зазначає, що вона „велична, висока, з залізною банею, помальованою гарною зеленою фарбою. Церква дуже простора, вся розмальована, побудована з дерева... Над притвором гарна дзвіниця. В притворі високо-загрожена галерія, звернена до головного вівтаря; за нею стоять співаки та співають із книг з нотами під звуки органів, голоси їх розносяться неначе грім“. Рівнож „доми (в Гумані) високі та гарні; в них багато округлих різнокольорових вікон“... „Місто має 9 церков напричуд із високими банями.“

Про архітектуру Києва П. Алепський пише, що тут „досі заціліли в ньому великі ворота з кам'яною баштою; їх зовуть Золотими, бо були вони позолочені. Їх спалили були татари останніми часами, як напали були несподівано на це місто та спалили його. Місто було чудове. Печерський монастир нахо-

дився поза його мурами, а ця церква св. Софії — всередні, разом із Михайлівським монастирем, що стоїть проти неї та ще донині має баню, вкриту позолотою... Довкола них було багато великих прегарних церков, бо це місто було в старовину столицею королівства цих країн, як вони [українці] самі нам оповідали.“

П. Алепський не знаходить слів для похвали св. Софії в Києві: „Людському розумовані не сила її охопити — такі різноманітні барви її мармуру [мозаїк?], такі їх сполуки, такий симетричний розклад частин її будови, така безліч високих колон, такі високі її бані і вся вона простора, має багато портиків і притворів... Будова її чотирикутна, вся склеплена з каменю, цегли та вапна, зсередини й назовні. Але з західного боку вона наполовину розвалена... На кожному розі від заходу кругла велика вежа — високий мур із багатьома бойницями. Кожна вежа має двері від заходу; від неї широкими та довгими сходами з багатьома східцями виходиш до найвищої бойниці, а нею на другу, горішню галерію, що обігає церкву... Від східної стінки церква має сім великих і високих апсид: чотири з них однакові, а три низькі... Всі апсиди церкви мають багато вікон, усі з чистими шклами, а то й округлі віконця. Кожний вівтар має над собою високу баню з золоченим хрестом, що сяє... Стовпів і пілястрів по кожному боці стін 10. Довжина церкви 210 футів, ширина більша, бо вона має багато нав. У горішніх частинах її стін пороблені щось ніби луки, незвичайно тонко, по мистецьки, докладно на зразок решітки св. Софії. Щодо нав, то їх дуже багато, 10 від заходу до сходу, одна побіч другої, з восьмигранними стовпами та багатьома луками. Коли входиш у храм західними дверима, то перед твоїми очима в середній частині церкви виринає поміст жор, зроблений увесь із предивної дорогоцінної мозаїки, з різноманітними тонкощами. Такий самий поміст на вівтарях і перед ними“. Далі П. Алепський описує „прегарні позолочені мозаїки з чудовими орнаентами.“

„Іконостас при вратах вівтарів чудовий і величавий; він новий, черезмірно великий, глядач з дива не сходить, на нього

дивлячись. Ніхто не має сили його описати, такі гарні, різноманітні його різьби й позолота.

Описуючи вигляд церкви зверху, автор каже: „Луків на галерії — тридцять, а бань десять.“

Далі дивується „звідки вони [українці] привезли мармур на ті великі кольони, що знадвору церкви, бо в цій землі, ясна річ, не лупають мармуру?“

„Май на увазі, всіх бань у цій церкві 18, великих позолочених хрестів на банях, на зубцях і похилому даху — 36. Велика баня знаходиться посередині і над нею інша елегантна та легка баня для прикраси, на диво всім, що дивляться. Всі бані вкриті блискучою бляхою.“

„Загалом — закінчує П. Алепський опис с. Софії — подібної церкви як св. Софія в Києві нема нігде, крім її іменниці [в Царгороді].“

Михайлівська Золотоверха церква в Києві, за описом П. Алепського „дуже гарна та висока, з каменю, побілена вапном; її баня висока і вся позолочена. Церква має одну наву, з усіх сторін багато зашкленних вікон. Головний вівтар подібний до вівтаря св. Софії й Печерського монастиря, має три великі вікна... Правобіч цього вівтаря другий з високою банею, ліворуч третій. Церква має троє дверей: одні великі від заходу, а інші ведуть до обох крилосів.“

Крім самої церкви цілий монастир, як каже П. Алепський, дерев'яний.

Про будинки житлові в Києві читаємо: „Доми в цьому місті чудові, високі, побудовані з брусів, вигебьованих назовні та зсередини.“

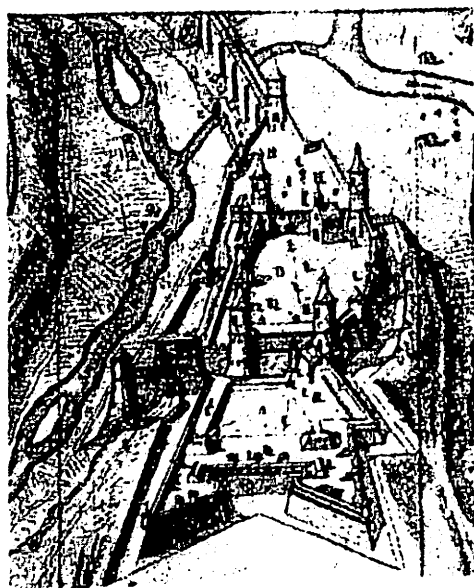
Мало не в кожному місті й містечку описує П. Алепський замки й фортеці, переважно дерев'яні. Про м. Прилуки на Полтавщині каже: „Цитаделя всередині його дивує нас своєю висотою, укріпленнями, вежами та гарматами, земляними валами та глибокими ровами з пропливною водою... До цитаделі ведуть потайники. Всередині її знаходиться величавий, дуже високий

11. Портрет гетьмана Б. Хмельницького. Гравюра данцігського гравера Гондіуса, 1651 р.

12. „Европейські Збори“, з участю України (українського козака). Голандська гравюра виконана в місті Дельфт, коло 1650 р. (Державна бібліотека в Берліні, за О. Перяславським.)

13. Деталь італійської гравюри м. Камянця. (Рим 1687 р.)

та незвичайно просторий палац, з величезних бальок та вигладжених зі середини і назовні дощок, що щільно пристають одна до другої, та з величезними і високими печами, що перевищують кипариси, з дива зійти не можна.“ Ця будова, як додає П. А., побудована в 1647 році, про що свідчить напис „по грецьки.“

Відвідуючи Перяслав в 1656 р., Павло Алепський з особливим захопленням описує „велику нову церкву Успіння Богородиці, побудовану з дерева. Будова ще не скінчена, але викликає подив глядача своєю хитромудрою формою, висотою, симетрією і своїми п'ятьма банями. Вона має подобу хреста, себто складається з чотирьох великих луків на всі чотири сторони світу, й на кожному луку є два менші луки дуже гарні з боків, так, що всіх луків дванадцять. Великий вітар відмежований головним луком і двома бічними. В церкві 4 вітари... Ця церква має двоє хорів; одні як звичайно, над західними дверима для співаків, а поверх них — другий ряд хорів, що йде навколо великої бані, точнісінько подібних до хорів св. Софії і своєю будовою, і стовпами; вони захоплюють очі глядача та, хоч дерев'яні, виглядають наче мармурові. Знадвору церква потинкована довкола смугами та дугами. Вся ця будова нова, ще не викінчена, всередині стоїть ще рештовання, що ним підтягають матеріяли ливами. Зовні йде довкола велика галерія, що охоплює всі вісім вуглів церкви, при чім поруччя галерії точені.“

Незвичайно докладно і з великим захопленням описує П. Алепський різьбу й мальовила іконостасів і інш. та загалом звертає увагу на замишування українців до мистецтва.

Про іконостас церкви св. Тройці Густинського монастиря пише, що він „викликає подив, бо ні величавий іконостас св. Софії, ні печерський — не можуть рівнятися ані трошки щодо повної досконалости з цим іконостасом“... „Ми досі ще не бачили гарнішої позолоти та малюнків.“

„Ікони цієї церкви прекрасні, великі, чудові; роботи дуже талановитого мистця, котрий вималював ці образи так, що вони

чудують глядача живістю облич, їхньою барвою та рисами, так, що нагадують малюнки кретських греків.

„В Києві серед козацьких малярів є багато майстрів-малярів, винахідних, що мають великий талан змальовувати людей такими, як вони є, вміють вони також малювати страсти Христові з усіма їх подробицями“.

Про українську торгівлю П. Алепський пише, що до Києва „купці привозять оливу, мигдали, маслини, риж, родзинки, фіги, тютюн, червоний сап'ян, шафран, всяке коріння, перські матерії і бавовняні тканини у великій кількості з турецьких земель... Але все це дуже дороге. Жінки продають на гарних базарах і в розкішних крамницях матерії, які забажаєте, соболі й інше.“

Про великий ярмарок у Прилуці пише, що туди приїздить багато грецьких купців з Румелії й Карманії [тодішні турецькі провінції — перша в Європейській Туреччині, друга в Малій Азії] з шовками, шальми, перськими килимами й іншим добром. „В козацькій країні ярмарки відбуваються безнастанно“...

Про господарство України П. Алепський пише, що в кожному місті й селі є штучний став з рибою, гатею з млином і тому українці „не відчують ніяких недостатків“.

Цікаві помічення робить подорожник також про рослинність та багатство рік на Україні.

Навколо дороги, що веде до Видубецького монастиря під Києвом, відмічає „кручі, порослі дикими овочевими деревами... Гаї дуже гарних овочевих дерев, як яблунь, орхів і інш., що самі дають поживу пустельникам і подвижникам“. В Борисполі згадує „безліч садів з овочевими деревами — вишнями“.

Дорога через Україну йшла здебільшого серед численних садів, „що їм нема ліку“ і „ланів всякого збіжжя заввишки людини, неначе те море безкрає, широке та довге“ „О, яка це благословенна країна!“ „Що за благословенний нарід! Який він численний!“

Далі в Києві „при кожному домі, неначе при яких палатах, є великі садки, де ростуть усі овочеві дерева, які тільки в них

удаються; безліч дерев алепської шовковиці, з білим і червоним листям, але ягодами її гербують; є теж великі оріхові дерева, багато в цих садах росте винограду. Серед прегарних грядок з огірками вони сіють багато крокосу, рути і гвоздиків різних барв.“

Про Дніпро коло Києва пише П. А., що він більший за Дунай і що переправлялися через нього великими порогами цілих 2 години.

Про ліси за Києвом каже, що там росте кедр, про ліс з Прилуки до Густинського монастиря — що він увесь складається з оріхових дерев, вишень і слив.

З інших рослин згадує на березі озера коло Прилуки „силу білого й жовтого повного латаття“.

З України, через Путивль П. Алепський зі своїм батьком патріархом поїхав до Москви, де був майже 2 роки.

Побув свій у Москві П. Алепський описує в дуже сумних фарбах і не зважаючи на те, що патріарх там одержав великі подарунки, Москва їм не подобалася. Про москалів він пише, що „всі вони, від великого до малого, мають п'ятий темперамент, а саме лукавство“... „чужинцям нічого не скажуть“... „Життя москалів дуже звязане, та ніхто з чужинців не може зносити цього, і людині все здається, ніби вона у в'язниці“. Загально про свій побут у Москві П. А. пише так: „Жарти та сміх стали нам зовсім чужі, бо лукаві москалі підглядали нас і про все доносили. Бог хай спасе нас і звільнить від них“ (Книга VII, розд. I).

Зате віддихнули патріарх та його оточення, коли знову стали ногою на українську землю. Перед Києвом, ночуючи на березі Дніпра, П. Алепський пише: „Цієї ночі ми спали на березі ріки, зовсім задоволені та спокійні, бо від тої хвилини, коли ми лише побачили Печерську Лавру, що здалеку вилискувалася своїми банями, та як лише до нас долетіли премилі пахощі цих цвітучих земель, наші душі затремтіли з радощів та втіхи, серця наші порозкривалися і ми розливалися в подяках Господеві Богові. Цілі два роки в Москві колода висіла на наших серцях, а розум

був геть-чисто стиснутий і придушений, бо в тій країні (Московщині) ніхто не може почувати себе хоч трохи свободнішим і задоволеним, хіба лише ті люди, що там вирости, а всі інші, от хочби ми, навіть ставши панами цілої країни, ніколи не перестануть бентежитися та відчувати в серці неспокій. Зате Козацька країна була для нас начебто наш власний рідний край, а її мешканці були нашими добрими приятелями та людьми, неначе ми самі.

Досить докладно описує П. Алепський побут у столиці гетьмана Чигирині та прийняття у Б. Хмельницького. Перед містом „писар, себто секретар Хмеля, вийшов нам назустріч, із великим відділом козаків і провів нас до міста головною дорогою... Замок своєю висотою і щодо будови нагадує замок в Алеппо, видно його здалеку. Коли ми підіхали до міста, молодий гетьманич вийшов нам назустріч із процесією та духовенством, і нас провели до старої дерев'яної церкви Успіння Богородиці, що стоїть біля гетьманської палати. Після служби Божої ми пішли до гетьмана на обід. У понеділок нас повезли в монастир за містом, він зветься Троїцький. Тут ми вистояли службу Божу, а опісля неї пішли на обід до писаря [Івана Виговського], бо він основник монастиря... Замок (Чигирин) немає собі рівні на всю Козацьку землю, щодо свого простору та великих болот, що кругом нього. Тим то він дуже сильний, але під теперішній час він — у руїнах. В середині його багато круч. Деякі замкові гармати дуже гарні, вони такі ясні, вилискуються, наче те золото... Нам тут оповідали, що під цю добу ця країна виставляє 300.000 козаків, кожний зі своєю зброєю... В суботу 2 серпня Хмель приїхав провідати нашого владику — патріарха й після цього ми виїхали з міста.

Велика книжка А. Майєрберга — посла цісаря Леопольда I. при московському дворі, під заголовком „Relation der Kaiserl. Ablegaten Augustin von Mayern und Horatius Wilhelm Calvucci über ihre Reise nach Moskau und ihren Empfang daselbst. Der 12 Juni 1661“, містить в собі предікаві відомости про Москов-

щину, життя і побут москалів, тоді як про Україну здибуємо там дуже мало і то, переважно, відомости, почерпнуті з тодішньої польської літератури. Зокрема історичні дані про окремі українські землі, написані дуже сухо й формалістично, не представляють більшого інтересу (Київське князівство, Запорожжя, Волинь, Поділля, Чернігівщина).

А. Майєрберг, описуючи жахливу п'ятику на прийняттях великих московських достойників, пише:

„Розмова гостей (москалів), як людей невихованих ніякою школою або освітою, разить нісенітницею, дуже часто образлива для порядної людини. Лайка, захоплення найбільш бридкими ділами, або нахабне хвастання, котре ображає чисте ім'я інших — складають замітні вислови (мову) і дотепи багатьох промовців.“

„Брешуть москалі — каже автор — з неімовірним нахабством і без всякого встиду... Посли чужинецьких держав нехай не очікують і від царських уповноважених більш правдивих слів, тому що ці особи збирають разом усі тонкощі закостенілого лукавства, щоби підвести їх, або видаючи брехню за правду, або замовчують про що треба говорити й ослаблюють обов'язкову силу всяких рішень на нарадах тисячами хитрих викрутасів, що дають викривлений їх зміст, так що вони зовсім падуть.“

Купці й ремісники теж незвичайно брехливі, обмежені і злодії і з того власне наживаються, тоді як судової кари на них звичайно ніякої не накладають.

Про козаків (Cosacorum ortus) пише А. Майєрберг, що вони „первісно були хлібороби, які жили в околицях Києва, пізніше оселилися на Запорожжі; відзначаються своєю сміливістю, „не-втомною непохитністю і щасливою війною змусили Польщу повернути їм незалежність.“

Про Волинь читаємо, що це обширна й плодюча земля. Поділля — незвичайно багате ґрунтом, мармуром і алябастром, „в старовину заселене Певкінами (Pencini) з племені Бастарнів, вигнані пізніше Сарматами... Відзначається тут місто Кам'янець

(Carnepesia) побудоване на високій горі, на думку деяких старовинна Клепідава (Cleridava), знамените більше своєю місцевістю, ніж своїми укріпленнями.

Чернигівщина — „колись складала величезне і знамените Сіверське князівство з численними містами і твердинями, від Дніпра до руїн твердині Мценска (Mscenek).“

До років 1656—1657 відноситься подорож на Україну шведського посла до гетьмана Б. Хмельницького — Готгарда Веллінга. Опис цієї подорожі зробив член цього посольства К. Я. Гільдебрандт (1629—1679), який записав його у 1668 р. під заголовком: „Dreyfache Königl. Schwed. Legations-Reiss-Beschreibung ihn Siebenbürgen, die Ukrain, und Turkey nacher Constantinopel...“ (Переховується рукопис в архіві у Штеттині, опублікований Д. Оляничном). „Подорож“ К. Я. Гільдебрандта цікава не тільки відомостями про українських козаків, але творить також поважне джерело для історії етнографії.

Посольство Г. Веллінга вирушило на Україну з Яс 27. грудня 1656. р. шляхом через Більці у Бесарабії, Сороки над Дністром, Косниці, Вільшанку, Ободівку, Сумівку над Богом, Янів, Гумань, Звенигородку, Константинівку і Суботів до Чигирини — „де має двір гетьман Богдан Хмельницький.“

Перше „козацьке місто“, до котрого вступило посольство, були Косниці: „Тут ми знайшли добре зроблені шанці (укріплення). Подібних я не бачив більше на цілій Україні, поскільки я її проходив. Тут пан посол звелів купити великий кольоровий килим, який мешканці самі тчуть, і якого він уживав на санях від снігу й холоду“. Переїзджаючи через українські села посол у всьому мав достаток та загалом автор „Подорожі“ описує Україну як багату країну:

„Мешканці кожної місцевости приносили нам кури, яйця, білий хліб, горілку, пиво, питний мед, та сіна для коней... Україна гарний на збіжжя багатий край. Один корець збіжжя коштував тоді 8 півтораків.“

Спиняється автор також над взаїмовідносинами з жидами і поляками:

„Україна була повна порозкиданих по цілому світі гебреїв, які її мешканцям аж надто залили були горло ріжними кольоровими горілками або брандтвайном (яку вони дуже охоче пили), та ще вони (гебреї) важилися над ними панувати. Отак козаки повинні були давати жидам чинш за відмикання церков, коли хотіли хрестити свої діти. А далі ця шахрайська нація (diese schacherende Nation) виарендувала у відсутних польських вояводів їх добра, тимто козаки, роздратовані та розлючені, тисячами убивали жидів шаблями (ті жиди, що залишилися зі стану няли грецьку віру, отже їх у краї терплять), звільнилися зі стану рабства і своєю зброєю, опісля ще з інших підхожих причин встановили свободу за гетьмана Хмельницького і повстали проти польської корони, що відомо з явної війни, що потім відбулася. Тоді козаки давали зрозуміти, і як по-тверезому, і по-п'яному, що, доки вони живі, зовсім не будуть коритися Польщі.“

Про відношення до німців посол ознайомився в Гумані: „Оповідали нам декотрі німці-ремісники, котрих козаки полюбляти були в польській війні, — їх козаки люблять та не так легко випускають.“

Про українських козаків Гільдебрандт пише, що вони „відважні та меткі вояки“. „Хвалилися“ — каже автор — „що маючи один перед собою який корч, кожний з них міг би щасливо боротися з чотирма татарами. Особливо тодішній канцлер, пан Іван Виговський (der damalige Canzler Herr Johan Wihotsky), який опісля став гетьманом, багато вихвалював так званих запорожських козаків, які вони, мовляв, завойовники... Жили вони в великій кількості над Дніпром чи Бористеном в особливому місці, під власним гетьманом, але ж український гетьман таки зробив його від себе залежним. Коли Хмельницький був із татарами в мирі та союзі, то цей гетьман (запорожський) напав був на татар і побив. Тимто Хмельницький, коли йому татари були пожалілися, звелів самому татарському послові

96

97

Досить докладно спіняється автор на прийнятті у гетьмана: „Як тільки пан посол Віллінг увійшов до Чигирина, йому відвели особливий Logement, окреме приміщення, де міг мешкати зі своїми людьми та своїми кінями. Окрім того, гетьман звелів запровіянтувати пана посла. Ранком (на другий день) прислав спершу цинкову сулію, повну оковити (vol Aquavit), а потім пішла провізія... Через те, що пан посол не був зовсім ласий на таке питво, бо жив надзвичайно помірковано, то оковиту вручили спедиторіві, Томі Зібенайхові, якого через погане піяцтво кликали „Siebesauffer-om“. Він обіцявся цю оковиту переляти в барилочку („ins Barilchen“) для людей, як будуть вертатися. Одначе цього не зробив, а сам її випив і цілий день був паний, і це Веллінгові було не до вподоби.

Окрім провізії надіслали йому також ще і пашу для коней. Все це його нічого не коштувало. Вісімнадцятого січня (1675 р.) запросили пана посла на авдієнцію. Гетьман прислав по нього добре вчищеного гарного гнідого коня, на якому було мале польське сідло вишите золотом по боках. На ньому їхав пан посол до двору, його ж люди йшли за ним пішки. Мешкання гетьмана було замкнене знадвору брамою, як зрештою кожний шляхетський двір в цій країні. На будинку сиділи голуби, яких гетьман тримав безліч. Пана посла впровадили в авдієнційну кімнату до гетьмана, біля якого з боку стояв пан канцлер Іван Виговський з декількома сенаторами в кожухах, з великими комірами на плечах.

Після обміну чемностями і закінчення конференції, що провадилася латинською мовою, було прийняття. За стіл сіли п. гетьман, з боку від нього п. посол і шотландський купець, що на той час теж прибув до гетьмана з листом від шведського короля. Далі сиділи пан канцлер І. Виговський з кількома сенаторами. „Дружина гетьмана теж присілася на хвилину коло гетьмана.“

Після їжі, каже автор, посла дуже запрошували пити різні напитки. Людей пана посла приймали à part в окремій кімнаті.

На другий день гостив пана посла у себе канцлер І. Виговський. „В його їдальні — каже автор — був і я. На стіні (в ній) я бачив маленький вівтарець з декількома образами, намальованими на дошчинках; вони віддають (святим) пошану так, що перед ними схиляються й тричі хрестяться. Після того пан посол був ласкав списати дезидерати його королівської величності на папір і подати панові канцлерові. Але на це не дали жадної відповіді на письмі, а лише усно. Козацькі війська, які були при семигородській армії, мали б бути до послуг його королівської величності. А так на цей раз полишалось, щоб не посилати більше військ (козацьких). Гетьман, мовляв, хоче сам у власній особі, прибути незабаром до його королівської величності в Польщу. Між тим пан посол зволив домагатися складених пунктів знов, і тоді там були підкреслені такі слова „Contra quosvis hostes.“

Пан посол мав від його королівської величності лист із великою печаткою і до татарського хана. Його передали панові канцлерові, який цинив татар дуже невисоко, й коли він читав (його) копію, то сказав: „Такого титулу ми їм не даємо.“ Так козаки відрадити пана посла, щоб не їхав до татар.

До формальної угоди поміж Швецією і Україною під час побуту шведського посла Веллінга, як знаємо з „Реляції“ самого посла, не прийшло, бо гетьман чи то старшинська Рада головною умовою союзу, бажали, щоби шведський король признав „за ними [українською козацькою державою] права на всю стару Україну або Роксолянню, де була грецька віра і мова (їх), ще існує — до Висли.“

Перед одіздом посла з Чигирина „гетьман подарував послові білого коня, декілька соболевих шкір та мішечок грошей, де було 50 державних талярів, — це було на прохарчування. Його обслузі зволив (гетьман) виплатити яких 15 державних талярів польськими ортами (тимфами), за них вони мали собі купити чоботи.

Немила історія приключилася з п. послом через обманство якогось жида Абрагама. Цей впросився взяти його з собою ще

в Сороках, на що посол згодився „бо жид говорив по німецьки і по руськи (українськи) і міг по дорозі бути перекладачем“. Цей жид стоячи весь час на санях посла „довго та сумно розпо-відав йому про велику різню на Україні його народу, гебреїв, якої допустилися козаки“. Так жид Абрагам доїхав з послом аж до Чигирини де, як каже Гільдебрандт, „встрюгнув панові таку штуку: хотів продати (послову) сино зелену матерію з Молдавії, й за це купити панові послові (Велінгові) добрих соболів. Та замість добрих — жид приніс йому кілька поганих, які йому (послові) не подобалися. На другий день він приніс послові ма-терію назад. Коли її перемірювали, то виявилось, що жид від неї відрізає собі саме половину. За таку штучку посол його добре виганьбив і прогнав від себе.“

„Двадцятого січня 1657 [після прибуття до Чигирини] я зараз же привитав п. канцлера Виговського і він просив у мене короткої розмови перед авдієнцією. Я з повною готовністю на се погодився, заявивши, що маю виразний наказ увійти з ним, як з високим міністром, в цілком довірочні зносини. Але за кілька годин він мене перепросив, що не може зо мною побачитись тому, що зайшли важні справи і не дають йому сеї змоги. Другого дня по тім визначив мені авдієнцію гетьман і обмінявшись чемностями запросив мене до столу, як це в них прийнято. При цім обіді було спомянute з похвалами імя й діла В. корол. величності.“

„По двох днях Виговський запросив мене на переговори, і я ні трохи не загаявся, зараз ставився, наговорив йому компліментів, привитав від В. вел., обіцяв усяку ласку — бо мовляв Ваше величество певні, що він візьме до серця цю спільну справу і зробить усе, що може послужити щирому союзowi й приязни. Виговський відповів коротко, що завжди був вірним слугою і приятелем В. вел., і Ви можете бути певні, що таким лишиться до свого кінця. Далі просить мене, щоб я цілком щиро виложив доручене мені від В. вел. — бо у них не прийнято довго трактувати. Тоді я докладно представив йому, як В. вел. завжди ставився прихильно (до них), не тільки задля старої приязни, яку вони підтримували з короною Шведською, але і з огляду на ту довірочну кореспонденцію, яку вони вели весь час з В. вел. В. величество тримаючи в своїй протекції їх інтереси за таку їх вірність, постановив не тільки продовжувати ці старі приязні відносини, але й заключити більш формальний союз, тим більше, що обставини складаються так, що для обох держав (beyder Stats) він дуже потрібний.“

При переговорах виявилось також відношення українського уряду до Поляків і Москалів. При обіді у гетьмана, Б. Хмельницький „остерігав В. кор. величність не давати себе переконати брехливим Полякам і не входити з ними в ніякі союзи... А я запевнив, що В. кор. вел. ніколи ні в гадці не мали цього, тим

менше не вийдете в довірочні зносини і трактати з таким кривоприсяжним народом і се було йому (гетьманові) приємно і мило“. Про москалів посол говорив Виговському „як В. корол. велич. були несправедливо ображені Московитами і понесли великі шкоди, і щоб вийшло для них (Козаків), коли б вони сидючи тихо пустили це повз себе. Канцлер (Виговський) схвилювався сими представленнями, виявив великий жаль з приводу того, що так несправедливо поступалося з В. вел., закликав і писанням своїм хотів доказати, що приложить всі зусилля аби відвести (царя) від його намірів. Той (цар) не тільки не відчув цього, але був невдоволений на козаків за те, що вони йому не помагають проти В. корол. величества. А тепер побачивши, що йому (цареві) не йде так (у війні з Шведами) як він собі то уявляв, і затрівожившись, що (козаки) теж можуть проти нього виступити, — він (цар) незадовго перед моїм приїздом прислав посла до гетьмана [очевидно мова йде про Лопухіна] з виправданнями за те, що він учинив перемир'я з Поляками. Він хоче його зірвати, раз воно неподається гетьманові, і взагалі готов зробити все, що гетьман хоче. На се гетьман дорікнув, що цар не послухав його ради і почав несправедливу війну з В. кор. вел. Казав упікнути в князя, щоб він постарався, аби війна з В. кор. вел. була якнайскорше скінчена, і попередив, що він (гетьман) Вашого величества приятель, і доки буде живий, нічого не почне проти Вашого величества.“

Розмови з українським урядом кінчилися на тому, що Рада ухвалила „не вступати в ніякі трактати, доки Ваше кор. велич. (король Шведський) не признає за ними права на всю стару Україну або Роксолянню (totius Ukrainae Antiquae vel Roxolaniae), де грецька віра була і мова (їхня) ще існує до Висли. Аби вони могли затримати, що своєю шаблею здобули, і були б осміяні, коли б вони не вернули собі при нинішній нагоді того, що було ними втрачено і несправедливо у них забрано.“

Також при кінцевих розмовах український уряд запевнив шведського посла, що буде закликати вел. князя (московського),

щоб він стримався від яких небудь ворожих кроків проти В. кор. велич., а за всі вчинені шкоди вчинив сатисфакцію і рес-титуцію; в противному разі він пошукає інших способів. Свому полковникові Антонієві він уже наказав, на випадок коли б в Польщі знайшлися якісь Московити, трактувати їх як не-приятелів. Післав також до Отоманської Порти і до татар-ського хана, сповіщаючи їх, що він увійшов у тіснішу приязнь з В. кор. величеством (швед. кор.), з князем семигородським і з обома волооськими князями, і просить їх (султана і хана) ні-чого проти них не починати, бо інакше буде змушений висту-пити проти них."

Франц Шебеші з Болгарфальви, міністр семигородського князя Ракоці, післаний на переговори до гетьм. Б. Хмельниць-кого, у своєму дневнику (*Monumenta Hungarie*, XXIII) пише, що 10. липня 1656 р. прибув на козацький кордон до м. Раш-кова. Полковник Зеленський зустрів посла на березі Дністра з сотнею козаків і гостив його обідом.

"Почавши від Рашкова все спустошене, через цю пустелю йде татарська дорога; боязко і небезпечно." Дня 14. липня був посол в Умані у полковника Ханенка, а 17. липня в Орлівці у „військового судії, дуже поважної людини“, де в нього посол обідав. Сам гетьман прийняв посла в Чигирині 20. липня і за-просив його на обід.

Які вимоги ставило Запорозьке військо, довідуємось з листа **воеводи Стефана** на підставі інформацій **Ф. Шебеші** і козаць-ких послів Ковалевського і „писаря гетьмана“ — Груші, з дня 14. серпня 1656 р.

„Вчора вечером приїхав п. Фр. Шебеші з послами п. геть-мана, сьогодні рано зявився він у нас з тими козацькими по-слами. Їх два, один зветься Ковалевський, він бере участь у всіх нарадах і секретах гетьмана, другий — писар гетьмана, дуже освічений і розумний чоловік, а Ковалевський фальшивий і лу-кавий. Як ми довідалися, п. Шебеші небагато міг досягнути в цій справі: на поставлені В. милостю пункти і жадання, козацтво

не схотіло погодитися... хочуть наперед мати присягу В. ми-лости і Вашого краю, потім В. м. пришлете їх послів зі своїми послами і тоді вони зложуть присягу, так як В. мил. бажає, інакше ні. Вони сказали ще, мовляв, гетьман вислав їх з такою інструкцією: довідатись у нас, чи В. мил. і Ваші радники на се згодяться і чи зроблять так як вони собі того бажають: коли ми їм того не обіцяємо, то вони зовсім не поїдуть до в. м., а вернуться назад. Ми всяко їх умовляли; говорили, що у князів і королів нема такого звичаю, що б вони персонально складали присягу, і з огляду що в. м. абсолютний монарх, вони можуть покладатись на те, що в. м. стверджує своїм княжим словом. Але вони таки на се не пристали і сказали, що князі міняються і союз не може стояти, коли він не аскураваний краєм. Наше переконання таке, що коли в. м. не покінчите з ними тепер, то пізніш буде ще тяжче з ними домовитися, бо вони сказали б, що пізніш вони вже не дадуть згоди, коли в. м. тепер з ними не покінчать так як вони собі бажають. Ми набрали також переконання, що вони хотіли б включити у договір (такий пункт), що коли їм треба буде, в. м. повинні будете дати їм поміч на Поляків і ми також, або Волоські князівства — бо вони згоди з Польшею не хочуть ніколи. По приїзді п. Шебеші в. м. зможе з ним все це докладніше обговорити."

Дня 1. вересня козацькі послы приїхали до Фейєрвара і мали тут офіційну аудієнцію у Ракоці. Козаки обіцяли на кожне жа-дання Ракоці поставити йому стільки війська, скільки він за-бажає, на час і місце, яке він вкаже; за се зажадали собі „всю Русь до Висли“, при чім козаки готові розірвати з Москвою, бо мають для того причини („*Transsylvania*“ II, 164—6).

Подруге був на Україні Франц Шебеші з посольством швед-ського короля до гетьм. Б. Хмельницького під проводом коро-лівського камергера Лілієкрони. Шебеші був у Чигирині від 20. червня до 16. серпня 1657 р. і у своїх „Записках“ подає цікаві відомости, як український центральний уряд, та зокрема гетьман Б. Хмельницький, пильно стежили, щоби західньо-

українські землі не попали в чужі руки, навіть і найвірніших союзників.

Отже Шебеші записує, що посол Веллінг розповів гетьманові, що ніби шведський король вимагає собі Камянець, Львів і Бар, а „по довших запевненнях [Шебеші, що це не відповідає справжнім намірам короля] він (гетьм. Хмельницький) заспокоївся.“

„П. Виговський обіцяє постаратися, щоби Татари Полякам не дали помочи. Він оповідав, що Поляки пообіцяли Туркам Камянець, але (Козаки) цього міста Туркам не попустять, а заберуть собі.“

Про московське посольство до гетьмана Б. Хмельницького Шебеші записує:

„Від московського царя прийшло посольство до козацького гетьмана, 150 коней [посольство Бутурліна]. Пункти такі:

1. Чи Гетьман бажає замирення (царя) з шведським королем? Гетьман сердито відповів, що цар мусить замиритися і нагородити шкоди вчинені в краях (шведського короля), в Лівонії й Інфлянтах, бо коли вони не замиряться, (гетьман) разом з Татарами і Турками воюватиме Москву.

2. Московський цар жадає собі городи і фортеці Старого Бихова в Білорусі, що піддався гетьманові; але гетьман відказав, що його не віддасть. Він (гетьман) хоче відібрати від нього (царя) Могилів — тому, що його здобули козаки. „Гнівався гетьман на шведського короля, що він затитулював московського цисаря Moskoviae dux.“

„На границі Московії й Окраїни (Окраїна) стоїть на поготові 75 тисяч московського війська; московський цисар полишає гетьманові вести їх, куди хоче.“

„Виговський сказав, що Поляки пообіцяли Туркам Камянець, аби лиш їм допомогли. Вся їх надія в Татарах була і тепер є, але Козаки їх затримують. А про Камянець Виговський сказав, що він їм самим (Козакам) буде належати, і вони його не попустять нікому.“

„Антін, козацький генерал [Жданович], що тепер з нашим князем, прислав гетьманові скаргу на нашого пана, і гетьман був нею збентежений. По перше, що Угри (мадари) але з ними поводяться, вбили 300; де вони стрічають їх в такій кількості, що можуть з ними упоратись, вони їх (Козаків) грабують і побивають. Гетьман сказав (з цього приводу):

— Коли вони так поводяться з моїм військом, я вже знаю, що маю робити! Моє військо здобуло всі перемоги, і воно поборолло всі труднощі. А тепер, коли так буде справа йти і далі, я пішла туди 50 тисяч козаків і всі семигородці за один день будуть знищені.“

З приводу здобуття Берестя угорцями, гетьман сказав:

— Як це вони (Угорці) взяли? Що по сей бік Висли, то належить нам, і я не попустию того нікому!“

Ще в двох інших місцях Записок Шебеші згадується питання розгрічення земель:

„Про поділ Польщі — гетьман хоче одержати ту частину, що по сей бік Висли.“

„Казав також (гетьман), що хто б не володів Польщею і хто б не панував у ній, вони (Козаки) хочуть затримати за собою Польщу по Вислу, і її нікому не попустять.“ Далі читаємо:

„Гетьман висловився перед шведським послом так, що він більше сприяє Шведам, ніж Москві. В присутності сина він сказав:

— Коли я буду вмирати, я накажу синові, що б він тримався союзу з шведським королем.“

Під датою 28 червня Шебеші записав:

„Виговський говорячи з другим московським послом, сварився про те, як се без відома царя зложено союз з Шведами і семигородським князем, і чому гетьман ніколи не приїде персонально порозумітися з царем, а посилає послами простих Козаків. Виговський на се говорив, що як цар в своїй землі цар, так гетьман в своїм краю князь або король, він свій край шаблею здобув і з ярма визволив. „Коли хочете, захуйте приязнь,

і жийте з нами по доброму, коли ні — будемо боротися і наведемо на вас Татар, Шведів, Угрів.“ На се москаль сказав спочатку, що будуть наступати на Козаків. Виговський на се відповів: „Ви хочете тільки городів, а про християнство не дбаєте. Як перше нам церкви забирали — і ви не кращі від Жидів! ріжниця тільки та, що ви хрещені, але повні поганства (pogán-ság).“

„Говорив (Хмельницький) шведському послові і таке, що скорше розірве союз з Москвою, ніж з Шведами, і коли йому вдасться замиритися з Татарами, то він таки розірве союз з Москвою, візьме Татар і спровадить на них (на Москву). Чекають з чим повернуться їх козацький посол від Турків: чи Порта добре до них настроєна.“

Нарешті про зносини з литовськими чинниками записано під днем 1. липня слідуюче:

„Приїхали послы з Литви, від Сапіги і від маршала — піддаються гетьманові: коли гетьман буде стояти по московській стороні, вони також, коли гетьман буде триматися Шведів, вони також будуть на його стороні“.

Петро Парчевич, архієпископ, по національності болгарин, був послом від австрійського цісаря до гетьм. Б. Хмельницького і перебував на Україні в місяцях лютий — квітень 1657 р. В його реляціях які були записані його секретарем Христофором Маріяновичем, знаходимо де-які відомости з українського побуту.

Прибувши до Суботова у дорозі зустрів посольство уповноважений гетьмана, який „привитав нас з повагою і проїхав з нами до палати гетьмана... Велике число війська з рушницями стояло навколо неї і канцлер провів (через цей шпалер) нас до гетьмана, що лежав у ліжку (хорий).

Посол виголосив до гетьмана таку промову:

„Світлий і вельможний пане, гетьмане славного і вояничого народу Запорозького й ласкавий пане! Фердинанд III, з Божої ласки імператор римський і всіх володарів християнських від сходу до заходу сонця, законний, найвищий і августіший голова,

обіймаючи своєю любов'ю всіх заслужених, здавна пізнав славні вчинки Твої світлості і прийняв Твою світлість у свої батьківські почуття, а нині через мене, свого посла, засвідчує Твоїй світлості батьківську приязнь і ласку. Знаючи об'єднувати душі славних мужів — раніш поріжнених, але згодом нерозлучно об'єднаних про всяке людське добро і примножене свої чести, бажає він в своїй приязні і доброті, що все це залягло свобідно, тривко і щиро в духу Твоїй світлості — можу це посвідчити від усього серця. Відкриваючи це слово батьківської любови святого цісарського маєстату, пана мого найласкавішого перед світлою і веліпною Твоею вельможністю і перед вельможними і славними радниками, що становлять цю славу і вояничу республіку.“

Х. Маріянович також додає:

„Під той час позїздилося до гетьмана сила послів: від Шведів і Ракоці по двічі, від Турків двічі, від Татар двічі, з Молдавії тричі, з Валахії також тричі, від польської королеви один: перед нашим приїздом відїхав був і вдруге при нас був разом з послом від короля польського. Через такий наплив (гетьман) відправив нас пізніше ніж хотів. Тому, що архієпископ (П. Парчевич) був звязаний хворобою, я кілька разів мав приватні розмови в наших справах з начальником штабу [очевидно з військовим осаулом], і навіть з самим гетьманом козацьким; але той мене завсїгди відсилав до свого канцлера — як йому сподобається те, що ми з собою говоримо і той все похваляв.“

Підчас прийняття у гетьмана, записано прикінці:

„Приємно розмовляли з нами (радники) під час снідання і по скінченні його дуже чемно відпровалили нас аж до нашого мешкання.“

Доба Хмельницького ще довший час займала увагу західно-європейських письменників, котрі згадуючи Україну, конче торкалися часів козацької державности.

З таких новіших видань, що зясовували питання московсько-українського союзу, згадаємо працю професора бреславського університету **Х. Стівдіуса**: „Реляції про сучасні відносини

в Московській державі“ (Франкфурт 1706). Там читаємо такі уступи:

„Хмельницькому, вождеві повстанчих військ зробили (з боку Москви) надію, що йому віддадуть усю Правобережну Україну й зроблять його київським князем, але він небаром побачив, що його обманули та зрозумів, що москалям діло не до його, а до власних інтересів.“

З праць енциклопедичного характеру можна відмітити цілий ряд підручників географії, де згадується Україна, головню доби Хмельницького. До таких м. ін. належить „Le Nouveau Théâtre du Monde“ Бусенгольта, вперше видана в Парижі коло 1666 р. і вдруге в 1677 р. (Опубліковано переклад А. Яковлевим). Майже усі відомости про Україну тут почерпнуті зі знаного „Опису України“ Бопляна, але цікаво, що в сер. XVII ст. географи вважали своїм обов'язком згадати про нашу Батьківщину. В географії Бусенгольта м. ін. читаємо:

„Україна лежить між Московщиною та Трансильванією. Київ (Kiou), головне місто цієї великої провінції належить до старовинних міст Європи, про що свідчать ще і досі широкі вали, глибокі рови, руїни церков та стародавні могили численних королів. З давніх церков лишилося тільки дві: Св. Софія та Св. Михаїла. Храм Св. Софії має гарну фасадну і величавий вигляд, з якого боку не дивитись, бо стіни його прикрашено багатьма постатями та історичними образами з мозаїки, себто з різнокольорових маленьких камінців, блискучих як скло, які так гарно припасовано, що не можна відрізнити, чи це мальовила, чи килим. В цьому храмі зберігають надгробки й могили багатьох королів. Храм Св. Михаїла зветься „Золотоверхим“, бо він вкритий золоченою бляхою... Місто Київ стоїть на горі, яка панує з одного боку над полем, а з другого боку над Дніпром, що тече під горою. Римо-католики мають тут 4 церкви, в тому числі катедру. Греко-руси мають 10 церков. Київ має три гарні вулиці; він досить торговельний: торгують хлібом, футрами, воском, медом, салом, соленою рибою й т. п. (ст. 380)... Київ

має єпископа, воеводу, каштеляна, замок і чотири юрисдикції... Земля тут [на Україні] родить стільки хліба, що нарід не знає, що з ним робити, тим більше, що нема тут судоходних рік, що вливалися б у море, крім Дніпра, але на ньому плавання можлива тільки на просторі 50 миль униз від Києва, бо далі перешкоджають 13 порогів.“

ІХ. ДОБА ВІД І. ВИГОВСЬКОГО ДО І. САМОЙЛОВИЧА.

З цієї доби маємо не багато писань чужинців, і то переважно з доби І. Самойловича; все таки є кілька подорожів, що мають для нас виключний інтерес.

В р. р. 1670—1672 мандрував по Польщі й Україні **У. Вердум**. Його помічення українського життя особливо рельєфні на тлі опису життя поляків. Вердум писав: „У ввічливості і розуму полякам не бракує; однак вони легковажні і змінливі та віддані зайвій розпусті. Коли мають у чомусь інтерес і є слабшою стороною, вміють поводитися дуже покірно і миролюбно, алеж коли зустрічаються з слабшою стороною і запанують, то стають горді, зарозумілі й жорстокі, так що *aut humiliter serviunt, aut superbe dominantur* (або понижено служать, або гордо панують), як такий характер (поводження) описує Лівій. У звичайному житті й товариській розмові вживають так багато компліментів і підлесливості, як може ніякий інший нарід... Зрештою польський нарід у цілому недбалий і лінивий, управляють лише найбільш необхідні ґрунти, а решту залишають пустувати...

У жадному польському місті не знайдеш доброго бруку на вулицях, але на всіх ланах лежить повно каміння.“

Описуючи різні польські страви, які „виготовляють поляки дуже неохайно“, пише: „Після дуже солоних і перчених страв, Полякам добре смакують напитки. П'ятка є тут так розповсюджена у вищих і нижчих верствах, мужчин і жінок, як нігде на світі. Спеціально дуже люблять водку, котру по польськи називають горалькою, по русинськи „*horylka*“, а у своїй латині

crematum. Навіть найбільші аристократи-Поляки возять її з собою у своїх ранцях і мусять її напиться власне що-години. Тому консумують її так багато, що наприклад один жид у Жовкві за право, що тільки сам може випалювати горівку в містечку й навколо лежачих 9 чи 10 селах, платив державі річно 3.000 талерів...“

Позаяк Поляки неохоче працюють, то охоче прислуховуються новин, а коли зустрінуть подорожуючого, зачіпають його питаннями або змушують його йти до коршми і випробують, чи не можна щось від нього довідатись нового.

При великій кількості випитого приходиться у них часто до бійок, при чім мусить завжди блищати шабля. Тою шаблею тнуть і рубаються взаємно по грудях, по обличчю і де тільки можна і це береться у них як оборона і так позначених тут і там, спеціально на обличчю, добрими загоїнами і шрамами, як то вже у Гетів, Сарматів — найближчих сусідів Поляків, ще більше як перед 1000 роками — уважалося за щось похвальне... Також цілий спосіб життя польського народу ще дуже грубий і власне варварський.“

Говорячи про вбрання Поляків, зауважує: „Їх сорочки сягають по пас а коли є дуже охолоджені, мають з правого боку продовгасту хустку до носа, завішану коло ножа на пасі від шаблі, а зрештою не уживають жадного полотна. Ще дуже визначні пани уживають сорочки, спідні обрання і пошевок на постіль з турецького шовку, і носять їх не перучи доти, доки тримаються купи...“

„Нарешті нема в Польщі багато старих людей, чи то тому, що їдять замало хліба і забагато коріння та забагато пють водки і тим способом спалюють і нищать життєздатність, чи тому, що самотнє і так непорядне життя не дозволяє їм дожити до старих років.“

Про українців У. Вердум пише: „Найбільше ласкавості в словах і жестах знайдеш на Руси, спеціально у жінок, до чого сприяється також русинська мова, вимова котрої не така тверда

як польська. Тому кажуть, що у Львові живуть такі гарні, делікатні й спокусливі невісти, як зрештою нігде на цілій земній кулі. Зустрів там я сам порядну жінку, котра, коли я щось хотів у неї купити, вміла мені сказати чемний комплімент у латинській мові і вміла висловитися в дуже підслесливих виразах.

В іншому місці (ст. 135), коли говорять про Львів, то називає його „руським Львовом.“

„На Руси носять мужчини й жінки селяни гніду опанчу з сукна, яке самі виробляють. Шляхта і купці носять блакитну. Селяни-козаки носять літом опанчу з білого сукна, зимою з баянних кожущин, котрі сягають від шиї аж до ніг; вишивані на плечах взорами червоними, жовтими, гнідими та ін. кольоровими шкірками, виглядають дуже добре. Та опанча називається на їх мові кожухом (Kosücke)... Зимою такий кожух є цілим збранням козаків. Літом ходять лише в сорочці; у селянок сорочки з грубого полотна, у міщанок і заможніших дівчат з гаптованої китайки, при чім всі форми тіла видно так добре, як би ходили голими. Горішня частина таких сорочок є коло шиї і паса стягнена у збори, як плац і чепурно обрамована різнокольоровою бавовною. При тім вони підперезані понад бедрами червоним, жовтим, зеленим чи іншого кольору паском і виглядають так цілком не зле. Щодо оздобы голови, то вона визнається великою зграбністю. Оздобляють її літом свіжими квітками і зеленими вінцями, зимою мусять їх заступати восковими вінцями. Уживають також перстенів на пальцях і дуже великих кульчиків в ушах і намиста з кришталю, шкла, міді, мосяжу, згідно з фантазією та засобами. Волосся розділюють вздовж посеред голови дуже зручно й старанно на обидві сторони, а коли так гладко спадає з обох боків, сплітають його збоку у дві малі коси, перетягають їх під ушами до плечей. З тих двох бічних кос, разом з грубою косою на плечах, творять ззаду голови кружок, на котрому навіть найбідніші сільські дівчата уміщають вінець зелений або з квітів. Польські селяни не є так гарно прибрані (одягнені), мало одначе різниці між міщанською і тою

людністю. На селі носять мужчини і жінки зимою і літом чоботи, а міщанки носять також черевики...”

„На Руси купують дітей аж до року щоденно два рази в теплій воді, кладучи їх цілих у воду, так що тільки вистає голова. Так вони лежать у воді довше як годину й полощатся як жаби. Вважають, що це сприяє зростові дітей.“

Linage de Voucienns автор книжки „L'origine véritable du soulèvement des Cosaque contre la Pologne“ (Париж 1674) зі слів б. віце-канцлера при Владиславі IV — Радзейовського зауважує: „Козаки настільки могутні, що після того, як король Анрі де-Валюа залишив Польщу, вони силою спробували змусити вибрати королем Польщі свого генерала, і це їм було б вдалося, якби польські матнати не посіяли дуже вдало поміж ними розладу. Одним словом козак — то головна сила нашого (польського) королівства.“ (ст. 84.)

Дуже обширний „Дневник“ (в англійській мові) Патрика Гордона з доби гетьмана І. Самойловича. П. Гордон (1635—1699), з походження шотландця, старшини й генерала (з 1678 р.) російської служби, що між іншим командував московським військом проти Запорожців (1677 р.), перебував на Україні в рр. 1679 до 1685 і був один час командантом московського полку в Києві. На жаль, найбільш цікава для нас частина „Дневника“ Гордона з рр. 1678—1683 не збереглася.

В 1684 р. П. Гордон їздив з Москви на Україну і був у Батурині. „Дня 23 березня у Вербну неділю рано мене закликав до себе гетьман Самойлович і мав довшу зі мною розмову. Ми розмовляли дуже основно про москалів, а також про інші державні справи. Після цього гетьман мене відпустив додому з найбільш дружніми висловами і прислав мені до мешкання усякі провіанти.“

У Козельці „дуже добре мене гостили мої старі приятелі, в той час полковники Григорій Карпович Коропчунський і полковник Константин Дмитрович Солонина; кожний із них подарував мені по мисливській рушниці.“

По за тим в „Дневнику“ Гордона зустрічаємо багато дрібних відомостей про гетьмана Самойловича, його синів, Мазепу та ін. козацьку старшину. Подає він також різні епізоди з життя України і хід військових подій, м. ін. про рухи польських і козацьких військ на Правобережжі, акцію Палія під Білою Церквою, Немировом та ін.

Про спосіб поведінки російських військ на Україні, під датою 9 липня 1684 р., пише:

„Прибули салдати (москалі) з Орла... Вони повідомили, що післані з різних міст і сіл України. Їх післали (московська команда) без копійки грошей, але з наказом обсадити обидва береги Дніпра, щоби перешкоджати переходові людей до запорожського війська і підвозі туди усяких припасів та не дозволяти Запорозцям торгувати на Дніпрі рибою або чим небудь іншим, що, розуміється, не могло подобатися цим козакам.“

Під датою 27 червня 1684 р. описує похорон стародубського полковника Симеона, старшого сина гетьмана Самойловича.

„27 червня тіло покійного перевезено на човні на цей бік Дніпра, де брати покійного і полковники, разом з іншими особами вийшли на зустріч домовині і супроводили її до Хреца-тицького взвозу і тут очікували їх архимандрит і парохи з іншим духовенством. При цьому було також на варті 800 мушкетерів з 8 прапорами, по чотири на кожному боці, поміж котрих похід рушив до Печерської церкви, де після Служби Божої спочатку була виголошена проповідь, після того відслужена панахида, потім небіжчика поховали поруч із тілом його сестри. Сина помершого, років 4, що помер незадовго перед тим, привезли разом з батьком і поховали одночасно з ним. Каштелянин, разом з полковниками та іншою старшиною, були присутні на панахиді покійника. Відпровадивши тіло до самої могили, вони потім пішли до будинку гетьмана, де був поминальний обід.“

Цікаві відомости про події на Україні за часів Самойловича подають також листи голяндського резидента в Москві І. В. Фоя Келлера до свого уряду в рр. 1677—1679. Нашу землю він не

називає інакше як Україною, козаків — українськими, Київ — столицею України, та згадує про намір Туреччини створити „Українське герцогство“. Про події в червні 1679 р. він пише, що найдужче й найголовніше українське місто Київ „тепер стає неначе молода, що до неї сватаються турки, татари й тутешні каваліри, і з обох боків шаблі радісно блищатимуть“ (лист посла з 4. VI. 1679). Про Запорозьких козаків посол пише, що „з них краса козацької нації“, тому перед ними запобігають і Туреччина, і Московщина (лист з 18. VI. 1679).

А. Tyler у книжці про українських козаків, виданій в Едінбурзі в р. 1685, пише: „Україна — це край населений свободолюбною нацією козаків... Козаки України дуже люблять свободу і не зносять нічийого ярма.“

В другій половині XVII. ст. з'являється вже чимало різних подорожних книжок — щось подібне до сучасних туристичних провідників, — які нерідко згадують також і Україну.

Один з таких провідників є „Cyaneae“, видана в німецькій мові в Авісбурзі в 1687 р. Тут крім описів міст України, різних легенд, історичних відомостей, інформацій про українських козаків та інш., знаходимо також рідкі гравюри фортеці Кодака, міст — Перекопа, Очакова, Білгорода (Акермана), Кам'янця, Терехтемирова, а також рисунки з фльори і фавни України.

„На Дніпрі — читаємо в „Cyaneae“ — на численних островах живуть Козаки, що мають також свої осідки, дома і землю в Київській і Брацлавській окрузі. Ї вони частинно грецької релігії, добрі вояки, багато клопоту завдали Туркам на Чорному морі, тому що з ними граничили... Вони погорджують усім, навіть власною смертю... За короля Стефана їхнім визначним вождем, що є великим героєм, був Підкова. Він робив своїм ворогам немалі шкоди. Козаки вживають малих човнів-кораблів, у яких могло сидіти 60 чоловіка досить забезпечених харчами, котрими їздили по Чорному морі, — часами захоплюючи містечка і села коло Царгороду...“

Про гетьмана Б. Хмельницького читаємо, що „був це досвідчений і вчений вояк. Після перемоги під Корсунем він приєднав до повстання проти Поляків селян і Татар та вивів у поле 20.000 війська...“

Наприкінці зазначено, що перед часом козаки вживали легку зброю і тому їх названо „скорими“. Тепер вони мають всі военні прилади (озброєння).

„Суапеае“ розрізняє українських козаків від донських козаків коли пише: „В Москві (Московщині) є теж козаки, які живуть над річкою Доном і від цього мають назву...“

З окремих українських міст говориться в „Суапеае“ про Очаків, Терехтемирів, Білгород, Камянець, Київ, Черкаси, Перекоп, також про Крим.

„Замок Терехтемирів з околицею лежить коло 20 годин нижче Києва“, де козацька старшина „має осідок, а також магазини і військово озброєння.“

„Очаків... це визначна твердиня Татар. Море оточує твердиню від півночі до сходу і є коло 20 нім. миль широкє.“

„Угорі на північ по Дністру лежать на Поділлі дуже міцні міста й замки, серед яких найбільшим є Камянець, званий Подільським. Був заснований Дакійцями (!), а укріплений за короля Зигмунта“. Далі оповідається відому легенду, що коли в 1621 році турецький султан підійшов до Камянця та запитав місцевих людей:

- Хто так міцно укріпив недоступний Камянець?
- Бог це зробив! — була відповідь.
- То нехай Бог його і здобуває! — сказав на це Осман.

Х. ДОБА МАЗЕПИ.

Доба Мазепи, а особливо похід шведського війська через Україну й Полтавська трагедія, викликали цілу низку спогадів, реляцій і ділових пресових та дипломатичних звідомлень, у яких нераз зясовується справа української державности та відношення України до Московщини. Ця західно-європейська література величезна, і тут наводимо лише деякі уступи з важливіших джерел. Цікаво, що чужинці, які мали можливість банити та розмовляти з великим гетьманом, писали про його особу з великим признанням і пошаною, а саме, що була це людина освічена, з тонким, проникливим розумом, з великою інтелігенцією, так що „міг говорити з кожним мовою свого співбесідника“. З обличчя був „вельми негарний“, але при тім стрункий, з блискучими очима, білими делікатними руками, з гордим і задумливим поглядом, а понад усім „визначалися у постаті величність і суворість, яку злагіднювала елегантність.“

Де Ля Невіль, дипломатичний агент французького уряду, що був у Москві 5 місяців 1689 р., у своїх „Записках про Московію“ скрізь називає землю нашу Україною, тоді як росіян — не інакше як москвинами, а їх землю Московією.

Описуючи ворохобню Голіцина проти Петра I в Москві, між іншим зауважує:

„За увесь час, коли гетьмани вважалися підвладними московському царю, вони ніколи не приїздили до Москви. Але Голіцин під претекстом відзначення гетьмана перед царями, а в дійсності зовсім з іншими намірами, закликав Мазепу до

Москви з 500 особами його вищої старшини. Під час перебування гетьмана в Москві я не міг дістати у москвитян дозволу бачити його і тому кілька разів уночі я, переодягнений, відвідував його...

Про Московщину Де Ля Невіль пише:

„Москвитяне, власне кажучи, справжні варвари, недовірчиві, брехливі, жорстокі, розпусні, обжерливі, користолюбні, жебраки й труси... Вони до тої степені грубі і неосвічені, що без помічі німців, яких у Москві велика сила, не могли б нічого доброго зробити.“

Зате про І. Мазепу Де Ля Невіль пише:

„Цей князь з обличчя негарний, але людина дуже освічена і прекрасно говорить латинською мовою. Він родом козак і був на дворі короля Казимира...“

Для характеристики індивідуальності великого гетьмана, виняткове значіння має опис перебування в Батурині у гетьмана французького дипломата **Жана Балюза**, який в листі кінця 1704 р., що переховується в Паризькій національній бібліотеці (опублікований І. Борщаком), писав:

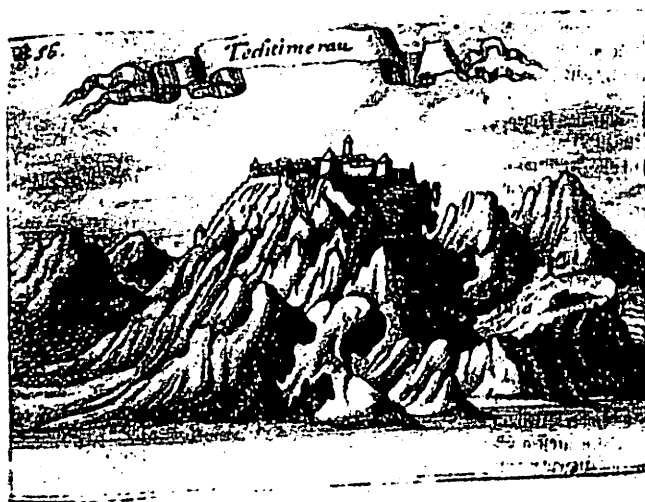
„...З Московщини я поїхав на Україну, країну козаків, де був кілька день гостем володаря (Prince) Мазепи, що держить найвищу владу в цій країні. Я мав до нього листа від канцлера Московщини. На кордоні України мене зустріла почесна козацька варта й з великою пошаною доправила до міста Батурина, де в замку резидує володар Мазепа.“

Колись він, хоч козак, але знатного шляхетського роду, мав надворну рангу при королі Казимирі. Батько мій і він зналися добре, навіть я замолоду бачив п. Мазепу, гарного й стрункого, при дворі [польському].

Знаючи добре, що найвищі почести міняють людей та що не завжди безпечно нагадувати високим достойникам їх молодість, я, прибувши до Батурина, привітав володаря якнайчемніше, як це належить його ранзі, нічого не згадуючи про минуле. Проте він сам перший запитав мене, чи не буду я сином

14. Татарський хан з книжки „Суапеа“, 1687 р.

15. Козацьке місто Терехтемирів над Дніпром, з „Суапеа“, 1687 р.

свою збірку зброї, одну з найкращих, що я бачив у життю, а також добірну бібліотеку, де на кожному кроці видко латинські книжки.

Кілька разів я дуже обережно навертав розмову на сучасну політичну конюнктуру, але мушу признатися, що нічого певного не міг витягнути від цього володаря. Він належить до тих людей, що воліють або зовсім мовчати, або говорити й не сказати. Всеж гадаю, що ледви чи любить московського царя, бо ані слова не сказав, коли я йому скаржився на московське життя. Одначе про корону польську п. Мазепа не захочав, що вона, мовляв, іде, подібно до стародавнього Риму, до занепаду. Про шведського короля говорив із пошаною, але вважає його за надто молодого. Що особливо було мені приємне — це почуття пошани, яке володар Мазепа виявляв до особи Його Величності [Людвика XIV], про якого багато розпитував мене й якому прохав засвідчити свою пошану й відданість. Це не звичайна тільки куртуазія, питома п. Мазепі, а відповідає, видко, дійсності: в залі його замку, де висять портрети чужоземних володарів, на найвиднішому місці знаходиться гарний портрет Й. В. Тамже, але в менше видному місці, я бачив портрети цисаря, султана, польського короля та інших володарів...

Серед яких умов доводилося провадити гетьману І. Мазепі свою державну політику, найкраще свідчить незвичайно рідка книжка **Йогана Георга Корба** під заголовком „*Diarium itineris in Moscoviam Perillustris*“, видана у Відні коло 1700—1701 р. Й. Г. Корб був на Московщині в роках 1698—1699, як секретар посольства цисаря Леопольда І. Як дуже спостережливий мандрівник, Й. Г. Корб подав докладні відомості зі всіх ділянок московського життя: спосіб правління, військо, адміністрацію, вдачу і характер московської людности і т. д. Зустрічаємо в книжці також чимало інтересних відомостей про українське військо, різні військові події, а також ряд винятково цінних гравюр укріплень і міст Приозівського краю.

Безсторонні помічення і заключення Корба, що змальовували Московщину у далєко не привабливих фарбах, не подобалися московському уряду і за його рішучою інтервенцією при віденському дворі, була заборонена продаж книги і недопущено до другого видання. Відтоді „*Diarium*“ Корба став, незвичайним бібліографічним раритетом. Переклади Корба з'явилися на французьку мову в Парижі в 1859 р. і на англійську мову в Лондоні в 1863 р.

Й. Г. Корба найбільше дивували на Московщині судові практики і поведження на них москалів. Для ілюстрації автор оповідає про слідуєчу справу: дня 24. липня 1698 р. сталося на вулиці в Москві якесь непорозуміння поміж слугами посла і москвічами. Тоді москалі наняли за невелику суму свідків, які брехливо свідчили на суді ніби ці слуги рубали людей мечами. „Коли це обманство очевидно було виявлено більш правдивим свідком, ми не могли надивуватися зіпсуттям звичаїв цього народу і на повну відсутність в них кар на обридливу звичку до брехні і фальшивого свідчення. Серед москалів завжди і скрізь можна знайти фальшивих свідків, бо до тої міри здєморалізовані в них поняття, що штука обманювати... рахується майже ознакою високого розуму.“ Не менше характеристичний випадок був у Москві, записаний секретарем посольства, під датою 5 і 6 липня 1699 р.:

„Московський купець вимагав від одного німця 4 карбованці, котрі той був йому випен за куплені у нього товари; коли німець почав говорити, що він стільки не боргує, то москаль стався доводити свою правдивість, брехливо призиваючи у свої свідки всі сили неба і пекла. Тоді німець пропонував москалю присягнути для вирішення справи і той негайно увійшов у найближчу церкву і брехливо зложив вимагану присягу. А трохи згодом сам признався, що німець йому був випен не 4, а лише 2 карб., а решту 2 карб. винен йому інший чоловік... Така святість присяги, така чесність перед Богом; призивати ймя його всує у цього народу, вважається зовсім не безчесним!“

Про військо московське читаємо у Корба слідує:

„Природа створила більшість москвитян такими варварами, що вони не терплять героїчності, яку приносять чужинці.“

„У жовнірів Московії є у звичці жорстоко і зовсім самовільно, без поваги до особ або обставин, бити затриманих п'ястком, рушницею і палицями і, запхавши їх у найгірший кут, всякими способами катувати. Особливо поводяться вони так з багатими, котрим без встиду заявляють, що кінця їх биття не буде раніш, ніж ті виплатять певну суму грошей; б'ють кожного, чи йде він під багнетами добровільно чи насильно“.

Про саме московське військо Корб каже, що воно б'ється лише зі страху перед царськими карами і не знає почуття власної гідності і хоробрости: „Московини не знають, що в людині є якийсь божеський вогник, завдяки котрому хоробрість скеровує його похвальне почуття власної гідності до увінчаної слави, без огляду на саму смерть і рани.“ Позатим московське військо дуже швидко піддається паніці, кидають зброю і без застережень віддаються ворогові.

То саме читаємо у Корба і про московський нарід: вони слухаються царя не через свідомість а лише своє рабство.

„Нарід неосвічений, мають вялий і тупий розум.“

„Московит цінить дружбу по вигоді.“

В проханні до царя москалі мусять підписуватися зменшеними іменами, наприклад, замість Яків—Якушка, конче добавляючи при цьому „холоп“ і „подлїйший і презрїнїйший раб“... Далі Корб подає слова іншого подорожника — чужинця Барклая, котрий писав:

„Навіть у Турків нема такого пониження і такого огидного, раболовства перед скіпетром своїх Оттоманів... В них (москвитів) нема ніякого встиду перед брехнею, ніякого збентеження перед відкриттям обману. З цієї країни до такої міри викинене зерно дійсного добродійства, що самий злочин має славу добродійства.“

Багато місця присвячує Й. Корб військовому повстанню „стрільців“ проти царя Петра I, в кінці 1698 і поч. 1699 р. Автор

описує нечувано-жорстокі катування повстанців, коли їх били до смерті, смажили на вогні, колесували, відрізували носи і уха, видирали ніздрі, садовили на коли і т. д.

„Дня 27. жовтня (1698 р.) цар наказав своїм вельможам і полковникам, що кожний з них мусить власноручно відрубати кілька голов стрільцям. „Сам цар, сидячи у кріслі, дивився сухими очима на всю цю таку жахливу трагедію і забиття стількох людей, обурюючись лише тим, що багато з бояр приступали до цих незвичних обов'язків з дряхлими руками... Було тоді страчено 330 стрільців!“

Під датою 4 лютого 1699 р. Корб оповідає, як урядовці одного посольства оажачи побачити московські в'язниці і катування в них, відправились у Преображенське [передмістя Москви]. „Оглянувши різні в'язниці з ув'язненими, рушили вони туди, де найбільш зойки свідчили на найбільш жахливі муки. Дрожахи від жаху, обійшли вони три в'язниці, але зловіщі зойки і нечувано жахливий стогін змусили їх подивитися на жорстокости, які діялися у четвертій будові. Як лише увійшли туди, миттю хтіли покинути це приміщення бо зі здивуванням побачили там царя і бояр...“ Ледве втікли звідтам, бо „цар і бояре були дуже невдоволені, що чужинці застукали їх при такому занятті...“

Про українське військо Й. І. Корб подає таку загальну характеристику:

„Важливим скріпленням для царських (військових) сил є Козаки. Москвити схиляють їх на свій бік щорічними подарунками, і стараються втримати їх вірність найщедрішими обіцянками, щоб вони (козаки) не задумували перейти до Поляків, бо разом зі своїм переходом вони можуть забрати з собою цілий нерв московського війська; цей нарід (Козаки) сильний і перевищує Москвитів і військовим умінням і хоробрістю.“

По за тим Й. Корб подає різні відомости про війну з Турками під Очаковом, Білгородом (Акерманом), Перекопом, на о. Тавані та ін., скрізь зазначаючи що поруч московського

війська були Козаки під „проводом козацького вождя Мазепи“. Також автор добре розрізняє територію України (Ukraine) і Московщини (Moscovia, Russia).

Серед ілюстрацій в книзі Й. Корба бачимо прекрасні гравюри міст і укріплень: Азова, Павлопіля (Civitas Cossacorum Paulopolis), Мінса, Таганрога, крім того мапи і пляни гирла Дону, Таганрогу, Озівського моря то що.

Декілька рисунків укріплень і фортець були лише проектами і ніколи пізніше не були здійснені, але залишаються цінним свідомством про тогочасну інженерську військову техніку.

Й. І. Корб, вертаючись з Московщини через Литву пише:

„Дня 31. серпня (1699 р.) ми вступили до меж Мазовії. Це небезпечний нарід; він дивиться на інших зі злодійською жадобою та відомий нічними грабунками і розбоями.“

В місячнику „Europäische Fama“, що виходив в Ляйпцігу і був поширений при королівських дворах та читаний вищими державними мужами Західньої Європи, у виданні за 1704 р., що був перевиданий також в 1706 році, багато уваги присвячено гетьманові І. Мазепі, з доданням навіть його портрету. Про українських козаків читаємо, що вони „стоять під командою їхнього вождя Мазепи, котрий завдяки своїй спритності і великому воєнному досвіду, має у світі вже велику славу“. Переказуючи біографію Мазепи, „Europ. Fama“ інформує, що він „був народжений і вихований поміж козаками“. В молодих роках перебував при польському королівському дворі і придивляючись сварам поміж королем і шляхтою, „Мазепа як хитра голова мав найкращу нагоду вивчити при цьому дуже важний державний устрій і використати все в майбутній потребі“. „При польському полководцеві так добре грав свою роль, що цей доручив йому важні справи — посольство до татарського хана, якого приязнь була тоді дуже потрібна. Мазепа добре все виконав і при своєму поверті був затриманий Козаками, але з цим полоном сталося його велике щастя. Властиво не можна точно сказати, чи він добровільно, чи примушений був ріши-

тися постійно залишитись при цьому народі, але прецінь відомо, що він при козацькому вождеві Івані Самойловичеві був менше-більше так, як спершу при польському дворі на становищі тайного секретаря й камергера, які то становища в цьому випадку найважливіші і можуть бути добре сполучені в одній особі. При цьому відзначався Мазепа не тільки розумом, але також у війні хоробрістю і тому був спочатку генерал-лейтенантом, а пізніше, коли Самойлович мав досить причин для своєї димісії, зайняв його місце, як вожд. В цій ролі (гетьмана) старався він укріпити кордони проти татар і побудував Самару. Наступного року був коло Перекопу окружений, але не переможений. Бо хоч московський вожд князь Голіцин розпоряджався армією, що складалася з більш як 50.000 людей, то він все таки дав намовитися турками й французами на таку нечувану зраду, що не тільки добровільно перед цією місцевістю змарнував час і кошти, але також при відступі, що слідував після цього, знищив головну частину свого війська через спричинену ним самим пожежу в густих степах; все це хитрий Мазепа добре доглянув і своєю дипломатичною мовою (хистом) порізнив цього Голіцина з його людьми і випер його з краю...“

В добу Мазепи у Західній Європі з'являлося чимало брошур, листків, летючок сатиричного змісту в формі пес, діяльогів і т. інш., в котрих п'янували московську тиранію, осмішували „реформи“ Петра І, та писали памфлети про його манію величності. У всіх цих виданнях Росію називали не інакше як Московія, тоді як наша земля фігурувала звичайно під назвою Україна. Серед дієвих осіб нерідко виступає в алегоричній формі Україна або український козак.

Одна з таких брошур має заголовок: *Morphei Moscovitische Schau-Bühne, oder des traumenden Rationis Status Curiose und Politische Schwätz-gesichter über den gegenwärtigen Statum Moscau. Herausgegeben von Iriniphilo Nugaeserio Freymund*. Видано в 1691 р. без зазначення друкарні і місця друку, а сам автор — Freymund — псевдонім. Дія відбувається в Данцігу,

в одному з його готелів, де збирається велике товариство, що починає широку дискусію про московського царя Петра I. та його політику й поведінку. Головними диспутантами виступають: польський шляхтич, московський боярин, священник з Угорщини, венецький купець, український козак і молодий німець зі своїм учителем; нарешті „Ratio Status“ — це алегорична жіноча постать, що підслухує цілу розмову. Виявляється, що сторону московського царя тримає лише одинокий московський боярин, обороняючи його проти нападів. Зате всі інші — ціле товариство, включаючи сюди й українського козака, гостро осуджують поведінку московського тирана.

З часів шведського походу на Україну, один з найцікавіших мемуарів належить Даниїлу Крману (1663—1740). З походження словак, був він висланником лютеран до шведського короля Карла XII та їхав з рекомендацією семигородського князя.

Д. Крман виїхав з Пряшева дня 14. травня 1708 р. до Польщі та їхав через Бардіїв, Санч, Сандомир, Пулави, Варшаву, Вермію, Кенігсберг, звідки через Литву і Вильну прибув до Мигилева на Дніпрі, де недалеко міста був уперше прийнятий Карлом XII. Далі разом з двором короля перебув цілий похід шведських і українських військ через Україну, був під Полтавою і після трагічного бою повертав разом з військом через Бендери, Молдавію і Мармарош та дня 5. вересня 1709 р. був уже в Мукачеві на Карпатській Україні. Д. Крман залишив опис цієї подорожі під заголовком: „Historia ablegationis dni superintendentis Danielis Krmann et dni Samuelis Pohorszky ad regem Sveciae Carolum XII...“ видана мадьярською Академією наук в „Mónumenta Hungariae historica, scriptores“ (Будапешт 1894, т. XXXIII). Д. Крман, разом з С. Погорським, дістали від Карла XII 20.000 талярів на Пряшівську євангелицьку колегію, крім того 1.000 тал. на дорогу. Тому не диво, що посли з великим узнанням говорять про Шведів та переняли від них усі погляди на тогочасні події. Між іншим у де-яких шведських старшинах існував погляд, що одною з причин шведської по-

разки був хибно вибраний шлях через Україну, що сталося, мовляв, на заклики гетьм. І. Мазепи. Тоді як знаємо з певних джерел, що І. Мазепа був невдоволений раптовою зміною маршруту шведських військ через Україну. Де-які шведи були також не вдоволені замалою поміччю українських військ. Все це переняв безкритично Д. Крман, тому на загал ставиться до гетьм. І. Мазепи і козаків неприхильно, з недовір'ям. Почувши різні небелиці про українців, у своїй релігійній засліпленості, негативно ставиться до всього що в православної віри, хоч жадних фактів не подає.

По приході Карла XII на Україну, дня 8. листопада 1708 р. в Гірках на Десні, як пише Д. Крман, „злучився зі Шведами Козацький вожд Іван Мазепа з невеликим відділом легко озброєних козаків.“

Про самого гетьмана словацький посол пише: „Муж літами понад сімдесятку, з суворим обличчям, уложеним на козацький звичай, учений в латинській, польській і руській мові, власник великих достатків.“

Про перехід Мазепи до Шведів, пише, що гетьман „скликав коло 30 полковників, яких мав за вірніших, предложив їм питання, що треба чинити і з ким хочуть лучитися: цар порушив багато їх вільностей, накидаючи московські залоги на Україні, забираючи що року певну кількість коней, відмовляючи козакам приналежної платні, відриваючи вже три роки від України три полки; противно, шведський король живе дуже далеко і від нього нема небезпеки для їх вільностей, навіть можна надіятися їх приблещення; він дуже вірний своєму королівському слову, не покине їх, як віддадуться під його владу, досі все перемагав, а то тому, що за ним справедливість і Божа поміч; гетьман уже над гробом та хоче ще покласти свої сили і кров за добро своєї України. Всі присутні однодумно згодилися на плян гетьмана, запрягли тайну і розійшлися.“

Територію України автор окреслює, що вона „починається на Волині і Поділлі і розтягається аж до Дніпра, звідси вибігає

405

;

1

2

•

1

1

Про саму трагічну битву під Полтавою дня 8. липня, автор пише лише те, що сам бачив і що йому оповідали, тому цей опис надто фрагментарний. Бажаючи побачити бій, автор поїхав на коні у найпрямку постю короля. Випадково „знайшовся я аж на самім краю лівого крила, котре замикали запорожські козаки, і котре було справді найбільше небезпечно, бо ворог легкої зброї напивав на нього.“

При відступі переправлених через Дніпро було 2.000 шведів і стільки само мазепинських і запорожських козаків, як це пише Крман, хоч вступило на Україну 18.000 шведського війська і до них долучилося коло 6.000 українського війська, що мусіли під Полтавою виступати проти 50.000 московського війська! Між знатнішою козацькою старшиною, що перейшли на Правобережжя, автор згадує, крім Мазепи, Войнаровського, секретаря гетьмана (Орлика) з жінкою і кошового (Гордієнка).

Під час переправи через Бог, коли частина війська не встигла переправитися на правий бік, а настигла московська погоня, дня 18. липня „мало згинути 500 вояків, між ними козаки, знаючи добре, що не буде їм помилювання, опиралися всіма способами і боронилися аж до загину“ (ст. 577).

Про події в Бендерах автор м. ін. пише, що 16. серпня прибув Меефельт з умовами згоди від царя, а за ним царські послы, „між ними Скоропадський, полковник стародубський, вибраний на місце гетьмана Мазепи по його прилученні до шведів“. Скоропадський, як переказували Крманові, оправдувався перед Мазепою за те, що прийняв титул гетьмана, пропонувався царем; обіцяв бути вірним своєму гетьманові і привести йому збунтованих козаків, як тільки прийде корисна нагода.“

Вертався посол Крман з Бендер на Пряшівщину через Яси, Сучаву, Кімполуні, Сигіт і дня 5. вересня 1709 р., як зазначено вгорі, прибув до Мукачеве.

З інших описів сучасників походу Карла XII, зберіглося кілька „Дневників“ шведських старшин, опублікованих шведами під назвою „Дневники Каролінських Вояків“ („Karolinska Krigares Dagböcker“, Lund 1907).

Давид Натан Зільтман, пруський „доброволець“ у шведській армії у своєму „Дневнику“ описує зустріч гетьмана І. Мазепи з королем Карлом XII, під датою 5. листопаду 1708 р.: „Того дня прибув Мазепа з кількома тисячами людей до шведського полку Гйельма [коло Гірок]... Вмаршперував Мазепа при згуках труб і барабанів; так само полковник Гйельм прийняв його недалеко кватир повною музикою... Вранці [7. листопада] прибув Мазепа коло 9 годин у головну квартиру до короля; мав зі собою велике товариство з інших визначних козаків: деякі старшини їхали перед ним, а один за ним; безпосередньо перед ним один з булавою срібно-золоченою і каміннями висаджуваною, а безпосередньо за ним несено бунчук з білою головкою, подібною до турецького кінського хвоста; за тим усім поступав цілий відділ. В королівській квартирі прийняв його надворний маршал фон Дібен; обід їв гетьман Мазепа з королем і при столі було тільки 7 зпоміж найвизначніших козаків. Гетьман сидів по правому боці від короля. Після обіду відійшов він у свою квартиру в такім самім порядку, як сюди прийшов“. Далі автор оповідає, що коли шведське військо переходило через українські села, то „всюди селяне на прихід короля подавали йому хліб, сіль і яблука“. Натомість ворожо поставилися до шведів міста Сміла і Зіньківці. Коло Городного і Краснокутська „гетьман Мазепа мало що не дістався в неволю [до москалів] і сказав при тій нагоді:

— Не гадав я, що б шведи утікали.“

Описуючи приготування до бою під Полтавою дня 17. червня, коли шведський король був поранений в ногу, Зільтман додає: „Гетьман Мазепа був теж при тім і сам провадив своїх козаків, котрі разом з запорожцями держали фляги на правім і лівім крилі.“

Про перехід шведських і козацьких військ через Дніпро, пише той самий автор: „Коли вони пополудни після дуже прикрого маршу прийшли сюди [у Переволочну], притягнули запорожці, що з ними йшли, з великою бідою кілька дуже лихих човнів, на котрих ще того самого вечера перейшов Мазепа.“

Інший шведський старшина **Петре** так описує вступ до Будищу під датою 15. березня 1709 р.: „Прибув Й. Екс. бар. Піпер і фельдмаршал [Реншільд] разом з цілим королівським двором під ескортою однопряжних возів, також Його Світлість гетьман Мазепа зі своїм двором, котрі всі залишилися на кватирах у місті, тільки деякі компанії козацькі полишив на спочинок у нас на передмістю і мав він щодня 24 чоловік з однопряжних на варті при собі“. На передодні генерального бою під Полтавою автор описує слід. епізод, як його учасник: „Мав я вести 24 людей на варту до запорожців, що саме прибули сюди [під Полтаву]; вони дістали від Войнаровського наказ йти в ліс стріляти на ворога зі своїх гарних, тягнених рушниць; мене призначив полковник Сірот йти до них зі згаданими людьми, не тому щоб робити честь ворогови, а тільки щоб поставити сторожу коло наших союзників і не допустити до того, аби їм наші власні війська, не знаючи обставин, не зробили якої шкоди; коло того поробив заходи сестрінок Мазепа Войнаровський. Згадані запорожці, стояли в лісі — стріляли на ворога сидячки і спричинили йому значні втрати“. Другого дня, коли Реншільд усталив своє військо межі Жуками й Петрівкою, то „мав з собою Запорожського гетьмана Мазепу з деякими відділами.“

Значно обширніше пише про Україну шведський старшина **Вейге** (Weihe) і то не тільки про самі військові події, але також географічні особливості України, її побут, господарство, промисл, вдачу українців і прикмети козацького війська. Отже про Україну Вейге пише:

„Ціла країна дуже плодovита, Сіверщина до того ще має багато лісів, ласкава природа не забула тут нічого, що належить до вигідного і задоволеного життя мешканців; мають вони копальні соли і заліза; та цього останнього тільки мало, більше привозять з інших місць; за те подибуються в них шкляні гуті, де виробляють багато шкла до вікон і всяку шкляну посуду, хоч не таку добірну як у Німеччині. Україна — це майже сама рівнина, в багатьох околицях має отже недостаток в дровах і воді; тому

то люди живуть там звичайно вздовж потоків і озер, села бувають нераз довгі на кілька миль. Їх міста збудовані на високих горбах, заосмотрені палісадами або валами з стовбів вбитих густо при собі; діри до стріляння в них дають можливість відбивати напади татар або розбійників, інших ворогів не мали вони на думці, тому й нема у них правильних фортифікацій... Збіже росте тут усюди в безмежній кількості; та що його не продають задля недостачі торгівлі, роблять у землі ями, гладкі і сухі як кімнати, і переховують так цілими роками. Воли і вівці їх мають прекрасну величину і добру породу; особливо вівці такі товсті, що ледве їх можна їсти. Коні дуже витривалі і люблені більше інших (тварин), можна їсти. Коні дуже витривалі і люблені більше інших (тварин), задля швидкого бігу. Ще і це цікаве, що на цій Україні не знайдеш ні одного каменя. Козаки всі ведуть однаковий спосіб життя і однаково вбираються. Мужчини зголюють собі на голові все волосся, і тільки над чолом залишається довгий чуб. Жінки носять на голові щось як шапки, цілком пласкі як тарілки, й обвивають їх довгою плахтою; спідниця складається з тонкого волосяного сукна різноманітних кольорів, що прилягає досить тісно до тіла і віддає його форми. І чоловіки і жінки ходять у чоботах і люблять дуже горілку; навіть визначні жінки не соромляться випити на ярмарку кілька мірок; тому то не дивниця, що вони мають велику охоту до любовних пригод... Про запорожців Вейге пише: „Запорожські козаки належать до українських і наживаються так тому, що живуть за водоспадами Дніпра на островах... Поза мурами або зарослями вони, як і інші козаки, досить добрі, так само, як ворог уже побитий, у погоні; однак до зачіпного бою на вільнім полі вони не надаються, хоч деякі з них служать також піхотою і уживають тягнених рушниць; бо їх стріляння йде занадто помалу й дають вогонь без ніякого порядку“. Знова в іншому місці той самий автор пише: Ці (запорожці) б'ються також пішо, проти загального козацького звичаю, уживають тягнених рушниць, стріляють ними дуже докладно і тому мають славу найліпших вояків з поміж усіх.“

Про бій під Полтавою Вейге пише: „Наші запорожці застрілили своїми тягненими рушницями багато з московської піхоти, так що ся скоро потім, побачивши нашу підмогу, відступила через заросляки і король також малим обїздом завернув під Полтаву“. Безпосередньо після полтавського бою, коли король з трудом утік до багажів: „появилися тут вранці ворожі драгони, одначе не мали відваги нападати, як тільки поставлено проти них полишених тут кінних вояків і піших запорожців та дано до них два гарматні вистріли.“ Так само і під час переправи через Дніпро Вейге підкреслює видатну ролю українських козаків, завдяки котрим урятувалося шведське військо: „В кінці під вечір вислідили запорожці кілька суден і поромів [на Дніпрі] вздовж ріки, при їх помочи у ночі з великими труднощами dokonano малого перевозу.“

Серед шведських летючок, що повідомляли про відому поразку московських військ у літі 1711 р. від турецьких та українських військ гетьм. Г. Орлика, одмітимо реляцію, що має заголовок: „Der blutigen Fama aus Bender fernerweitige Relation von der Schwedisch- und Türckischen Battaille, so den 25. Junii 1711. wider die Moscovitische Armee in der Ukraine herrlich erfochtene Victorie eingelauffen.“

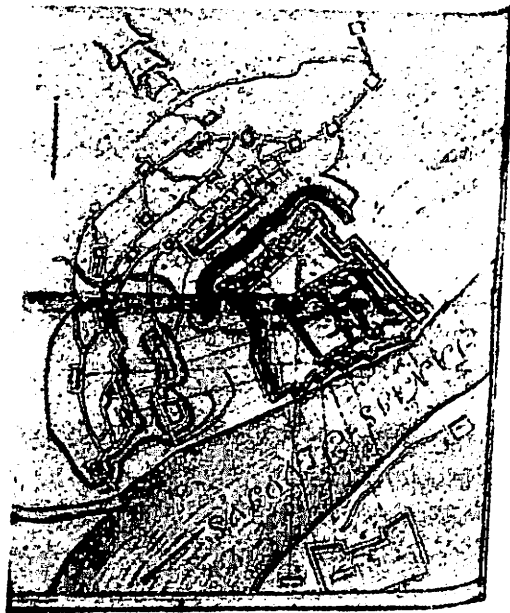
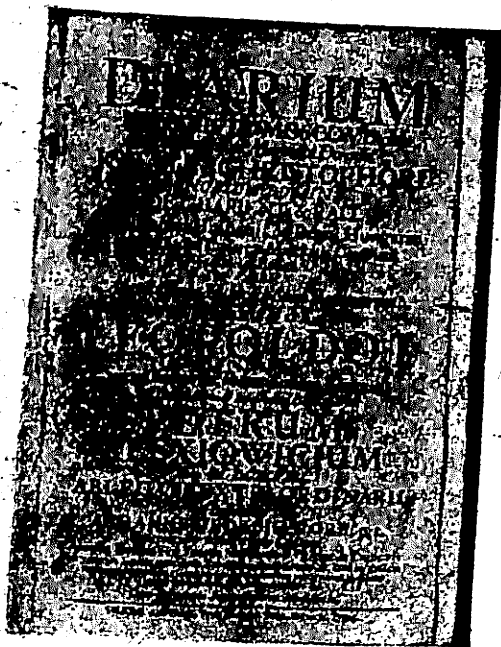
Місце і рік видання цієї летючки не означено, але можна припустити, що походить вона з 1711 року і була видана з пропагандивною метою.

До часів жахливого терору, який панував на Україні після полтавського погрому, відносяться спогади німців Вебера і Манштайна, в яких дуже правдиво представлені настрої українського громадянства під тиранією Петра І.

Вебер у своїх спогадах (видані у Франкфурті в 1720 році) пише: „Козаки або Черкаси володіють так званою Україною, себто смугою земель, що простягаються поміж Доном і Дніпром, повище його порогів, від них вони й зовуть себе „Запорожськими козаками“. Зразу були козаки під польською владою, але „коли цей нарід почав їх занадто гнобити“, вони перейшли під про-

17. Гетьман П. Дорошенко. Голандська гравюра кінця XVII ст.

18—19. Титульна сторінка „Diarium“ J. G. Korb-a, 1701 р. і місто Азов з тої самої книги.

20. Мапа України В. Нотманн-а, 1716 р.

текторат турків, а потім до московського царя. „Спричинником такого їх кроку був тогочасний їхній генерал або гетьман Дорошенко, який вмів так уложити умову договору, що нове підданство не внесло в життя краю ніяких змін, а козаки, не вважаючи на свою підвладність, ніколи не відчували того, що таке неволя“. Той же Дорошенко досяг того, що Україна, звільнена від усяких громадських тягарів, користуючись вдомашним тут магдебурзьким правом, „жила довго добром і молоком“. Козаки мали тільки одну повиність — доставляти цареві 60.000 кінноти, що мало тоді велику вагу, бо козаки тішилися славою найкращого війська. [Тут деякі відомості відносяться, правдоподібно, до доби Богдана Хмельницького й І. Мазепи.] Згодом, коли це військо стало зайве, москалі забажали перестроїти їх на свій лад, але не приступили до цього зразу, зі страху, щоб козаки не перейшли до поляків або татар. Тому то московська влада пробувала покорити козаків іншими лагіднішими засобами. Але вислідом тих „лагідних“ засобів було те, що Україна стала незабаром одною руїною, а від колишньої України не залишилося й тіни.“

„Гетьманські (козаки) підлягають гетьманові, що живе в Батурині. Це місто мало колись величавий замок і прекрасну церкву та старі й коштовні оборонні мури. Але коли Мазепа покинув царя, князь Меншіков зайняв Батурин збройною рукою та зрівняв мало не ціле місто з землею.“

Між іншим про сина гетьмана Апостола — полковника Петра Апостола, Вебер пише: „Хоч він ніколи не був закордоном, проте говорить дуже добре по латині, французьки, італійськи, німецьки, російськи та польськи і розуміється дуже добре на фортечній інженерії.“

Погром, який вчинили москалі на Україні після полтавської трагедії, викликав в Європі обурення. Наприклад у французькій реляції до міністерства закордонних справ у Парижі писали:

„Московський генерал (général Moskovite) Меншіков приніс на Україну всі страхоты помсти та війни. Всіх приятелів Мазепи безчесно катовано; Україна залита кровю (L'Ukraine est inondée

de sang), зруйнована грабунками і виявляє скрізь страшну картину варварства переможців.

Француз **Феріоль**, представник французького уряду в Царгороді, з приводу Полтавської трагедії так з'ясовував крок Мазепи: „Козаки не є природними підданими царя, вони тільки піддалися ніби під його протекцію, й ніхто не може обвинувачувати їх за те, що, бачучи як нищать їх вільности, вони підняли повстання.“

Велику вартість мають спогади данського посла **Юля Юста**, що в роках 1709—1712 був у Росії, а в році 1711 переїздив через цілу Україну. Посол не тільки докладно описує свою подорож, але робить широкі порівняння життя, побуту і культури України Мазепиною доби з життям Московщини. І хоч данський посол персбував на Московщині в характері представника союзної держави, то все таки опис життя і побуту московського народу зовсім не випадає корисно для них. Застає він їх у добу найбільших „реформ“ та європеїзації цілого життя. Але ця європеїзація була дуже поверховна та не закривала справжнього обличчя росіян. Пише він про низький культурний стан Московщини, темноту, безграмотність, страшений бруд по хатах і палатах.

„Таким чином, хоч під цю хвилину у своїй поведінці росіяни і стараються наслідувати, як малши, інші нації, хоч вони і вдягаються у французький одяг, хоч по зовнішньому вигляді вони трохи отесані, але всередині їх по старому сидить хлоп“ (ст. 295).

Про побут і життя росіян посол пише досить багато і не може надивуватися диким, грубим і варварським звичаям. Наведемо деякі:

„В Росії від усіх недуг лікують три лікарі, уживаючи для того хорих і здорових: перший лікар — це російські лазні („бані“), другий — горілка, котру пють як воду або пиво всі ті, котрим дозволяють засоби, і третій — чесник, котрий росіяни вживають не тільки як приправу до кожної страви, але також їдять сирий серед дня. Через те від них завжди страшно смердить, а чужинець, що приїзжає до Росії уперше й не звик до того смороду,

рішучо не в стані сидіти в них у кімнаті, особливо при численному товаристві“... (ст. 297).

„Вживаючи огидну страву, до того ще вдягаючись скрайно неохайно і брудно, звичайно без білизни, росіяни розповсюджують від себе такий огидний, поганий сморід, що проживши тричотири дні у тій самій кімнаті, остаточно затроюють в ній повітря і на довший час залишають після себе сморід, так що для чужинця кімната залишається неможлива для замешкання“ (ст. 299).

Загалом характеристика росіян і російських достойників у данського посла знаходить постійно такі вислови, що вони „пихаті, чванькуваті, усіх у чомусь підозрівають, скупі, шкаредні, дрібничкові, тупі, грубіяни, незграбні, брехливі, неосвічені.“

„Коли росіяни розсердяться, то називають один одного злодіями і „мошенниками“, і за дуже розповсюдженим тут звичаєм, плюють один другому в лице.“

„Що можна було доброго сподіватися від людей (російських урядовців), котрі проголошують, що все роблять тільки для власної користи і вигоди та не звертають уваги на те, чи добре, чи зле висловлюються про них чужинці.“

Та найбільше пише про безнастанні п'ятики у москалів, не тільки у державних достойників, але також у царя Петра I, що завжди були в супроводі огидного безчинства.

„Окруження царя поводилося без совісти і встиду: кричали, свистали, ригали, плювали, лаялися і навіть нахабно плювали в обличчя порядних людей (у Нарві).“

Про „бенькети“ царя в Москві посол пише:

„Така кумпанія (разом з царем) у кілька сот людей з величезним ревом робить „нальоти“ на дома купців, князів та інших достойників, де як худоба жере і понад міру не, причім більшість допивається до хоріб і навіть до смерті.“ Дуже розповсюджений був звичай, що при таких п'ятках перед приходом „дорогих гостей“ накривали підлоги палат грубою верствою соломи,

„щоб після гостей можна було з більшою зручністю замести за ними та викинути їх блевоту й мочу“ (ст. 58).

Про державні податки на Московщині читаємо: „Цікаво, що нема ніодної ділянки народніх прибутків, котрі б цар не монополізував і з котрої не брав би своєї частини. Навіть шинки по цілій Московщині тримає цар і одержує від них прибутки. Кожна рибальська сітка, котра біднякові дає харч, і та обложена тут річними податками.“

Не краще справа виглядала і з московським судом: „У Московщині закон оминають на кожному кроці і вирішують справу без суду“ (ст. 136). У всьому (коли когось притягли до суду) можна було зрештою відкупитися, даючи Меншикову „взятку“ 10, 20 чи 30 тисяч рублів. При чім з того цар (Петро I) дістає „свою частину“. Загалом мені подали стільки прикладів безправства і насильства, які роблять в Росії (Московщині) у відношенні до чужинців і росіян, що на їх перерахування і оповідання не вистарчило б багатьох стоп паперу. Зрештою, що можна очікувати кращого в країні, де вищі достойники постійно повторюють: нехай цілий світ говорить, що хоче, а ми все таки будемо робити по своєму.“

Перебуваючи поміж росіянами цілих два роки, данський посол робить таке цікаве помічення, щодо способів поведінки з росіянами:

„Іноді при зносинах з росіянами допомагає лайка... В іншому місці: „Загалом, коли маєш діло з росіянами, треба говорити з ними гостро й по грубіянськи, тоді вони уступають; коли ж поводитися з ними ласкаво, то від них не можна нічого добитися.“

Як справа стояла з освітою московських найвищих достойників і державних мужів, свідчить факт, що сам князь Меншиков — „друга особа після царя“ — не вмів ні читати, ні писати.

Не знали ніякої мови крім російської — канцлер Головкін, новгородський митрополит, духовник Петра I. Ніодин з достой-

ників не знав латинської мови, що панувала тоді в освічених колах і на королівських дворах. При царському дворі була одиноким особа, що знала латинську мову — Мусін-Пушкін. Знову з царем данський посол порозумівся голяндською мовою.

Одиноким школою вищого типу у Росії була т. зв. „Патріярша школа“ чи гімназія в Москві. Ректором цієї школи був Теофілат Лопатинський, „що народився і вчився у Львові“, всі професори виключно з українськими або білоруськими прізвищами, фесори виключно з українськими або білоруськими прізвищами, а навіть студенти цієї школи „виключно православні з Польщі“.

Лише прочитавши цю частину спогадів данського посла Юста Юля, в якій він пише про Московщину, більш релефно виступає його опис побуту і української культури та її різниці з московськими відносинами та московським життям.

Перше місто, яке переїхав данський посол на Україні, було Карачів, як пише він „найближче від Москви місто Російської України.“

У Сівську командант Григорій Культовський витав посла і прислав йому бочку пива і боклагу горілки. Вражало посла, що Сівськ добре укріплений.

15. червня 1711 р. посол, як пише, „доїхав до болота, що ділить Російську Україну від України Черкаської або Козацької, в котрій я ще не був... У віддалі 10 км. від Глухова я побачив перше село Козацької України Nesman(?). У цій околиці прекрасні лани.“

Про Глухів каже, що там військова залога з москалів тому, що цар „не дуже довіряє козакам.“

„Козаки, будучи народом вільнолюбним, невдоволені царем за призначення до їхніх фортець російських командантів... Вважаючи себе вільним народом вони огірчені, що постійно мусять прислужуватися царю і виконувати його накази.“

В резиденції гетьмана Івана Скоропадського — Глухові посла прийняв „віце-гетьман“ Андрій Мартинович, тому що сам гетьман був у поході на чолі 30.000 козацького війська.

Уперше за весь свій побут у Росії посол не згадує про це прийняття як дику п'ятику, як це було на Московщині. Навпаки, це прийняття прийшло йому до вподоби і він називає його „прекрасним.“

„Мешканці Козацької України живуть в добробуті і приспівуючи. Вони без мита продають і купують різні вироби (крам), займаються яким забажають ремеслом і чим хочуть промишляють. Платять вони тільки певний невеликий податок гетьманові“ [Порівн. з царськими податками!].

Про самих козаків пише: „Вони у всіх відношеннях чистіші й чепурніші від росіян.“

У Глухові посол зробив візиту гетьманші і „старшому українському судді“. Про останнього пише: „Це розумний, цілком добре вихований старець.“

Про відносини поміж царем і гетьманом пише: „Цар постійно тримає на Україні міністра, щоби той пильно слідкував за гетьманом... Крім того, під час походів при Скоропадським стоїть російський генерал-майор Бутурлін, командант 3- чи 4-тисячного відділу добре вивчених російських жовнірів.“

Подорожуючи далі на Київ, данський посол вступив до Королівця.

„Королевець велике місто... Вулиці в ньому прекрасні, котрих я в Росії нігде не бачив; будинки гарні, міцні, чисті, виступають на вулицю, як у Данії, а не стоять у глибині подвір'я як у Росії. Перед службою Божою дзвонять тут у дзвони в три голоси, як у нас, а пізніше під час самої відправи рідко подзвонюють. Козаки, подібно до росіян, грецької віри, але у дзвони дзвонять по нашому [данському!], між тим як росіяни виключно „трзвонять“ (без порядку й галасливо).

Оповідючи про ціни, посол підкреслив, що мука, риба, сіль, горілка, тютюн тут коштують дуже дешево й доброї якості.

Про цілу свою подорож на Україні посол з особливою приємністю пише, що скрізь його витали, гостили й виявляли особливу увагу не тільки по містах, але й по селах, чого не було в Росії.

„Місцеві мешканці — каже посол — як взагалі все населення Козацької України, відзначається великою ввічливістю і охайністю, вдягаються чисто і чисто утримують дома“. Усе те данського посла як видко особливо вражало після Московщини, тому під час свого переїзду про чистоту і охайність українців говорить наворотом кілька разів.

Одиноке непорозуміння бувало на Україні з кіньми й підводами. Ці збирали по селах для посла московські „пристави“, які не раз не тільки зустрічали нехоть, але й відкритий спротив. Це явище посол, цілком слушно, пояснював ненавистю місцевого населення до царя і московських губернаторів.

Переїзджаючи через різні міста й містечка посол особливо відмічає Ніжин, про котрий пише: „Ніжин велике торговельне місто, укріплений прекрасним валом. У місті стоять дві чудові, великі, восьмикутні церкви, прекрасної архітектури... У Ніжині російський командант з російським відділом у 600 людей, а крім того у місті стоїть цілий полк.“

Підїзджаючи до Києва посол довідався, що через Дніпро до Києва можна їхати кожному, але з Києва за Дніпро треба мати паспорт.

Про свій короткий побут у Києві посол пише не багато і то головню про одвідини Лаври.

Про свою візиту у митрополита між іншим пише: „Митрополит — гожий, увічливий старець, що дуже добре говорить латинською мовою“. Будучи у Лаврі посла знову дивує, що можна тут теж розмовляти з монахами латинською мовою. При тім треба пригадати, що у Петербурзі посол мав великий клопіт з мовою, а навіть відмітив, що сам духовник Петра I не тільки не знав латинської мови, але не знав латинської абетки. Зовсім не знали іншої мови, окрім російської, також новгородський митрополит, сам канцлер і майже всі російські достойники.

Крім того, данський посол одмічає, що по українських селах ходять до церкви з молитовниками, себто грамотні; в той же час відмічає, що сам князь Меншіков не вмів ні читати, ні писати!

При дальшій дорозі посол описує Білу Церкву, яку, як каже, торік здобували татари з 40.000 військом разом з 20.000 українськими козаками „під командою козацького головнокомандуючого або гетьмана Орлика, котрого шведський король призначив замість Мазепи і 5.000 людей доброго польського війська“, при чім „при поляках були інструкторами 40 шведських старшин.“

Вступаючи на територію Поділля, посол називає її „Польською Україною“, при чім зауважує, що ця країна після останніх війн дуже зруйнована, тому скрізь бракувало йому харчів. Дуже зруйнований був м. ін. і Немирів, „однак — додає Ю. Ю. — і останній його будиночок чистіший від найпишніших московських (російських) палат“! (ст. 246).

Яке становище було тут російського війська, свідчить замітка посла: „Дорога в Ясси до російської армії через Сороки на Дністрі небезпечна. Сильні відділи Запорозьких козаків забирають у полон обози і ще нещодавно відбили від росіян 700 підвод з хлібом і мукою...“

Про Винницю пише: „Тепер місто занедбане. Її велика церква, гарної архітектури, тепер пустує і майже зовсім зруйнована. Коло самої Винниці стоїть старовинний монастир, обгорожений мурами.“

„Бар — велике широко розташоване, але знищене й запустіле місто. У ньому ще досі є багато кам'яних церков і домів, котрі зрештою здебільшого в руїнах... Колись місто було сильною фортецею, тепер від його мурів залишилася тільки основа. У місті зберіглася однак невелика цитаделя з невисокими, хоч і грубими, кам'яними стінами. Залога її складається з 70-ти польських драгонів. Жие у ній командант, полковник Снек, з походження німець.“

2-го серпня посол приїхав, як пише, у „Sienkow“ [Зіньків?] — велике місто, оточене кам'яними стінами; тепер місто зруйноване. В одному його кінці, на горі, стоїть трьохкутна фортеця з кам'яними мурами і трьома високими вежами. Гармат у ній не

багато, залога складається з 30 польських жовнірів. Зіньків належить польському коронному воєводі Синявському.

Посол м. ін. жалує, що не міг оглянути знаменитого Кам'янця-Подільського тому, що мусів змінити свою дорогу для того, щоб побачитись з царем під Могилевом Подільським.

Про цю частину Поділля посол пише: „Тутешня країна дуже урожайна, між іншим природа нагородила її багатим лісом з лип, буку, берези, вільхи і ліщини.“

Між іншим, посол їхав у супроводі російських драгонів, як оборони проти татар та ін. „Я вживав — пише посол — чимало заходів, щоби стримувати призначених мені драгонів від грабунку і бандитизму. Свавілля їх доходило до того, що вони часто просто погрожували залишити мене, якщо я не дозволю їм робити, що вони захотять. За моїми плечима вони грабували усякого зустрічного, продавали жидам мої коні, котрих потім після отримання грошей викрадали у них знову назад, щоб я нічого не помітив; зупинили раз одного жида, що гнав биків, на котрих було випікане царське тавро, і стали запевняти, що бики належать цареві, що жид їх украв, через що вимагали від нього по карбованцеві за штуку, погрожуючи, що за непослух відберуть від нього товар силою.“

З Поділля посол їхав до Львова, через Ярмолинці і Тернопіль. Про Львів данський посол пише так:

„Місто оточене високим валом, а внутрішній бік зміцнений невеликою старовинною стіною з вежами. Старе місто, гарніше усіх інших міст подібного розміру. Тут багато гарних палат; майже всі дома пятиповерхові, з невеликими кольонами з цілих кубічних каменів (квадрів) та прикрашені прекрасними різьбами; вікна мають залізні ставні і ґрати. Впрочім, війна зруйнувала важніших горожан і деякі будинки знищені... Мужчини у Львові носять польський одяг, жінки — французький. Загалом у місцевих жінок непомітно нічого польського! У Львові є замок; стоїть він на високій горі, що перевищує найвищі шпиль церкви, оточений мурами і вежами і може обстрілювати всі міські вулиці.“

Далі посол оповідає, що вмішування росіян у внутрішні справи міст тощо викликало у місцевого населення обурення і нехті до росіян тим більше, що шведи „поводилися увічливо, тоді як росіяни поводитися по-грубіанськи“... Росіяни зявилися як союзники, одначе вимагали від поляків податків, а тепер їх діставши, забирають все з домів, у яких мешкають, крадуть, відкрито роблять усякі насилля, забирають все з домів, у яких мешкають; безсовісно, навіть у час посту, коли не сміють їсти мяса, забивають худобу, тільки для того, щоби продати шкіру, а туші кидають псам, та роблять інші численні надужиття, опис котрих заняв би надто багато місця.“

Так кінчає данський посол Юст Юль характеристику своїх союзників-росіян!

Зі Львова посол їхав до Ярослава, а далі по Сяну баркою плів до Варшави. Перепливши Синяву, 26 вересня посол згадує „місто Уліна, з останньою на мойому шляху православною церквою у Польщі“. (Як видно, мова йде про Улянів над Сяном коло Ніско).

Христоф Герман Манштайн (1711—1757) мав можливість в р. 1728 зустрінутися з приклонниками гетьмана Мазепи на Запорожжі і це викликало в нього деякі міркування і зацікавлення минушиною України. Він писав: „Я розмовляв з українськими козаками. Вони заселяють Україну, що є, без сумніву, одною з найкращих країн Європи. Одна її половина належить до Московської імперії, а друга до Польщі. Обидві частини розділює Дніпро або Бористен і служить за границю.“

Велику цікавість збуджує „Реляція“ принца віртемберзького Максиміліана Емануїла (1689—1709), учасника походу Карла XII і свідка Полтавської трагедії. Ці записки були вперше видані духовником Максиміліана Емануїла Барділі в 1730 р. у Штутгарті (...Reisen und Campagnen durch Deutschland in Polen, Lithauen, roth und weiss Russland, Volhynien, Severien und Ukraine...), опублікована Д. Олячином.

Про політику гетьмана І. Мазепи читаємо таке:

„Вже від довшого часу він був на свого покровителя-царя дуже роззлоблений, і тому він порішив від нього цілком відв'язатися, перейти зо своїм військом до Карла, разом з тим прийняти сторону Станіслава; він декілька разів шукав уже тоді приязні короля та йому свої послуги пропонував“... Мазепа не робив своєю особою (der Person nach) жадного вигляду, був на тіло худорлявий, невисокий, а на голові мав повно кучерів або польських кіс, проте він у своєму віці (тоді ж йому було понад 60 років) виказував також іще вогненний дух та добрий розум. Його візд відбувся в цілковитій тиші: перед собою він мав срібну булаву, а за собою бунчука. По приході цього гетьмана король затримався з головною квартирою пару днів і радився з ним про сучасні справи. Мова, якою вони послуговувалися, була латина.“

Далі оповідається про Україну, її урожайність, продукти й товари, як також про її мешканців, що звуться козаками. „Ці хочуть бути вільним народом, непідярмним ні Польщі, ні Москві, тому вони завжди борються за свої привілеї та права, що власне й стало за причину, що Мазепа прийняв шведську сторону, бо якраз, у супереч їх вольностям, був їх край обложений Московою різного роду раціями й порціями (Oporibus und Quartieren, ст. 420).

З інших вісток подають „Reisen und Campagnen“ ще такі: дня 27. вересня 1708 р. шведський король видав до населення України маніфест латинською мовою про ціль свого виступу проти Москви, а дня 28 марта 1709 р. перейшло на бік шведів „8.000 люда“ козаків (ст. 438). Потім іде там мова про саму битву під Полтавою, що відбулася дня 8. липня ц. р. та під час якої короля ранено, а принца Максиміліана-Емануїла взято до полону. Другого дня 9. липня барон Зітман залишив шведів і відіхав до царя. Цього ж саме дня повернулись з-під Полтави й переїхали Дніпро: „Мазепа вже того самого вечора о 4 годині а король уночі“ (ст. 454 в).

Під Бендерами „Карло дістав відомість, що цар посилав до турецького султана посольство й його просив, щоб козацького

вожда або (на їх мові) гетьмана Мазепу в охорону не брали, тільки йому його з племінником Войнаровським видали". Цар хоче мати гетьмана якнайскоріш і вірить, що „справедливий султан“ його не візьме під свою охорону, за що він, цар, з „нововибраним гетьманом“ обіцяє султанові „все добре та вірне сусідство“. „Хоч це ж прохання здавалося не так несправедливим, то все таки воно не знайшло на турецькому дворі жадного одобрення, бо там не вважали цього домагання за важливе, щоб таку особу видавати, яка так ревно дбала про волю, звичай і право свого народу, та так багато перетерпіла переслідувань і тортур тільки тому, що з своїми підвладними вона не захотіла понижатися під московським ярмом, а змушена від такого утікати та шукати вперше королівської шведської, а тепер турецької охорони". Тому посла царя московського відправили турки з такою відповіддю, „що не гадають, і це також не згідне було б з турецькими законами, відмовляти охорони особі, яка її по справедливості шукає“. „Великодушність султана була тим більше гідна подиву, що він осягнув би тоді дуже блискучу можливість помститися на цьому гетьманові“ (ст. 554), очевидно за попередні його війни з кримськими татарами. І так турки залишили в себе „колишнього справного ворога (ehemaligen Feindes Meister) без помсти і карі.“

В 1731 р. в Руані вийшов знаменитий твір Вольтера „Histoire de Charles XII“, який до кінця XIX ст. перевидано понад 100 разів. В цьому творі дві сторінки присвячені Україні та особі гетьмана Мазепи, що незвичайно спричинилися до популяризації великого гетьмана в цілій Європі.

Оскільки Вольтер був зацікавлений українським питанням у своїй історії Карла XII, свідчить його власний лист до Шуазеля з дня 16. грудня 1767 р. (Бібліотека Chantilly в Парижі): „Щоб не казали, а над історією Карла XII. я багато працював... треба мати на увазі, що я був перший, хто писав про це. Наприклад про Україну. У нас знали тільки книжку Бопляна, але ж цю книжку написано людиною, прихильною до поляків. За

цей час Україна була за гетьмана Хмельницького майже незалежною державою (presque un Etat independant), потім в союзі з москалями... Я в свій час багато збирав матеріалів про Мазепу“.

В своїй „Історії Карла XII“, Вольтер писав: „Україна, край козаків, знаходиться поміж Кримським ханом, Московією й Польщею, вона має більше ста наших миль з півдня на північ і майже стільки від сходу на захід; Бористен, що пересікає її, розділяє її на дві майже рівні частини. Найдальше на північ висунена частина загосподарена й багата. Південна частина, що лежить при 48°, — одна з найродючіших країн світу, але при цьому найбільша пустеля. Погане правління придушило все те добро, що природа дала тут людям...

Україна завжди прагнула до свободи, але оточена Москвою, Туреччиною і Польщею, вона примушена була шукати собі протектора в одній з тих держав. Україна піддалася спочатку Польщі, яка поводитися з нею зовсім як з поневоленою країною, відтак піддалася Московитові, що уярмлював її неначе рабів, як це завше є звичаєм у Московитів. Спочатку користувалися Українці (les Ukrainiens) привілеєм обирати собі володаря під назвою гетьмана, але скоро позбавили їх того права, й гетьмана стала призначати Москва.

Той, що правив у ті часи, називався Мазепа й мав колись рангу шляхтича Польщі, бо народився на Поділлі. Слава Мазепи спричинилася до того, що цар іменував його володарем України. Одного разу, як Мазепа був у Москві, звернувся до нього цар, щоб він (Мазепа) поміг зробити козаків більш залежними. Мазепа відповів, що становище України і характер її нації є непереможні для здійснення царських плянів. Пяний цар назвав Мазепу зрадником і загрозив, що посадить його на палі.

Повернувшись на Україну, вирішив Мазепа повстати. Він хотів стати незалежним володарем і створити могутнє королівство з України та відламків Росії. Це була відважна людина, далекозора, невтомна у праці, хоч поважного віку.

Він зеднався таємно зі шведським королем, щоб прискорити кінець царя. Шведські старшини нічого не знали про договір короля з козаками...

Мазепа врешті з'явився до шведів, але скорше як втікач ніж як могутній союзник. Московити викрили й попередили його пляни; вони напали на козаків і знищили їх до щенту; видані приятелі Мазепи, захоплені зі зброєю в руках, загинули в кількості тридцяти чоловік на колесі. Його міста спопеліли, його скарб загарбали, зброю й постачання, що приготовлено для шведського короля, захоплено.

Мазепа міг ледве сам врятуватися з шістьма тисячами козаків і кількома кіньми, навантаженими золотом та сріблом. Одначе він приніс королеві надію на підтримку своїм розумом у тій невідомій країні та любов усіх козаків, що розлючені на Московитів прибували відділами у шведський табор...

Один лише козацький володар Мазепа дав змогу втриматися шведам. Без його допомоги шведська армія загинула від голоду та мізерії.

Цар запропонував Мазепі повернутися під його владу, але козак залишився вірний своєму новому союзникові; чи боявся страшних катувань колесом, від яких загинули його друзі... Цар Петро, що добре поставився до полонених шведів, колесував усіх козаків, що попали до нього в полон.

Чимало чужинецького матеріалу залишилося по закордонних збірках, що освітлюють нам дипломатичну акцію гетьмана Пилипа Орлика і його сина Григора, що недавно частково опубліковані І. Борщаком.

Одна з найбільш цікавих характеристик гетьмана Пилипа Орлика належить французькому амбасадорові у Варшаві *Де Монті* в листі з дня 9. листопада 1729 р. до французького прем'єра міністрів *Флері*, що його віз до Парижу Григор Орлик:

„Козацький гетьман Орлик, що служив під прапорами славетного гетьмана Мазепи, гетьмана України, як генеральний комісар і писар, що вважається першим, після гетьманського,

урядом у козаків, був обраний козацьким гетьманом на місце вищезгаданого Мазепи після смерти останнього в Бендерах. П. Орлик залишився з кошем 7.000—8.000 чоловік на службі блаж. пам. його Величності короля Карла XII. Після насилля, яке турки виконали на особі шведського короля, козаки перейшли під опіку Порти, але гетьман Орлик пішов за королем у Швецію, де користувався привілеями і прерогативами „шефа союзної армії“, і де знайшов разом зі своєю родиною піддержку навіть після смерти короля... Ми знаємо гетьмана [Пилипа Орлика], як людину великої ворожнечі до москалів, розумну й відважну, дуже поважану й люблену на Україні між козаками, яким цар відібрав майже всі давніші вільності. Але козаки, хоч 18.000 московських драгонів тримає Україну в тяжкому гніті та неволі, тільки і шукають нагоди, щоби повстати проти гнобителів і повернути свою давнішу вільність“ (Архів Мініст. Закорд. Справ в Парижі).

Клавдій Рондо, англійський резидент у Петербурзі, у своїй реляції лорду Гаррінгтону з дня 24. квітня 1736 р., подає цікаві відомости про Запорожжя. Було це в той час, коли після першого зруйнування Січі, українські козаки повернулися з Олешок і Камінки і zaloжили Нову Січ в 1734 році на старих містах. У часах згаданої реляції була війна з Туреччиною і козацька сила вважалася першорядним фактом та опорою цілого московського війська, тому не диво, що англійський посол старався зібрати докладніші відомости про Запорожських козаків. Хоч були це відомости почерпнуті з різних, других і третих рук, а Запорожжя в той час утратило де-які давні організаційні своєрідности, все таки реляція К. Рондо викликає чималі інтереси.

„Позаяк тепер багато говорять про Запорожських козаків, котрі заселяють кілька невеликих островів у гирлі ріки Дніпра або Бористена, а Фельдмаршал Мініх часто згадує про них у своїх повідомленнях і напевно тутейшій двір (царський) з користю використає їх проти турок, — то, маю надію, нижче подані відомости про цих козаків не будуть зайвими.

Запорожські козаки це дуже сильний і витривалий нарід. Їх кошовий (Cashevoy) або генерал має окреме приміщення розміром коло десяти квадратних футів, але інші живуть у великих хатах, що називаються курінями, у кожному коло шости чи семи людей; усякий, що бажає вступити до куріня, може жити там істи з ними без ніяких запитів або подяк за гостину... Запорожці це є рід лицарів, котрі не допускають до свого товариства жінок, а коли зясується, що хто-небудь з них має у себе жінку, то такий побивається камінням". Далі автор подає, що судовими справами запорожців займаються вибрані особи, в кількості 6—7 осіб та їх рішення має виконну силу після затвердження Брагтвом. „Як що в них трапиться крадіж і злодія пристукають на місці вчинку, то його негайно вішають за ребро. Сконстатувавши душогубця, викопують яму, кладуть забитого на душогубця і закопують їх разом. Запорожці грецької віри і доки вони були під зверхністю турків, священників призначав їм царгородський патріарх; а в останні два роки, відколи вони під зверхністю царіці, священників призначає їм київський архієпископ. В них є одна церква, де служить ігумен та кілька священників, котрим не дозволяється вмішуватися до яких-небудь цивільних справ, виключаючи заступництво за суджених та присутності при їх прилюдних каяттях у церкві у випадку коли їх порушення законних приписів не тяжкі. Запорожці приймають до свого брагтва загалом усіх, без ріжниць національності, як що приймуть грецьку віру і погоджуються перейти семилітню пробу (підготовку) перед наданням звання лицаря. Як що який з брагтва відходить, таких не переслідують, але вважають їх негідними свого товариства." Не ясно говорячи про живе майно запорожського брагтва, автор додає, що „наврод знайдеться хоч один козак, у которого не було б десяти чи двадцяти голів худоби. Хоч козаки володіють багатьма тисячами коней, котрі ходять табунами у відкритому полі, проте конокрадство в них майже незнане, бо таку крадіж вважає цей нарід неprobаченою. Запорожці не сіють збіжжя: під час війни вони захо-

плюють ріжноманітний припас у ворогів, а в мирний час виніюють все необхідне за коні і рибу. Вони ловлять силу риби, особливо остерів у Дніпрі. Для своїх кінських заведень запорожці користуються турецькими і черкеськими жеребцями. Свою зброю, що складається з карабінів (Rifled Guns) і шабель, виготовляють самі. Звання лицаря може здобути в їх товаристві лише люди дуже сильні і добре збудовані (тілом), але кожний може бути прийнятий яко хлоп (cholopp) або помічник (послужач), а деякі (козаки-лицарі) тримають таких по два або по три. Запорожці ніколи не турбуються рахувати, скільки лицарів числяться в їх брагтві, і на запитання про це відповідають, що не можуть запевнити, бо кількість їх росте з кожним днем, але кажуть, їх більше 20.000 осіб. Відомо, що більшість цього народу складається з козаків-утікачів з України, але хлопці чи помічники переважно поляки. Запорожці поділяні на тридцять великих частин чи курінів, кожний курінь має свого команданта чи отамана, котрі притім обов'язані підпорядковуватися кошовому чи генералу. Усі лицарі мають право голосу при виборі генерала чи кошового; коли останній поводить невідповідно, його замінюють і вибирають іншого, як це трапилося кілька років тому з сучасним кошевим [Іваном Милашевичем?], которого скинули і вибрали іншого, що згодом вмер, а після того знова вибрали сучасного. Вмираючи, запорожський лицар може залишити свої коні і загалом усе майно — кому бажає, але звичайно найбільше одержує церква для утримання священника."

ХІ. ДРУГА ПОЛОВИНА ХVІІІ СТОЛІТТЯ.

Значно міняється характер описів подорожників другої половини ХVІІІ ст. Коли раніш Україна була предметом міжнародної політики, а різні знатні чужинці старалися приєднати для свого уряду козацьку силу чи, у всякому разі, приєднати собі їх симпатії, — то тепер, після ослаблення і знищення козацької сили Москвою, Україна стала предметом чужинецької експлоатації. Отже більшість чужинців, що тепер вештається по Україні; хоч захоплюються красою природи, хвалять наші звичаї і стару культуру, однак в першу чергу придивляються до того, що може стати предметом визиску з скарбів країни, яка „текла молоком і медом“. Рідше зустрічаємо подорожників, які цікавляться українським життям та більш ідеалістично оцінюють змагання українського народу.

До таких належить дуже цікава характеристика України, відомого німецького письменника, філософа і етнографа **Йогана Готфріда Гердера** (1744—1803) в його „Деннику моїх подорожей“ 1769 р., що став немов би віщунством: „Україна стане колись новою Грецією: прекрасне підсоння цього краю, веселадча народу, його музичний хист, родюча земля, колись прокинуться: з тільки малих племен, якими чейже були колись греки, повстане велика, культурна нація і її межі простягнуться до Чорного Моря, а відтіля ген, у далекій світ.“

Звичайно кожний з подорожників-чужинців чи то наших ближчих сусідів, „відкривав“ для світу Україну, але при тій характеристика українців та самої країни не рідко була влучна.

Карло Хоецький, польський шляхтич з Кракова, узятий в полон російськими військами у Кракові і відправлений разом з іншими барськими конфедератами через Україну на Сибір, залишив свої „Записки“ з рр. 1768—1776, в яких згадує м. ін. Гайдамаків з Запоріжжя, що брали участь в уманських подіях.

До партії польських конфедератів приєднали москалі полонених гайдамаків у кількості 90 осіб в Полонному (осінь 1768 р.). У Києві московська влада тримала польських конфедератів і українських гайдамаків в касарнях у страшних умовах, у перелюднених приміщеннях, так що люди там вмирали по 5—8 осіб денно, при чім трупи їх по 3 дні і більше перебували разом з живими і хорими.

„Ми кожний день бачили, як виводили (гайдамаків з касарень) по кілька осіб, карали їх батою, видирали їм ніздрі — по звичаю москалів, і потім відправляли на досмертне заслання.“

Далі переїзжаючи через Україну **К. Хоецький** відмічає добре людське ставлення до них українського населення, яке в деяких місцевостях було навіть привітливе: „Ніжин — місто урядоване і многолюдне. Мешканці, виявилось, були дуже людні; не тільки господарі приділених нам мешкань поводитися з нами ласкаво і чемно, але і інші мешканці, коли ми виїздили, перегаляли нас на санках, кидаючи нам хліб житний і пшеничний та гроші. Ми були глибоко зворушені людяністю цього народу...“

Місто Ніжин добре розбудоване; будинки переважно дерев'яні, але є і кілька мурованих; мешканці займаються торгівлею на більшу скалю, а серед них є багато купців — почасти греків, почасти українців.

Але коли полонені переїхали український кордон і опинилися у Московщині, зразуж змінилися відносини: „Ми зустріли зовсім нове для нас населення, що різко ріжнилося [від українців] своїми звичаями“... „Коли ми в'їздили до (московського) села, майже усі мешканці збіглися дивитися на нас як на видовище; вони насміхалися над нами, кидали в нас снігом і грудками нечисти — поводитися з нами по ворожому; не хтіли нам нічого

продавати, а як що і погоджувалися, то вимагали неімовірні ціни."

Рубаков, росіянин, у передмові до своєї книги „Краткія политическія и историческія свѣдѣнія о Малой Россіи“ (Петербург 1773 р.) писав:

„Український нарід, що визначився в минулому своїми воєнними подвигами й замилюванням до знання і лицарства, а своєю талановитістю і свободолюбством та своєрідним устроєм вславився перед цілим світом, немає дотепер точної історії та географії свого краю.“

Німецький лікар і природник Самуель Готліб Гмелін у своїй чотирьохтомній „Подорожі по Росії“ (1770 до 1784) торкається також України.

Про саму територію нашої Батьківщини Г. Гмелін зауважує: „Про плодючість України відомо не тільки в Росії, але і в інших землях про це знають“. Дуже цінні відомості автора про виробництво селітри на Україні. Описує він м. ін. селітрову фабрику в Уриві — козацькій слободі у віддалі 20 верстов від Яблони та загалом пише:

„Треба зазначити, що селітряні місця беруть в аренду де-які українці, котрі за певну винагороду зобов'язуються доставляти селітру до Артилерійської Колетії і за це лише їм дозволено варити селітру.“

Згадує селітряне виробництво в Острогожську „а далі на Україні, кажуть їх ще більше буде.“

Досить докладно спiniaється автор над історією і описом самого міста Острогожська, заснованого козацькими колоністами, що начисляло тоді 3719 осіб, з того 3510 українців-козаків; місто було торговельне при чім торгівлею займалися майже виключно козаки. Загально про українців каже, що вони „дуже пильні, вдачею веселі, привітливі, замилювані до музики, а ще більше того до пиття... Люблять і пильнують чистоти, для того і в найпростіших хатах у них значно краще ніж у найбагатших дворах у Росіян. Страва їх також делікатніша...“

Спинаючись на зовнішньому вигляді та одязі українців пише: „Волосся на голові в них навколо оголене. Нижній одяг носять бавовняний, шовковий і суконний, котрий міцно підперезують шовковими пасами. Верхній одяг довгий до п'ят і був завжди суконний. Вони не носять нічого на шиї. Капелюхи в них округлі... Жінки також у добрих суконних контушах.“

Торкаючись медицини та уживання різних ліків, автор дивується, що на Україні вже з давніх часів знали різні хемічні ліки, також розповсюджене було нащиплювання віспи.

До другої половини XVIII ст. відноситься також кілька подорожей по Україні англійських дипломатів, економістів та письменників, що збуджують особливе зацікавлення.

Джозеф Маршаль, що був на Україні в 1769—1770 роках і описав свою подорож в 1772 році, говорить про Україну слідуюче:

„Україну застав я, як країну неймовірно родючу й дуже добре загошподарену, неподібну до уяви, яку я створив собі про Україну, на основі прочитаних книжок.“

Переїзжаючи через Україну (Київщину і Чернігівщину) Маршаль підкреслює, що „відчував себе вільним і безпечним, як у першому ліпшому англійському графстві (області), хоч тоді була війна з Туреччиною.“

Про український нарід Маршаль пише: „Сучасне українське покоління — це моральний і добре вихований нарід; українські селяни — найкращі хлібороби в цілій Росії, а Україна, з огляду на скарби своєї природи є найважніша провінція Росії.“ Взагалі Україна не тільки подобалася але й заімпонувала вибагливому англійцеві. Скрізь, де тільки мова про українське хліборобство, лад і чистоту, порівнює наш край з найкращими провінціями Англії. „Я ще не бачив такої країни, яка б так дуже була схожа на найкращі провінції Англії, як це я зауважив на Україні.“

Опис подорожі Д. Маршала вийшли в мовах англійській, німецькій і французькій.

Подібне враження зробила Україна також і на іншого англійця, професора мінеральної кембріджського університету Ед-

варда Даніеля Кларка (Clarke), який у своїй книжці „Подорож до Росії, Криму й Туреччини“ (Льондон 1812 р.) писав:

„Ми зустріли валки українців, що різняться під кожним оглядом від інших мешканців Росії. Це дуже шляхотна раса. Вони виглядають кріпкіше та краще від москалів і перевищують їх у всьому, де лиш може одна кляса людей перевищати другу. Вони є чистіші, запопадливіші, чесніші, благородніші, ввічливіші, відважніші, гостинніші, побожніші та менше забобонні.“

„Хати на Україні чисті і білі, як в Уельсі — мандрівникові здається, що він перенісся до Голандії або до Норвегії. Нарід на Україні нагадує верховинців із Шотландії... За столом українського селянина більша чистота, аніж за столом у московського князя... Після повстання Мазепи, російський уряд не перестав нищити привілеїв України.“

Про настрій українців супроти Москви та про лад і порядок на Україні, подібні міркування подає невідомий автор у геттінгенському „Магазині науки і літератури“ в статті „Замітки по дорозі з Петербургу на Крим у 1771 р.“. Переїзжаючи через був. резиденцію гетьмана Мазепи — Батурин, автор зауважує:

„Цілий нарід з приємністю згадує часи, коли Україна була самостійна та з обуренням відноситься до спроб теперішньої влади, звернених до обмеження його давних вільностей“... „По землях цього народу можна подорожувати куди безпечніше, аніж по найбільш поліційних державах. Цю ріжницю помітно головню з моментом переїзду з Московщини на Україну. Бо на Московщині поштарі звикали попереджувати подорожних про небезпечні місця; але на Україні нема таких місць.“

Зовсім відмінна характеристика російського життя і відносин. Наприклад англійський відомий дипломат Гарісон (Мальмсбюрі) у листі до Вільяма Ідена, з Петербурга дня 2. лютого 1778 р. так в кількох словах характеризує російське життя доби Катерини II.:

„Велика пишнота і невелика моральність, здається, розповсюджені у всіх верствах; піддестливість і плазування характе-

ризує нижчі верстви громадянства, самопевність і гордість — вищі (верстви). Легкий, але пестрий полиск покривають найбільш нерозвинені і неосвічені мозги. Їх забави, прибранство покоїв і кількість слуг носить зовсім азійський характер і, що дуже дивно, хоч може і вповні природньо, не дивлячись на те, що вони все переймають у чужинців і не мають (я кажу про вищі верстви громадянства) ні в звичаях ні в характері нічого власного, що, загалом кажучи, чужинець, який з'являється поміж ними, буває зле прийнятий.“

Цікаві два описи подорожі по Україні академіка Гільденштедта: один в Приозівському краю і другий в центральній Україні. Автор — член російської Академії наук, по національності німець, писав свої описи німецькою мовою.

У своїй подорожі по побережжі Озівського моря в роках 1771—1774, Гільденштедт описує цілий ряд міст, які були недавно засновані або щойно розбудовувані: Черкаськ над р. Аксаєм, Ростов, Озів, Семенівська фортеця (Міус), Павловськ, Петровська фортеця, Бердянськ та ін. Крім того, говорить про комунікацію (переважно водяну), економічні відносини, промисл, торгівлю, санітарні відносини, епідемічні хвороби, господарство, а особливо багато подає відомостей про рослинність, опис річок та доріг.

Описуючи Ростов, спинається над Козацькою осадою коло міста і досить докладно говорить про корабельні варстати і типи кораблів, які він бачив коло Ростова і Таганрога. Над розбудовою пристані і регуляцією річок працювали тоді, як каже Гільденштедт, полонені турки, „а також Малоросіяне“. Досить докладно спинається автор на приготування українцями сушених та інших консервованих риб, що було тоді важною галузю харчової промисловости України. В іншому місці говорить про добування соли з соляних озер, яку „Запорожці добувають для своїх рибних фабрик“. Коло Азова описує шкіряну фабрику. В Озівських степах були ще табуни диких коней — „тарпанів“, згадує також про бажантів, яких називали „мажарськими курами“. По дорозі

з Ростова на захід, автор бачив багато кам'яних „баб“, які збереглися, як каже автор, по берегах річок Ягорлика, Манича, Донця і Тузлова. З опису виходить, що зовсім безлюдні степи Чорномор'я, російська адміністрація заселяла головно донськими козаками, тоді як українцями користувалися переважно як „спецами“. З українських поселень зазначає коло Таганрогу на оборонній лінії по річці Міус „три свободи Малоросіян, кожна по 100 родин: перша коло річ. Сарматки, друга нижче Коровячого броду, третя вище його“. Хлібороби сіють тут жито, пшеницю, ячмінь, овес, просо, а найбільше жито і просо. Описуючи рибальство, автор каже, що коло Таганрогу у селі Обрив у ночі ловили рибу „одним неводом 1.000 саж. довжини і 1½ саж. ширини і піймали 60.000 риб, а серед них були осятри, соми, коропа, сірюги, чечуги, найбільше судаків („сули“ і „підсули“), сіньгів і чехоні (*Cyprinus cultratus*), за те мало резуби (*Cyprinus rigus*), скарбії (*Scomber*) і тарані. Але на загал тарані буває багато, „якої така сила заходить до Дону, що її на березі заграбають лопатами.“

„Рибу скуповують українці, які були тут і за моїм побутом“. На віз, запряжений парою волів, навалюють цієї „боковини“ (дрібної риби) до 5.000 штук і продають на Україні за 10 карб. тисячу.“

Недалеко фортеці Міус, було козацьке село „Пята рота“ побудоване почасти донськими козаками, почасти малоросіянами... але чума, що лютувала тут в 1771—1772 роках знищила не менше третину населення“. У віддалені 5 верс. від фортеці Павловськ на північ є „нещодавно побудоване українське село, що називається „Первое Малоросійское селеніє“ або Сарматська Слобода (бо над річ. Сарматкою). Кажучи про хати над р. Міусом, зауважує, що донські козаки „здебільшого живуть у курних хатах, але малоросіяне у своїх мазанках улаштовують з вербових прутів коміни, до яких дим проводиться у сніи через рукав“. Українці вживають великий плуг, тоді як донські козаки — московську соху.

„Наказом (московського уряду) ріка Кальміус була проголошена кордоном поміж Донськими і Запорожськими козаками“. Але перед війною (з турками), каже автор, запорожці мали хутори аж по Міус. „А коли околиці Таганрогу були ще пустехутори, запорожці за певний податок, який брали вівцями, дозволяли Кримським татарам переходити через Кальміус з худобою, котру вони і пасли літом на цілому просторі до Самбека, звідки вони в осени верталися на Крим“. На березі Кальміуса „ми приїхали до форпосту, що був занятий запорожським полковником з йогою 200 чоловік (Козаків). Описуючи Бердянську Косу, каже, що тут є камбала, коропа, тараня, літом сила лебедів і баб (Опосоталі, в україн. літописях „Неасит“ на Дніпрових порогах). З Бердянська розходилися дороги до Таганрогу, Генічі в Криму, також до Олександрівської фортеці на Дніпрі, звідки йшла дорога до Бахмута.“

Другий опис подорожі Гільденштедта 1774 р. під заголовком „Reise durch Russland“ в 1774, повний важних відомостей про природні багатства, ремесла і торгівлю України. Знаходимо там також багато відомостей про Київ, його пам'ятки і будови. Про саме місто читаємо:

„Овочеві дерева можна знайти майже коло кожного будинку в Києві“, в них м. ін. росте багато волоських горіхів і морви (шовковиці). „На Подолі є державна шовковична плянтація з 500 великими морвами. Є також і виноградники.“

Про Хорол і Камишин Миргород. полку пише, що тут розвинене гончарство з виробництвом кахлів і посуду.

В Решетилівці „славні тутешні завивані смушкові шкірки на цілій Україні вживані для виробу шапок. Сотня таких шкірок в Ромнах продається тепер по 60—70 руб., раніш по 30 руб.“

Ці смушки „визначаються особливо гарним виглядом.“

Спиняється Гільденштедт також над Ніжином, як одним з найважливіших торговельних осередків України, особливо в XVII ст. Тут подає автор важні і обширні інформації про українську торгівлю взагалі. Купцями були (в 1774 р.) українці, росіяни і греки.

„В Ніжині можна зустрінути крам (вироби) найрізноманітнішого походження: європейські, турські, кримські, московські, сибірські, тому що тут головний торговельний пункт поміж Росією з одного боку, Кримом, Молдавією, Валахією, Туреччиною, Данцієм і Ляйпцієм — з другого боку“. За відомостями Гільденштедта, майже ціла торгівля в Ніжині була в грецьких руках. До Данцігу, Ляйпцігу і Шлеська вивозять футра, віск, юхту, клей, щетину; звідти привозять тонке середньої якості голяндське і англійське сукно, шлеське полотно, французькі і німецькі шовки і бавовняні вироби, галуни, штирські коси і різний блаватний крам. До Польщі вивозять футра, тютюн в необробленому вигляді, юхту, кримський сапян; звідтам привозять сіль і вже оброблений тютюн. До Молдавії і Туреччини вивозять грубе полотно, футра і юхту; привозять з Молдавії і Валахії вино і кам'яну сіль, а з Туреччини — шовк і кольоніальні вироби — бринзу, риж, каву, мигдал, грецькі горіхи, фіги, родзинки, коріння, цитрони, південні овочі (сирові і конденсовані та наливки з них). До Криму вивозять грубе полотно, футра; звідтам привозять сіль, сапян, смушки, горіхи, риж і вино.

Крам доставляється з Перекопу і у внутрішній торгівлі волами, зі Шлеськом — на конях. Підвозять під Ніжин крам також водяними шляхами, звичайно вигружають його в Кладкові на Десні у віддалені 50 км. від Ніжина.

На ніжинських ярмарках 1—14 жовтня бувають поляки, турки, греки, татари, запорожські і донські козаки, калмики і росіяни. Татари, калмики і козаки приганяють сюди головні коні і худобу. Зі стародубського полку привозять головні грубе полотно (2 копійки за 1 аршин), з Добрянська на Дніпрі — добру юхту, з Ромна, Івангорода на острові та з Умані — прекрасний тютюн, з Коропа — добру горілку.

Автор подає також різні ціни які пізніше значно зросли після ліквідації Запорозької Січі у зв'язку з московською експанзією (відомості 1787 р. Меллера).

По дорозі з Криму збирається мито в Царичанці (на старій „Українській лінії“), далі в Кременчузі, Василькові і Добрянці на Чернигівщині.

Про промисловість Ніжина читаємо, що крім ремісництва тут відоме виробництво ткацьке і виріб капелюхів. Була суконна фабрика в с. Рясці у віддалені 15 км. від Прилук, а також в Ба-турині. Грубе сукно цих фабрик продавалося по 1 коп. за аршин. Ремісники виробляють також канати, шкіри. Багато виробляють льняного полотна по селах Стародубського полку (2 коп. за 1 арш.). У Вишенці на Десні виробляють тонке полотно подібне до шлеського (1 арш. за 25—35 коп.). Коло Тонели є парусна фабрика Румянцева. Все це, як бачимо, дуже цінні відомості про розвиток промисловости на Україні семидесятих років XVIII століття.

Для освітлення побуту і звичаїв українців цікавий опис двох подорожей по Україні німецького лікаря з Гамбурга, що був при польському дворі, Йогана Вільгельма Меллера. У своїх спогадах „Подорож з Варшави на Україну в 1780 і 1781 р.“ („Reise von Warschau nach der Ukraine“, видання 1809 р.) і „Подорож з Волині до Херсону“ (вид. 1802 р.), Й. Меллер описує дорогу водним шляхом по Случі і Дніпрі та переїзд через міста: Красноводним, Володимир, Кремянець, Любар, Чуднів, Остріг, Бердичів, Біла Церква, Гумань, Погребище, Гранів, Бершадь, Могилів на Дністрі, Балта, Немирів, Чорнобиль, Київ, Канів, Черкаси, Кременчук, Херсон та ін. Хоч писання Й. Меллера дрібничкові і однобічні, все таки дають чимало цікавого матеріалу про Україну. Передовсім спиняє він свою увагу на санітарні відносини, економічні і торговельні обставини, суспільні відносини та адміністраційні умовини. Подає також деякі відомості про місцеві говірки, обрядовість під час свят, будову подільських хат, шкляні гуті, торговельні зв'язки України з сусідами і т. д. Торкається Меллер також деяких історичних моментів, згадує про Гайдамаків, Запорожжя. Від аптекаря м. Кременчуга Шіка, Меллер довідався подробиці про зруйнування Січі. До запорожців

належав і сам Шік — „людина цілком знаюча своє діло і загалом дуже розумна і освічена“, — як рекомендує його Меллер. Отже, цей аптекар Шік оповідав йому, що при погромі Запорозької Січі московськими військами, москалі зрабували у Січі 400.000 карбованців. Він же передав Меллереві зміст думи-плачу запорожців з приводу втрати свободи...

Про місто Кременчук Меллер пише, що був там дерев'яний будинок ратуші „вибудований з смаком, прикрашений кольонадою“; хвалить також мандрівник кременчуцьких ремісників. Далі подає, що в Крюкові була фабрика матерій, zaloжена в 1786 р. з 6 робітниками-швайцарцями; в Кременчузі — з 1787 р. фабрика шовкових панчіх під дир. Юні з Берна з 20 робітниками швайцарцями і 200 місцевими.

Прихильно висловлювались про українців не тільки ті чужинці, що мали змогу побувати на Україні, але також ті, що зустрічались з українцями поза межами нашого краю або навіть лише теоретично знайомилися з українським питанням. До таких, наприклад, відноситься **Жан Бенуа Шерер** (народ. в 1741 р.) зі Штрасбургу, аташе французького посольства в Петербурзі, автор „Аналіз Малої Росії, або історії запорозьких та українських козаків, чи Малої Росії, від їх початків до наших днів, у супроводі скороченої історії козацьких гетьманів і відповідних документів“ (Париж 1788). У передмові Ж. Шерер писав:

„Хроніка, яку оце ми видаємо, це історія більш славного, аніж відомого народу, народу, якого первопочини сягають більш аніж 800 літ в глибину минувшини, але ім'я якого знаємо ледве 200 років“. Український нарід, на думку автора, гідний уваги кожного освіченого європейця, „Бо коли образ зусиль цього народу для збереження своїх вільностей, віри, устрою і звичаїв, словом усього, що є дороге людині, цікавить наше жадібне науколюбство, то ми не в силі достаточо оцінити запалу і спонук, які оживляють цей нарід“. Про українських козаків читаємо, що вони „воліли невидати важких походів, аніж спокійне життя рабів. З їхньої історії довідуємось, як то батьки переказували

своїм синам горде почуття незалежності, як найдорожчу спадщину, при чому клич — „Смерть або Воля“ — був їх самотнім заповітом, що переходив з батька на сина, разом з прадідівською зброєю.“

„Українські козаки були спокійний нарід; вони відповіли на узурпації польських магнатів і клиру спочатку уступками; згодом, коли вони помітили, що існує тільки одна думка — їх роздавити, нема нічого дивного, що вони взяли за шаблі, щоб скинути важке ярмо, та затвердити свій нахил до незалежності... Нарід цей, багатий на перекази про своїх прадідів, скинув ярмо неволі, й цього йому не можуть простити. На те, що козаки зробили, щоб забезпечити себе, дивились, як на революцію, а кожне повстання вважається за злочин, коли сили невідповідно розпочатій справі“ (ст. VII).

„Україна — це незвичайно багата країна, вивінувана усіми скарбами природи“. Вдачу українців Й. Шерер окреслює так: „Українці це рослі, сильні люди, привітливі й гостинні, ніколи нікому не накидуються, але й не зносять обмежування своєї особистої свободи. Невсипущі, сміливі і чесні, але — трохи мають нахил до п'яцтва...“

Коло 1775 р. вийшов анонімний твір під заголовком „Le Faux Pierre III ou la vie et les aventures du rebelle Jemelyan Pugatschev“ с. т. „Фальшивий (самозванний) Петро III або життя й пригоди бунтівника Ємеляна Пугачева“. Автором цієї книги, що має 296 стор. і направлена проти Катерини II та російському уряді Дюран, що не тільки сховався за літерами „M-r F. S. G. W. D. B.“, є правдоподібно французький посол при російському уряді Дюран, що не тільки сховався за літерами „M-r F. S. G. W. D. B.“, але також подав, що книга ніби видана в Лондоні, коли в дійсності видрукована в Парижі. В цьому виданні зустрічаємо також цікаві місця про Україну і стародавніх українців („les anciens Ukrainiens“) автохтонів української землі, як це пише свідок зруйнування Запорозької Січі і катування українців. Дюран зазначає, що територія України займає просторинь поміж Польщею і Росією (Московщиною) та що по ній течуть кілька великих

річок — Дністер, Бог, Дніпро, Десна, Донець, Дін, Самара та ін. На стор. 30 автор подає слід. висвітлення назви „Україна“ і „Окраїна“: „Треба відрізняти між Україною, яку географи називають також землею Козаків, й україною або окраїною, про яку тут говориться. Перша (земля Козаків) лежить поміж Польщею і Росією, є територія дуже плодюча, орошується кількома великими річками. Окраїна (L'oscraïne) ж навпаки, є земля вся покрита лісом, майже не оброблена, населена Татарами, які платять данину і не мають ні міст, ні містечок. Вона (Окраїна) лежить поміж південною Московією (Moscovie Méridionale) і Малою Тартарією“. Отже нема сумніву, що автор тут пише про землю — Окраїну, що займає простір з частини сучасної Вороніжчини, Харківщини і Курщини з містами Білгородом, Осколом, Валуйками і Селем, яка зазначена на різних мапах XVII ст. з тим самим означенням „Ocraina“, напр. на мапі Московщини І. Массі 1633 р., на гільбусі Корнеліуса 1660—1670 р. в Національній бібліотеці в Парижі, в атласі Де Віта 70—80-их років XVII ст., на мапі Н. Jaillot-а виданої в Амстердамі 1692 р. та ін. Та ж сама „Окраїна“ зазначена на долученій тут мапі голяндського походження, кінця XVII ст., що була знайдена автором у бібліотеці Баворовських у Львові. В книжці Дюрана на ст. 66 читаємо про події після 1654 р.: „Коли Україна стала поневолена Росією, багато нещасних мешканців України емігрували в „Окраїну“... і присягли непримиримо ненавидіти все, що було руским.“ (Гл. мапу на таб. X.)

В кінці XVIII ст. російський уряд розпочав колонізацію Чорноморських степів, здобуття котрого коштувало багато українських жертв протягом багатьох століть. Цю колонізацію москалі переводили за поміччю закликаних різних чужинців — італійців, німців, сербів, жидів, даючи їм різні привілеї, пожички, реманент, звільняючи від податків і т. д. Подібні привілеї мали також москалі, що зліталися сюди зі всіх боків Московщини. Зовсім інакше ставилися до українців. Вони не тільки не мали подібних привілеїв, але мусіли платити великі податки. Крім того,

російська адміністрація ставилася до них з великим підозрінням, бо ж це були, переважно козаки, бувші запорожці і „мазепинці“, що вміли шанувати волю і відстоювати свою гідність.

На це ненормальне явище один з перших звернув увагу Дігуров, професор харківського університету, з походження француз, прізвисько котрого перекрутили на московський лад. У своїй праці „De la civilisation des tatarsnogais“, що торкається нової колонізації Чорномор'я, пише, що Українці, які селилися поруч з ногайцями коло р. Молочної, а які прийшли з центральної України, перебували у жалігідному положенні. „Головна причина їх біди була та, що вони прийшли майже без ніяких засобів на нові місця, де їм потрібно було здобути усе необхідне, а в той же час платити значні податки, а між тим землі в них було мало“. Спиняючись далі над засобами, які б поліпшили стан цих українських колоністів, Дігуров пише: „Але чому не дати їм у вигляді авансу хліборобське приладдя, худобу і гроші на будову хат? Вони все це напевне виплатили б з неменьшою акуратністю, ніж італійці, німці, жиди... Звільнення їх на 5 років від влади „капітанів-ісправників“ [московська адміністрація] і від відомих податків (котрі треба було би довго перераховувати!) було би для них великим благодійством“. Був це, розуміється, „глас вопіючого в пустелі“.

Гаран де Кульон (Garran de Cullon), член французького Конвенту і генеральний прокуратор, у своїй книжці „Recherches politiques sur l'Etat ancien et moderne de la Pologne, appliquées à sa dernière révolution“, с. т. „Політичні дослідження над старою і новою польською державою“... (Париж 1795 р.), цілий шостий розділ присвячує Козаччині та Україні — країні широкій і родючій, „гарній та великій, як пів Франції, де панувала приємна атмосфера свободи, незалежності, братерства й рівності“. Торкаючись історії України від часів унії Литви з Польщею, коли Україна стала васальною державою, автор більш докладно спиняється на добі Б. Хмельницького і російської супрематії в XVII ст. (подаємо за І. Борщаком):

„Цар Петро дав легко козакам королівські обіцянки, яких володарі ніколи не відмовляють, але ніколи й не додержують“. Та після скасування української автономії: „Велику частину українських земель роздано тому роду кріпаків, яких називають російською шляхтою. На Україну наслано російські суди, найбільш підкупні в Європі, й офіцеровство російського походження. Наостанку, як Катерина зібрала рабів із усіх своїх провінцій, щоб скласти кодекс, чого так ніколи й не зробили, і коли підчас того козаки вимагали повернення своїх законів та автономії України — їх делегатів сковано, перевезено у Петербург, де майже всі померли у в'язниці від голоду і холоду. Нещасні козаки зробили останню спробу, щоб звільнитися від російської кормиги і на початку цього століття зєдналися зі шведами. Але ворожнеча і корупція оволоділа їх старшиною, вони справу прогнали і всіх запорожців розстріляно без різниці віку та роду.“

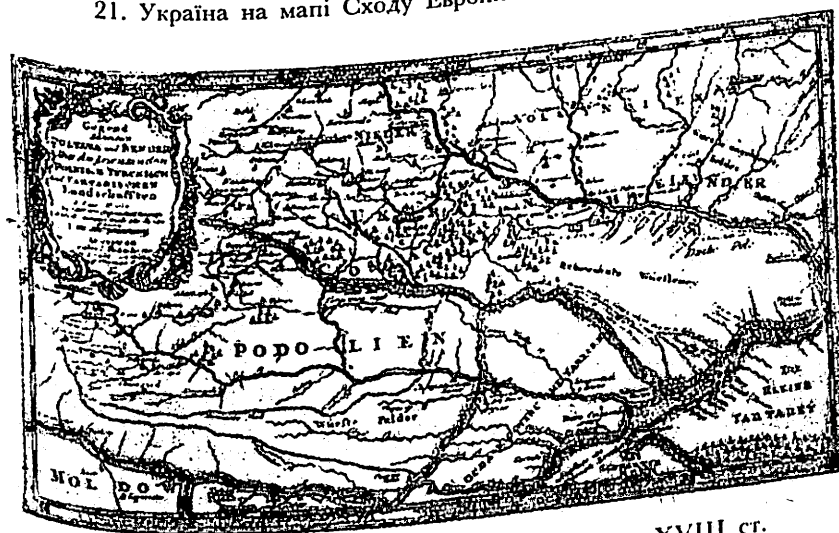
„Коли вже на Україні запанував мир, що йде слідом за поневоленням, одного дня Європа дізналася про абсолютне винищення запорожців. У своєму маніфесті чеснотлива Катерина закидала запорожцям їх розпусне життя, їх відданість своїм законам, на які вона сама — ця релігійна цариця — присягала, що їх не порушить. З того часу Україна все більше і більше западала у дикий стан.“

„Але природа у своїй творчості та свободі могутніша, ніж тиранство. Жменя ютів, що втікли в гори Астурії, зуміли вигнати маврів з усіх провінцій Іспанії; також і геній незалежності ходить-блукає поміж нещасними останками українських козаків. І може бути, що недалекий уже час, як враз із кримськими та кубанськими татарами під проводом нового Пугачова, українські козаки змінять обличчя Росії, а Україна, поневолена в різні доби своєї історії, не зазнаватиме більше сорому, щоб бути скованою від рук, призначених до роботи голкою та веретеном (жінка — Катерина).“

До перелому XVIII і XIX ст. належать „Mémoires secrètes sur la Russie“ с. т. „Секретні спомини про Росію“ Шарля

21. Україна на мапі Сходу Європи L'Autcur-a. 1745 р.

22. Мапа України Gabriel-a Bodenchr-a, пол. XVIII ст.

23. Місто Очаків з видання „Kleine Tartarey“, пол. XVIII ст.

24. Місто Кафа (Теодосія) з „Kleine Tartarey“, пол. XVIII ст.

Франсуа Масона, видані в рр. 1800, 1804 і 1863 р. Ш. Ф. Масон, француз з походження, служив у російському війську в рр. 1762—1807 і близько стояв коло царського двору, його справ та інтриг. Хоч автор висловлюється про московську тиранію досить обережно, „стараючись“ — як сам пише — „затримати рівновагу між вдячністю до нації, яка його так гостинно прийняла, а нехитю до уряду“, все таки його зауваження розкидані по цілій книжці, що до України і українських змагань, досить цікаві. Він не зле зорієнтований у взаємовідносинах поміж Україною і Московщиною і виразно розрізняє „russe“ від „ukrainien“.

В XIV розділі своїх „Секретних споминів“ Ш. Масон пише (за перекладом Ю. Косача):

„Войовнича нація Козаків зменшується з дня на день. Вона скоро зникне з поверхні землі, так як зникли інші, на яких за-тяжив російський скипетр, хіба що якась щаслива революція прийде в швидкому часі, щоб визволити її зіпд ярма, яке її ни-щить і давить...“

Козаки, не мають нічого спільного з росіянами, хіба що грецьку релігію й зіпсуту мову. Їхні звичаї, навпаки, спосіб життя, їжі, війни — цілком відмінні, коли не брати під увагу загальних схожостей, які завжди існують між межуючими на-родами, наближеними до себе вузлами релігійними й політич-ними. Козаки є далеко гарніші, вищі, активніші, зручніші, ви-гадливіші й особливо далеко чесніші за росіян, менше звиклі до рабства. Вони щирі, відважні й говорять сміливіше. Їх зверх-ність менш одноманітна і тавро, що їх накладає рабство, їх ще не цілком споганило та не дало скарлувати. Козаки, це Но-мади, чабани, войовники, грабіжники. Росіяни — осілі, хлібо-роби, крамарі, тому природньо, вони менш войовничі й великі шахраї в торгівлі. Козаки жорстокі й криваві, але тільки в роз-гарі військової дії, росіянин є з природи холоднокрівно-безпо-щадний і суворий...

Козацька нація тратить незалежність, яку мала перед своїм об'єднанням з Росією. Її перестають щадити з хвилиною, коли

впевняють, що це увійде їм безкарно. Повстання великого гетьмана Мазепи викликане лихим трактуванням, дало початок догноблення їх (козаків-українців) ще за царювання Петра I. Цей імператор відобрав їм право вибирати свого вождя. Він переводив примусові затяти в їх країні і обмежив козацькі контингенти, що від тепер могли бути тільки періодичні і тимчасові. Розгніваний їх відданістю Карлові XII, він згнобив козацькі племена й розкинув їх войовників по різних областях своєї безмежної держави. Однак його наступники, що поважали останні козацькі військові і громадські інституції, бо боялись, щоб остаточно, утискаючи їх безмежно, не кинули в підданство туркам або Польщі, або кримським татарам. Та з хвилиною, коли ці три вороги перестали бути страшні для Росії, козаки опинились у рабстві царату. Тепер, їхня прадавня республіканська конституція не існує, рівність поміж ними зникла. Їм дано шляхту і нині дуже тяжко простому козакові дійти до якого-небудь ступня...

Унія козаків з Росією була добровільна й умовна — їхні землі з бідною достатні для їхніх мандрівних черед та людности колись чисельної, були спільною власністю цілої нації. Жаден чужинець, навіть росіянин, не міг там осісти без дозволу загалу і Республіка з великою відвагою боронила своїх кордонів проти замахів сусідів.

Ось який був колись стан козаків, стан щасливий, коли порівняти їх колишню цілковиту незалежність з теперішнім цілковитим поневоленням росіянами, нинішніми їхніми панами або товаришами рабства. Від часів Мазепи, вони не мали більше великого гетьмана обраного зпоміж себе. Ця гідність була скасована і титул служив лише для декорації кількох фаворитів російських імператриць, як напр., Розумовського та Потьомкіна...

Російський уряд завжди затрівожений і завжди підозрілий, через те, що він завжди гнобить, не обмежився одним забезпеченням себе супроти нації, яка має так багато кігтів. Не ви-старчає йому того, що він відбирає їй її військову силу, розчле-

новує її територію й втілює в давні російські провінції. Оце недавно він розпочав розчленування самої нації. (Мова про „трансплантацію“ 50 тисяч українців на Кубань і побережжя Криму).“

Закінчує автор свій уступ про українців так:

„Козацька нація є нині в стані кризи, вона хвилюється і беться під ногою кольоса, що її розчавлює...“

ХІІ. ДЕВЯТНАДЦЯТЕ СТОЛІТТЯ.

З самого кінця XVIII ст., коли Україна стала звичайною провінцією („інтегральною частиною“) російської царської імперії, а тим більше з початком XIX ст., посунуло на „землю обітовану“, чимало росіян-москалів різних професій, стану і віку, що жадібно описували усі багатства „Малоросії“. Але при ближчому пізнанні країни та її мешканців мусіли признати правдиве обличчя України під оглядом культурним і національним.

Російський вчений **Васілій Зуев**, що подорожував по Україні з доручення російської академії наук в рр. 1781—1782, подає цікаві відомості головню про Слобідську Україну („Подорожные записки Василия Зуева съ Петербурга до Херсона въ 1781 и 1782 г.“, Петербург, 1787). В. Зуев виразно зазначає, що на Харківщині нарід своєю мовою, одягом і звичаєм зовсім відмінний від росіян. Зокрема про оселі українців каже, що вони дуже розлогі, всі будови деревляні, вимазані зовні глиною і вибілені; всередині хат дуже чисто. Земля на Харківщині дуже родюча — „куди не поїдеш, скрізь поверхня землі вкрита здебільшого збіжжям, а далі або баштани, або овочеві садки“. При тім москаля дивує, що українці хоч і мали подостатком „земних плодів“, не знали розкошів, не гналися за грішми і наживою, продаючи надвишку своїх сільсько-господарських продуктів, а приїзжим купцям продавали лише те, що вже не могли самі використати. Дуже поширені були ярмарки, а на більші ярмарки, наприклад в Сумах, Харкові тощо, зіздилися купці не тільки з росій-

ської держави, але також з Польщі, Німеччини, Молдавії, Греції. Вони привозили англійські сукна, півсукна, різні тканини, англійську та шлезьку золоту та срібну парчу, шовки, оксамити, бавовняні матерії, галянтерійні річі, посуд, різні вина та інші напитки. Греки, волохи і кримські татари привозили ще солону чорноморську рибу. З Дону приганяли коні. Місцева українська людність продавала свої вироби — хліб, худобу, дріб, горілку, садовину, мед, віск і простіші сукна. За готівку купували тільки вино і сіль а все інше набували виміною.

Росіянин **П. Шаліков** („Путешествіе въ Малоросію“, Москва 1803—1804) візджаючи до меж України в 1803 р. пише: „Побачивши Малоросію, очі мої не могли налюбуватися побіленими хатами, чепурним одягом мешканців, ласкавим, милим поглядом прегарних тутешніх жінок“. Автор залюбки описуючи життя і прийняття поміж українською шляхтою, був здивований, що поруч зі шляхтою (був. козацькою старшиною) він зустрічав на балах і родини священників, а на балі в Полтаві захоплювався одною красунею попівною, яка прегарно танцювала. „Цей факт (попівна, що танцює у „великому світі“) — каже П. Шаліков — може свідчити про ступінь просвіти поміж тутешніми попами і про те, як вони виховують своїх дітей“. При тім зауважує: „Чи бачили ви коли-небудь у Росії [с. т. на Московщині] попівну на балі „прыгающую контреданцы?“ (ст. 101). Загалом — каже автор — не можна рівняти українського священника з московським. Українські священники своїм поведженням служать приміром для всіх і тому вони „користуються особливою повагою“. Живуть вони у достатку, бо „просвіта їх відповідає укладові їх життя.“

Про жінок-українок пише: „Загалом жінки тут милі, майже всі з „томними“ і разом з тим палкими очима, в котрих так яскраво виявляється чулість душі і серця. Природа наложила на їх обличчях знак любови і ніжности“. Поведінка українських жінок також відмінна: „Тут не Москва: не скоро господина дому вас уласкавить — не буде зараз же запрошувати вас на вечірку, на обід, на вечерю.“

П. Сумароков („Досути кримського суди, Петербург 1803, 1805), коли вперше вступив на українську землю, занотував: „Інші обличчя, інші звичаї, інший одяг, інший устрій і чую іншу мову. Невже тут межа Імперії? Чи не до іншої віздаю держави?“

Живо описує побут і вигляд українців **В. Ізмайлов** („Путешествіе въ полуденную Россію, въ письмахъ“, Москва 1800, 1802). Про подружнє життя він пише, що воно в українців відзначається великою любов'ю, пошаною і довір'ям: „Взаємна любов створює в їх домашньому господарстві кращу гармонію і порядок, ніж влада і послух у нас (росіян)... Дівчата мають вільну поведінку, кожна з них є гарна, проворна і приваблива. Вони [селянські дівчата] стрункі і зграбні як на селянок.“

„Усі села і хутори їх розташовані у чудових місцевостях. Кожна хата чиста і біла, в оточенні цвітучих садків“. І супроти цього автор зауважує, що в родинному житті москалів панує деспотизм, моральна розхитаність, неестетичність росіян — не дбають за зовнішній вигляд хат, навколо хат нема рослинності, вбрання негарне. Загально про нас Ізмайлов каже: „Українці люблять свою батьківщину і її славу, бо... слава ця завжди була тісно зв'язана з обов'язком патріотизму.“

На великі різниці поміж росіянами і українцями вказує також **А. Левшин** у своїх „Отрывкахъ изъ писемъ о Малороссіи“ (1816 р.). В українських селян він відмічає такі характерні риси: побожність, палку любов до батьківщини, войовничість, патріархальний родинний лад, невинність молоді і чистоту звичаїв. У селян розвинене почуття власності, а тому нема крадіжок. Українські жінки працьовиті, а чоловіки... ледачі. Наприкінці з жалем додає: „Я мушу сказати про ненависть українців до великоросіян“. „Ти легко можеш тут в тому переконатися, бо часто почуєш, як вони (українці) говорять:

— Добрий чоловік — а москаль (як протиставлення!).

Матері лякають своїх дітей словами: „москаль.“

Про ворожість українців до москалів пише також **Іван Світ-**

нев у своїх „Поѣздкахъ въ Харьковъ“ („Вѣстникъ Европы“, 1830 р.):

„Тубільці (українці) Охтирки на Слобожанщині вороже ставляться до москалів, так що навіть на заїздах не хотіли розуміти по московському... Побачивши проїзжих (москалів), українці-селяни залишають працю, починають співати на їх адресу лайливі і сатиричні пісні, в супроводі голосного сміху і довготривалого гомону.“

Цікавий опис України **Вадима Пассека** („Путевые замѣтки“ 1834 р.). Він з захопленням описує українську природу і взагалі похвально пише про Україну та її історію. М. інш. „Слово о полку Ігоревім“ зачисляє до творів „малоросійських“. Бачить велику різницю поміж українцями і росіянами.

Досить велику різницю поміж москалями і українцями добачає і **Н. Всеволожський** („Путешествіе черезъ Южную Россію“, 1839 р.):

„І природа інша і нарід не той — риси обличчя інші, ґрунт, полога, — усе набирає іншого вигляду... Жінки (українки) не кращі [від московок], але все-таки веселіші, — загалом усе гостинне, на всьому лежить якась ніжність, якась лінь.“

І. Долгорукий („Дневникъ путешествія въ Кієвъ въ 1817 г.“) переїхавши московсько-український етнографічний кордон в Сівецьку, зразу зазначає: „...інша мова, інші звичаї“, помічає також інший вигляд ланів, доріг тощо: „Дороги тут обсажені деревами“, чого нема на Московщині. По панських домах на Правобережжі „розмовляли по польськи і малоруськи, а де-хто казав московською мовою“. Говорячи про церкву на Україні відмічає, що український обряд відрізняється від великоросійського. В іншому місці каже: „Переїхавши з Москви до Києва, помітиш велику різницю... в обрядах і співах“. Відмінна також архітектура церков — на Україні переважно трьохбанні, побиті білою бляхою.

Пробувши де-який час на Україні московський „князь“ — мандрівник пише: „Недалеко Ніжина зустрілися нам гуляки,

я почув російські [московські] пісні, серце моє схвилювалося. Я по пас вихилився з карети і закричав:

— Наші Русські!...

Я їм зрадив, як приятелям: от що значить батьківщина! І після цього чи можна мене переконати, що я у своїй вітчизні, коли буваю на Україні, Курляндії чи Вятці?"

Побувши в Колегіумі в Харкові пише: „Нігде я не чув такої солодкої латинської мови, як з уст малоросіян: вимова їхня має щось особливо приємне для вуха і ніжне."

Переїхавши Чернигівщину пише: „Уважайте, що у тутешній країні по селах і містах багато церков побудовано Мазепою. З одних уст і моляться про спасіння його душі і проголошують його анатему". В місті Чернигові відмічає ремісничу школу, утримувану міським коштом, де різні вільні майстри навчають мистецтва: столярства, різьбарства, слюсарства і мосяжництва, сріблярства, шевства та ін. Крім того в Чернигові була гімназія.

В Ніжині згадує „Училище вищих наук" Безбородька, будова котрого закінчувалася; крім того були тут — Повітова гімназія, Грецьке училище і французька школа для дівчат.

Про Глухів, який був тоді столицею „Малоросійської губернії", пише, що там було 100 будинків, переважно дерев'яних. Будинки гетьмана Розумовського та його уряду, теж дерев'яні, були розібрані і частинно продані зараз же після скасування гетьманщини. „Мешканці (Глухова) переважно малоросі, до росіян належать купці і „салдати" (москалі). Німців дуже мало". Коло Глухова в с. Полошках мандрівник згадує порцелянову глину: „Кажуть, що ця глина вживається для виробів московських порцелянових фабрик. Пуд її продають тут по 5—6 копійок". Коло с. Локатки була селітрова гута.

Про Полтаву м. ін. пише, що місцеві мешканці займаються переважно торгівлею (купецтвом). Жінки носять французький одяг, „але чоловіки вперто тримаються свого українського одягу", виключаючи тих, які вступили до „регулярної (російської) армії". „На чолі школи (гімназії) є один бувший старшина

кірасірських полків, він відомий найбільше тим, що переклав Енеїду на малоросійську мову. Імени його не памятаю" — каже так кн. Долгорукий про І. Котляревського! „Приказі" є суконна фабрика, яка була заложена німцями. Про цю фабрику, що була „казонною" (державною), кн. Долгорукий оповідає, що там ведеться господарство дуже зле, розтрачуються державні гроші і т. д. Інша суконна фабрика була в Кременчузі теж під „казонною" адміністрацією.

За Глуховом, переїзжаючи через Товстодуби, Долгорукий, зауважує, що тут „граница Малоросії".

„Прощаючись з Україною, я кінчу моє оповідання про неї останнім зауваженням: Оскільки я помітив, придивляючись і прислуховуючись, Україна не відчувається щасливою, не дивлячись на всі благодати природи. — Політичне сонце її не так гріє, як небесне світло. Вона (Україна) змучена, терпить різні тягари і відчуває цілковито — втрачену свободу колишніх віків. Нарікання глухе, але майже загальне" (ст. 191). Так кінчаються спогади москаля Долгорукого!

Михайло Погодін (1800—1875), професор московського університету, відомий теоретик „офіційної народності", духовний батько галицького москвофільства, так писав про Україну в 1842 році:

„Я люблю малоросійські села. Яка це принада — білі хати в тіні зелених, пишних дерев, розсипаних по схилах гори. Видно з першого погляду, що мешканець їх приятелює з природою, що він любить свій дім-стріху і не кидає його без потреби. Зовсім не так у Великоросії; часто рослини не побачите коло „ізби" і рідко коли сидить вдома клопотливий господар; він поспішає з промислу на промисл. В нього хата — лише для переспання."

Побувавши у Золотоноші Погодін записує такі думки: „Малороса не турбує жадібність москаля; він щасливий в середині своєї хати під черемшиною. Впрочім і москаль не народився шахраєм („плутом"), а зроблений або зробився (таким)".

Про Київ у Погодіна читаємо: „Київ положенням — перше місто в Європі. Такої різноманітності нема нігде.“

Більше цікаві для нас писання про Україну інших чужинців, переважно французів і німців, що не рідко торкаються славної минувшини України та постійно підкреслюють своєрідний характер української культури.

Мальт-Брюн, знаменитий географ данського походження, прихильник Наполеона, за рукописними джерелами французького Руселя Вуцема, котрий перебував на Ліворебежжі, пише в своїй праці „Tableau de la Pologne ancienne et moderne“, виданій у Парижі в 1807 р.:

„Українці (les Ukrainois) — це нащадки київської Русі. Селяни на Україні ощадніші, ніж московські: вони не спустошують у хижацький спосіб своїх лісів. Будинки українських селян гарні і міцні, ніхто з них не носить лаптів, як на Московщині. Вони кремізніше збудовані і більше освічені, ніж селяни, наприклад, Литви.“

Українська етнографічна територія, за відомостями Мальт-Брюна, тягнеться від Карпат, де українці „оселилися ще до IX. століття“ через Галичину аж до Придніпров'я.

Про Галичину читаємо:

„Червона Русь була незалежною державою, яку польський король Болеслав Хоробрий привів до васальського становища в 1008 р.“. Проте в 1213 р. „Галицьке королівство (Royaume de Halicz ou de Galitzie) стало абсолютно незалежним“. І далі: „Галицький князь Данило утворив незалежну державу, ім'я його є славою Русі. Мова в Галичині у $\frac{2}{3}$ населення подібна до мови на Україні.“

В іншому місці („Journal de l'Empire“, 7. січня 1807 р.) той самий автор так характеризує українців:

„Українці вельми інтелегентні, вільнолюбний дух почувається в їх зверхньому вигляді.“

Праця Мальт-Брюна послужила, як каже І. Борщак, гаслом для цілого ряду інших праць про Польщу, де згадуються також українці.

Губерт Вотрен у своїй книжці „L'observateur en Pologne“ (Париж 1807) каже, що українці „славна раса, від якої тремтіли мури Царгороду, Білгороду та Трапезунту“, а в новіші часи московський уряд накинув кріпацтво цій „славній расі, що мала такого генія, як Хмельницький.“

В 1811 р. француз граф **де-Лягард** переїзжаючи з Москви до Відня був на Україні (Voyage de Moscou à Vienne, par le comte de Lagarde, Paris 1824). Спостереження де-Лягарда досить по-верхові. Про Глухів він пише, що це „чудове місто, колись осідок уряду, знищений пожежою майже на дві третини.“

В Батурині відвідавши могилу К. Розумовського, пише: „Хоч різьба (нагробку) посередня, але велика кількість мармору різних кольорів, бронзи і позолоти вказує, як чванливість намагається боротися з силою забуття і смерті“. Більшість спогадів де-Лягарда торкається розкоші і розваг московських і польських панів (Київ, Тульчин, Умань), які забравши до своїх рук українську землю, не бачили меж для своїх забаганок. Коли автор і торкається української історії, наприклад Запорожжя та Кіліїщини, то під кутом погляду цих панів. Отже виявляється, що куріні — це „підземні мешкання“, всі козаки відзначалися жорстокістю, від чого страждали бідні пани...

Французький публіцист і член міністерства закордонних справ **Шарль Люї Лесюр** († 1849), написав свою „Histoire des Cosaques“, як доводить І. Борщак, за наказом Наполеона, але перший наклад книги майже цілий загинув у коректі в дів'яній армії в Росії 1812 р. і тепер примірники її незвичайно рідкі. Другим виданням вийшла книга Лесюра в 1813 р. Праця Лесюра була компілятивна, але значно перевищувала інші подібні видання цілого XVIII ст.

Лесюр характеризує українців у таких прихильних рисах: „Українці більш великодушні, більш отверті, більш ввічливі, більш гостинні і мають більший торговельний хист, ніж росіяни. Вони — українці — уявляють живий доказ перемоги свободи над людьми, що народилися в неволі.“

Докладно спиняючись над біографією Б. Хмельницького та його добою, яку називає Лесюр „найбільш блискучою (добою) в козацькій історії“, зауважує, що Б. Хмельницький однаково вільно розмовляв мовами турецькою, татарською, руською (с. т. українською), польською і латинською. Цар московський, король польський і султан турецький навипередки посилали до гетьмана своїх послів з подарунками. Про самого Б. Хмельницького читаємо такі рядки:

„Ніколи козаки не мали вождя, якого можна б було рівняти з Хмельницьким. Розумний, освічений, далекозорий, обережний у раді, відважний у битві, він звик витримувати найбільшу втому, невичерпаний у втратах і засобах, активний у перемозі, гордий у поразках, іноді засліплений долею і завжди великий твердістю характеру, варварської поведінки супроти ворогів, але справедливий і великодушний для своїх товаришів.“

З симпатією ставиться автор також до І. Мазепи, та його союзу з Карлом XII:

„Роздивляючи добре ситуацію Карла XII, не можемо не помітити користи, які мусів йому дати союз із Мазепою... Україна пропонувала йому країну багату на збіжжя і на худобу, чудову допоміжну кінноту та дружній нарід, готовий знищити російську армію.“

Про Мазепу Лесюр каже, що він „до сильної старости зберіг очі повні вогню, здорового духа і блискучий талант до розмови.“

„Після Полтави Україна уявляла з себе (ще) рід окремого князівства, якого незалежність нищили глухо й обережно, щоби не хвилювати неспокійної вдачі її мешканців.“

Козаччина, за Лесюром, цікава „не тільки своїм впливом на тогочасні сусідні держави, але й тим, що мала двох великих мужів: Хмельницького та Мазепу. Для всесвітньої історії Козаччина цікава двома великими подіями, а саме спробою Володислава IV. за допомогою козаків зробитися справжнім королем Польщі й окрім того упадком Карла XII. Для політиків історія Козаччини подає приклад незвичайно оригінального уряду-

вання на зразок Спарти та Риму. Нарешті для статистиків історія Козаччини цікава тим, що показує, як збільшилася російська держава через приєднання козаків і України.“

Загально про українців Лесюр пише, що це „стара нація, початки котрої губляться в темряві віків“. Після Полтавської трагедії, пише Лесюр, цар Петро I, Шереметєв, Меншиков та ін. московські достойники мучили, катували, знущалися над українським населенням і над жінками та дітьми, маючи в тім насолоду. Меншиков, щоб збільшити страждання жертв, поставив у Переволочній ешафот так, щоб мучені на них для більшого страждання дивилися на свою Батьківщину Україну. Безжалісний до України цар мав жадобу крові всієї їх (українців) нації (tsar avait soif du sang de toute leur nation). В іншому місці Лесюр зауважує, що такою жорстокістю перенята вся московська раса.

Французький лікар **Де ля Фриз** у своїх „Записках“ про полон 1812 р., перебуваючи на Чернігівщині поміж українською шляхтою (землевласниками), подає де-які відомости про українські звичаї. Описуючи з захопленням українські танці, зокрема „козачок“, зазначає, що жінки „виконували танець з такою досконалістю і грацією, що і на парижській сцені вони заслужили б оплески“. Перебуваючи на гостині у гр. Завадовського в знаменитих Ляличах, автор з таким же захопленням описує прекрасну палату Завадовського. На прийнятті графа, при десерті „дивувався великій кількості ананасів, у Франції зовсім невідомих. Ці овочі вирощують у графських оранжеріях“. Йому показували „усі чудеса палати“, де було 100 кімнат. Одна з саль мала гобелінові тапети, а „навколо були мармурові статуї. Майже скрізь були розвішані образи першорядних майстрів. „Образ Прекрасна була церква з образами італійських майстрів. „Образ Богородиці — був це портрет графині Завадовської — відомої красуні.“

„Заходили до великої оранжерії, де були цілі алеї столітніх помаранчових дерев, повних овочів; звідси перейшли до теплиці, де вирощували ананаси — ці тропічні овочі.“

А. Пішчевич, по походженні серб, що був на російській службі старшиною війська, у своїх „Записках“, як сучасник і свідок — подає автентичні відомости про події з так званими „військовими поселенцями“ на Україні, що провадилися російською владою під проводом відомого гр. Аракчєєва. Нажаль, де-які місця цих „Записок“ редакція „Київської Старини“ 1886 р. мусіла, з цензурних причин, проминути, як „надто різкі“ (проти російського уряду!).

Описані події відносяться до часів „урядування начальника українських козаків“ — призначеного російським урядом — гр. Віта (поляка), того самого, котрий, як каже Пішчевич, „возив свою прегарну жінку за головним штабом князя Потьомкіна і продавав її цьому вельможі; після він її продав графу Потоцькому“. „Сучасне довір'я (російського уряду) до гр. Віта повстало від того, що його мати у великому приятельстві з п. Нарішкіною (полька), народжена Четвертинська“. Отже в 1817 р. в російських урядових колах повстав плян привести чотири „Уланські українські полки“ (назва „українські“ — чисто територіальна) до станиць богських українських козаків і почасти до сел Єлісаветградського повіту, тут їх (московських жовнірів) поселити, а козаків українських станиць (сел) „привернути“ до уланів.

„Російські офіцери, ніколи нічого не знаючи про поселення українських козаків, мріяли лише збогатитися.“

„Чотири уланські полки були приведені до Вознесенська. Богські козаки спочатку вирішили їх навіть не впускати до своїх домів, але вкінці кінців не могли протиставитись силі; улани прийшли до Вознесенська, а потім були розташовані по полках і ескадронах по домах станиць. Козаки хвилювалися. Гр. Віт покликав поміч, для чого йому надіслали дві роти гарматчиків і два батальони піхоти. Передовсім вимагали від козаків присяги, але козаки непогоджувалися, та зібравши їх поміж виставленими гарматами, піхотою, й уланами, нещасні, бачучи запалені гноти і силу гарматних стріл приготовлених на них — присягали... Після того взялися за інші станиці і тут натрапили

на такий самий опір, в де-яких (станіцях) прийшло навіть до боротьби, багато козаків було переколено, потоплено в Бозі. Де-бито батогами, заслано на Сибір і гнано „через строй“. В де-яких місцевостях жінки, бачучи уланів, як ті йшли на їх чолівків, кидалися кінноті на зустріч з дітьми на руках, думаючи заступити собою загибель, що була приготовлена їх чоловікам, але це нічого їм не допомогло...“

„... Сам Віт відправився до Михайлівської станиці, де скликав усіх мешканців, вимагав від них послуху царській волі, але вони відмовилися. Тоді він причепився до найстаршого літани козака і вимагав, щоби він показав приклад іншим. Але коли цей сивий старець твердо стояв на тому, що не зрадить і не дасть згоди на те, що принесе біду його співгромадянам, тоді Віт сказав:

— Отже ти будеш служити прикладом для інших.

І наказав стати батальонові піхоти у лаву і тоді 70-літнього старця пустили через лаву, переганяючи його „шпідрутенном“, наказуючи двом мушкетерам йти перед ним з наставленими багнетами, щоби він (старець) йшов рівним кроком і щоби кожна різга трапила до його достойної спини; а він і без того не міг через свій вік йти інакше, як вельми помало. Старець, бачучи їх перед собою, твердим голосом сказав графу, що був тут присутний:

— Непотрібно їх передімною, я піду таким кроком, яким накажете і всемогутній Бог прийме мій дух.

Барабани вдарили, труби затрубили і старець пішов на смерть. Не довго треба було йому йти: на другий раз він віддав дух...

Треба уявити собі цей жахливий образ: пригнічений віком мучився під биттям, а фронт оточували усі мешканці михайлівські, поміж котрими були цього старця сини і правнуки.

Тільки що скінчилася ця сцена, як з'явився перед військом у повній зброї кінний богський козак. Віт його запитав:

— Навіщо і звідкиля він?

— Мене надіслали — відповів кіннотчик — з інших станиць освідомитися, що робиться у Михайлівській станиці?

Віт наказав стягнути його з коня і також „перегнати через строй“: це була відповідь на депутацію інших станиць.

До повстанців зачислено було також одного урядовця козаків, молодого і гарного собою чоловіка, що воював проти французів і був нагороджений медалями і георгіївським хрестом. Його теж переганяли „через строй“, при чім був присутній сам гр. Віт. По скінченні езекуції, прикрили тіло побитого урядовця його курткою, на котрій висіли знаки царської милости. Він мав ще стільки відваги, що здер їх (знаки) і кинув їх до очей гр. Віта з такими словами:

— Нащо вони мені, коли я ними не міг себе захистити від безчестної карі?

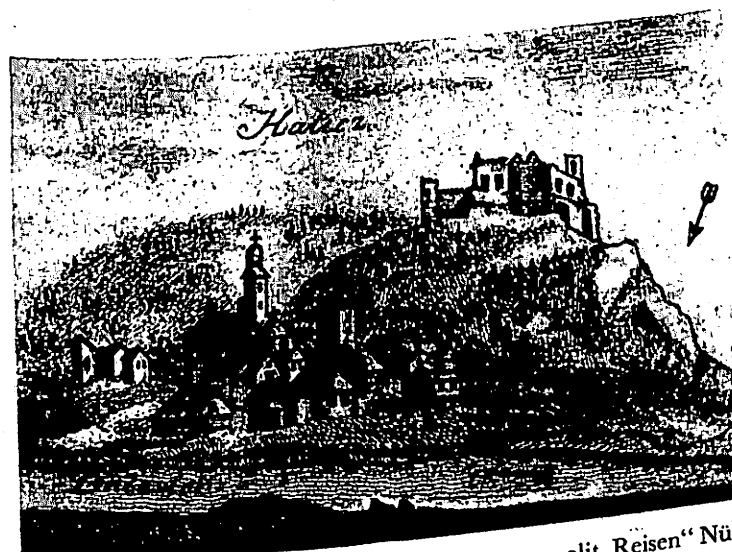
Це було (вважалось) вже другим проступком цього нещасного. При другій езекуції урядовець — поки ще міг говорити, виголюшував ганьбу новим постановам (наказам), лаяв начальників — і цим закінчив своє життя молодий вояк...

Така поведінка називалася „пацифікацією бунтівників“ і такими засобами бідний нарід, розуміється, приборкано. Тоді почали їх приневолювати до праць нарівні з худобою: старці мусіли возити на своїх волах камінь і ліс на різні будови і т. д. Мешканці не сміли навіть розпорятись своїм майном, продавати свої вироби, російські офіцери знущалися над жінками — козачками і т. д.

„Ворожнеча козаків до уланів кожноденно зростала і тому придумали замирити перших, наказуючи уланам женитися на дівчатах-козачках“.

Українські козаки доводили російським начальникам, що їм належать їх землі, як вічна власність, згідно грамоті Катерини II, але все було марно. Надіялися ще козаки на приїзд царя, але для його прийняття гр. Віт. улаштував „пателькінські села“, вздовж дороги вишикував усіх мешканців, а за ними поставив жовнірів з палицями...

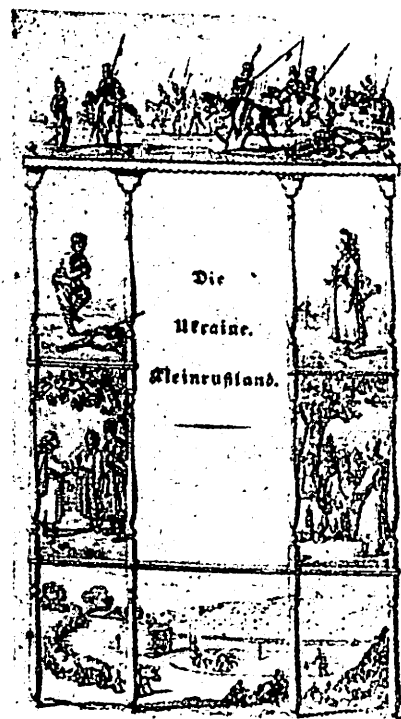
„Неспокій коло Бога і справжні повстання на Харківщині — змусили царя на де-який час, спинити „військові поселення““.

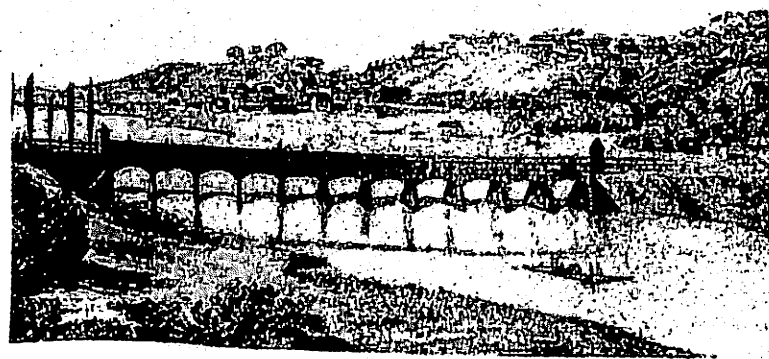
25. Місто Галич з гравюри 1794 р. („Hacquetsn. phys.-polit. Reisen“ Nürnberg).

26. Українські селяне з Галичини, з того самого видання 1794 р.

27. Титульна сторінка книжки J. G. Kohl-я: „Die Ukraine“ (Dresden-Leipzig, 1841).

28. Місто Чернівці, з книжки J. G. Kohl-я.

В багатьох місцях України зустрічали царя депутації з проханням „помилювати їх від такого щастя“, але в 1819 році „військові поселення“ почали проводитися далі.

З цілого XIX ст. найбільш цікавий опис подорожі по Україні Йогана Георга Коля. Був це великий учений і мандрівник, основоположник антропогеографії (народився в 1808 р. в Бремі, там само і помер в 1878 р.). Й. Коль залишив два шоститомові твори під назвою: „Reisen in Südrussland“, де є книга під заголовком „Die Ukraine. Kleinrussland“. Автор переїхав цілу Україну від Харкова до Одеси і від Одеси до Перемишля. Як твір чисто-науковий, безсторонній і правдивий, що охоплює усі ділянки українського краєзнавства, до того ще з живим викладом — заслуговує найбільшої уваги. (Праця досить докладно зреферована В. Огоновським.)

Торкаючись історії України Й. Г. Коль пише: „Розірвання було колись великим нещастям українського племені, також і відносно політики. Властиво лише дуже короткий час було воно одне та дуже велике — за Володимира, що княжив у Києві. Сьогодні одна частина українців за Карпатами в угорській державі, друга в австрійській провінції Галичини, деякі залишилися при Туреччині, інші над горішнім Доном, прилучені до російських губерній. Але головна маса залишилась над Дніпром у черенній Україні. Якщо було би можна всі ці частини політично об'єднати, то українське плем'я у відношенні до московського було би доволі сильне.“

Досить багато місця присвячує автор антропогеографічним особливостям України, зокрема пише про вигляд села, хати, побут, звичаї та ін. українців. Коли зближався до першого українського села на кордоні з Московщиною, зразу помітив різницю: „Все навколо, вся природа була чарівна... Україна, де так багато привіту і краси.“

„Хати повіті зеленню й буйним зіллям розкинулися по узбіччях балок і поховалися в ярах. Високо поза селом, де продувають вітри, стоїть 50 і 100 вітряків. І так перед мандрівником, що їде

високим, голим і пустим степом, несподівано розкривається дуже мальовничий та небуденний образ, коли з яру виринає українське село.

Українці „живуть у чисто утримуваних хатах, що до тебе всміхаються. Вони не вдовольняються тим, що кожного тижня їх микють, як це роблять Голяндці, але ще що два тижні їх білять. Тому їх хати виглядають білі неначе свіжовибілене полотно.“

Те саме пише Коль і про хати інших частин України. Оглядаючи хутори з баштанами коло Одеси, зауважує:

„Я був дуже мило заскочений внутрішнім улагодженням назовні так мало обіцюючої хати. Лише жити в цій чепурненькій світлиці. Надворі було дуже гарячо, а тут мило та холодно. Повітря було гарне, свіже та запашне. Земля була вкрита травою, а на стінах зілля — все було чисте та чепурне. Я не можу, щодо цього, нахвалити українців, якщо рівняти їх з поляками та москалями.“

По містах українських хат багато „посіяних і посаджених квітів і зілля, з дзвіночками, туберозами й айстрами, з кавунами, гарбузами, огірками й іншою на Україні плеканою городиною. В неділю йдуть дівчата в ці городи, рвуть величаві квіти і завітчуються неначе князівни. Ба навіть ці українські стрункі дівчата так дуже люблять квіти, що в будні при роботі завітчуються й тоді подобають на жрекині Фльори. А, що вони люблять співати, то переживається по цих селах таке, що рідко деінде стрінеється. Жінки, завінчані, за найтяжчою працею безустанку співають мов солов'ї. І тяжко живо переказати читачеві лише словами цю повну життя картину!“

„Коли ми читаємо описи українців деяких письменників (Клярка чи Гофмана), то треба вірити, що це нарід самих Аполюнів. Але мандрівник, що вперше побачить цих опалених сонцем і обліплених чорноземним пилом худощавих і змучених людей, подумає, що має перед собою расу огидних варварів. Це так зразу. Бо по докладній обсервації й абстрагуванні від припадковості, зовнішній вид учить про краще. Бо українець, що старанно робить туалет, плакає своє тіло та бере козацький або

гвардійський однострій, виходить своїм обличчям більше ніжновироблений й ближчий досконалості ніж москаль, а також шляхотніший і кращий.“

Про співучість українців автор зауважує вже при вступі до першого українського села:

„Таємно неслася тужна пісня. Це співали люди, бо в селі ніхто не спав, все було на вулиці та тині. Українці — це мабуть найбільше співучий нарід у світі; хоч вони не дарували ще Європі ніодного композитора, співають днем і ніччю, при забаві і при роботі... Повітря було спокійне та миле й ми віддихали так гарно наче були в саді Геспера...“

Г. Коль не раз торкається взаємовідносин поміж українцями і москалями, вказує на різницю поміж ними, при чім підкреслює культурну вищість українців над москалями.

„Відраза Українців до Москалів, їхніх гнобителів, є така велика, що це можна назвати ненавистю. Ця ненависть радше зростає ніж ослаблюється. За те Українці ніколи більше не симпатизували з Поляками, як від часу, коли визволилися з під їхнього панування. Найгіршим словом, яким п'ятує Українець Поляка, є „безтолковий Поляк“, тоді як Москаль в уяві Українця завжди „проклятий“... Українці мають прислів'я:

— Він людина собі нічого, але Москаль, — або

— З Москалями дружи, але камінь за пазухою держи.

Українці дуже погані російські патріоти. Властива Москалям любов і обожання царя, є для Українців цілковито чужою і незрозумілою. Українці слухають царя, бо інакше не можуть, але його владу вважають чужою й накиненою... Коли ви не хочете ображати Українця, то не смієте говорити йому про завоювання України Московщиною, бо Українець свідомий того, що його батьківщина заключила союз з Московщиною, яка зі свого боку обманула Україну.

Першим більшим українським містом, що його описує Коль, був Харків. „Його торгівля більша від торгівлі Києва, його університет ривалізує з Вільною і Казанню, його ярмарок до-

сягає нижньгородського, завдяки головно торговельним шляхам. Харківським ярмаркам автор уділяє досить місця. Отже за 14 днів приходило до Харкова два рази стільки краму, що до Ріги за цілий рік. Найбільше продавалося тут коней і текстильних виробів (бавовняних, льняних, конопляних, вовняних і шовкових). Далі йшли металеві вироби, цукор, конфітури, солодке печиво, футра, південні овочі, риба. У Харківських ярмарках „головна роля у всіх відношеннях, як в розумінні продуцентів, так і посередників, належить великоросам. Значно більше половини усіх виробів походить з їх (московських) великих фабрик, і значно більше половини купців-гуртівників належить їх племені... Вони беруться геть-чисто за всі вироби без виключення і не можна назвати ніодного предмету, збут котрого би переважав. Їх брати (українці) навпаки, можуть братися на увагу менше всіх інших (торговців). Вони самі не постачають навіть небагатьох своїх власних виробів, своїх килимів, вовни, чудових барашків та ін. Вони навіть усе більше і більше випускають зі своїх рук і віддають великоросам невелику посередницьку торгівлю (перекупництво) поміж гуртівниками і окремими невеликими ринками збуту.“

Вступаючи до Полтави Коль оповідає про полтавський бій, трагічне поневолення українського народу і присвячує кілька рядків українському відродженню. „Одним з найвизначніших і найоригінальніших продуктів української літератури є „Енеїда“ Котляревського. Нажаль її автор помер пару літ тому в Полтаві.“

Цікаві відомости подає автор про Одесу з різнородним складом населення, де Коль нарахував щось 16 різних мов, які можна було почути на вулиці. Крім російської мови, тут найбільше була поширена італійська, особливо на біржі та серед більших купців. Написи вулиць були російсько-італійські, на біржі італійські оголошення, в театрі дуже часто йшла італійська опера. До одеської пристані в 1837 р. причалило 650 кораблів, з чого половина були італійські (переважно під австрійським і сардинським прапором). За ними чисельно найсильніші були

англійські та грецькі кораблі. Експорт найбільше складався з пшениці (до Англії та Італії), лою (до Англії) і вовни. Імпорт — з мануфактури і колоніальних товарів. Товаровий оборот одеської пристані дорівнював Різі, а з російських уступав лише Петербургу.

Торговля Одеси була жвава та велика; на базарі крім згаданих виробів було багато харчових продуктів — доброї якості і дешевих. Ятки чисті й апетитні, краді від віденських... При м'яси були українці і москалі. Але, якщо йде про сало, то лише українці, бо вони „люблять сало, як ведмеді мед“. Дуже багато було також риби і кав'яру. Загалом, каже Коль, до Одеси зійшлося не найліпше з усіх націй, але якраз найбільше авантюристе. Це треба сказати про москалів і тому вони в порівнянні з українцями, справжніми господарями країни, не тішаються особливою повагою. Їх зневажливо називають „кацапами“ та багато не знає іншої назви для москалів. Українці — чесніші, пильніші, обичайніші та загалом поводяться ліпше від москалів, що їм приписується усі можливі злочинства та нечесности.

З Одеси Коль їхав через Бессарабію і Буковину до Галичини. Про Карпати на Буковині пише: „Верхи гір укрилися напередодні свіжим снігом. Чарівно-білі піраміди стояли проти свіжої зелені прутської рівнини, а поміж ними простяглося по надне Підгір'я. В горах живуть гуцули. Їх легко пізнати по барвній одежі, певній ході та сильному топорові, що без нього не можуть обійтися так, як без руки, та все його мають при боці, у чересі.“

Про столицю Буковини — Чернівці, що мали тоді 15.000 мешканців, подорожник пише: „Місто лежить на високому правому березі Прута. Місто густо забудоване на німецький спосіб; вузькі вулиці, високі дома, ще вищі церкви. Коли дивитися на нього з долини Прута, воно представляється як справжнє місто.“

Галичина з Буковиною, за відомостями Коля, мала 4,400.000 мешканців, з чого 300.000 волохів, 1,800.000 українців і 2,300.000 поляків. Про галицьких українців читаємо: „Це малоруське

плем'я, так посвоячене з малоросами, козаками й українцями, як баварці зі саксонцями. Їх мова, очевидно, значно різниться від великоруської. Зате подільські та київські малоруси розуміються з галицькими, як брати. На перший погляд ока вони подобають на понурих і замкнених. Грабунок і душегубство серед них дуже рідкі, а табулі австрійських кримінальних установ виказують, що на українському сході монархії такі рідкі, як у протилежному кінці монархії, на італійському заході — такі часті. Як усі українці, так і галицькі — чистіші від поляків. Зате поляки більше запопадливі та старанні.

Головним шляхом через Коломию, Станиславів, Львів йде головний товарообмін: „Женуть степову худобу на торг до Брна й Оломоуца (в Чехії), їдуть вози з галантерейними віденськими виробами до Росії, їдуть мануфактурні моравські та шлеські вироби, що їх брідські жида пачкують до Росії, футра та караванний чай, що їх кияни шлють на захід, і все те, що Одеса дістає через Львів. Загалом котиться цією дорогою, сюди та туди, всякий крам між двома могутніми монархіями й, головню, між головними містами: Віднем, Одесою, Львовом, Прагою, Краковом, Києвом і Москвою“. Візниками були головню українці. „Бреслав, Позен, Варшава, Київ, Будапешт — ось граничні пункти великого кола, що в ньому порушується галицький українець, знаменитий візник“ — каже Коль.

Зі Станиславова поїхав Коль через Калуш, Долину, Болехів, Стрий і Миколаїв до Львова. За Станиславовом побачив перші угноєні поля. „Земля стає худша та жадніша зі сходу на захід аж до польських пісків“... Картопля — головний продукт і, здається, в цій частині Європи лише Познанщина випереджувала Галичину під цим оглядом. Якийсь галичанин казав Колеві: „В будні їдять люди мало хліба, в неділі досить, а на хрестини та весілля їдять мясо, а водночас молдавани й українці мають мясо щодня.“

В Долині мандрівник бачив рух святочної громади, бо це була неділя. Він захоплюється мальовничістю громади та жалкує,

що етнографи або малярі не приїздять сюди та не схоплюють цікавих типів верховинців. Також жаліє, що не міг робити світлин дагеротипом (нещодавно винайдений фотографічний апарат).

В Миколаєві над Дністром Коль оглядав старовинну дсрвляну церковцю 1633 р., поставився до цієї пам'ятки архітектури з пієтизмом та побажав, щоби вона ще довго простояла.

Дня 19. жовтня вечером Коль прибув до Львова: „Все було дуже ясно ілюміноване; високі дома були освітлені знизу вгору, з улиць мерехтіли здалеку довгі ряди ліхтарень, і з усіх гір навколо палахкотили численні світла зблизька та здалеку, але це була звичайна, буденна, вечірня ілюмінація. У великі празники при святочній ілюмінації мусить бути вид міста з цих гір величавий... Від непам'ятних днів ми не бачили чогось такого гарного та наше серце забилося, повне втіхи, коли ми віхали у брами великого міста“. В кітловині, „наче квочка у гнізді“, розсілося велике 80.000-не місто. Просторі площі, публичні проходи, бульвари та сади великі. Місто багате в церкви, церковні великі вежі та великі будинки. Подобався мандрівнику і новий львівський ратуш. Про ринок каже: „Липський і дрезденський ринки вже безліч разів малювали, але львівський ні, автім це була би багато цікавіша картина. Каварень, цукорень і винарень не бракує. Львів має більші й елегантніші каварні ніж Дрезден або інші німецькі міста цієї величини. На вулицях Львова великий рух.“

Про поляків Коль пише: „Вже Шульце зауважив, що поляки дуже криклива нація, й що він у ніодному передпокою королівської салі не чув так багато шуму та сварки, як у польському. Поляки говорять багато та голосно, а прості люди не говорять ніколи, але кричать. При цьому їздять в польських містах багато, дами четвернею, а пани з двома слугами на конях позаду. А навіль селяни привозять на торг усе возами, що в нас приносять на плечах“. За описом Коля виходить, що Львів мав німецьку політуру. На вулицях було чути німецьку та польську мови. Написи були теж двомовні. В цілій Галичині була поширена німецька мова та знав її майже кожний інтелігент. Урядниками були в одній

третині німці. Бурмістр Львова був німець, але лавниками — самі поляки. В театрі грали німецькі пєси та лише два рази на тиждень — польські. Зі Львова Коль їхав через Городок, Судову Вишню й Перемишль. „Ми опинилися над Сяном, в іншому сточищі та на сцені інших народніх рухів й історичних подій. Уніятські церкви ставали рідші та врешті зникли, ми опинилися у країні мазурів. Ми покинули гарне місто Пермишль, а його вежі ще довго нас прощали.“

Познайомившись з цілою українською територією, пізнавши український нарід, його культуру і колишню славу, Коль подає такі думки про майбутнє України:

„Нема найменшого сумніву, що колись велитенське тіло російської імперії розпадеться, й Україна стане знову вільною і незалежною державою. Час цей наближається поволі, але неухильно. Українці є нація з власною мовою, культурою та історичною традицією. Хвилево Україна роздерта поміж сусідами. Але матеріял для будови української держави лежить готовий: коли не нині, то завтра зявиться будівничий, що збудує з тих матеріялів велику і незалежну Українську Державу!“

Подібні думки до Колевих, про вдачу українців подає Гакстгаузен (1792—1866) у своїх „Студіях“, коли він порівнює українців з москалями: „Українці є протилежність москалів. Українець є вдумливий, запальний, радо згадує минуле свого народу і кохається у спогадах про героїчні вчинки своїх предків. Коли його спитати: хто він, то відповість з радістю і гордістю:

— Я козак!

Українці це поетичний, багатий уявою нарід і тому легко собі уявити, яка сила народніх пісень, казок і переказів у них зберіглася. Вони мають великий хист до мистецтва, а до співу створений у них дзвінкий голос, чутке ухо й пам'ять... Непорівняно більше ніж у москалів розвинене в українців і естетичне почуття. Вони мають теж талант до рисунків і малярства. В цілій низці поменших рис характеру, помічається, що українці мають куди більше змислу для краси, ніж москалі.“

Чужинці, що студіювали економічні відносини на Україні перш. пол. XIX ст., подібно Колеві, дивувалися, який великий рух існував на українських ярмарках. Наприклад, Шмальц в 1836 р. писав: „Я був здивований торговельними оборотами де-яких ярмарків; в Ромнах, маленькому місті Полтавщини, сума річного обороту перебільшує можливо ту, яка в де-які роки буває на лляпціських ярмарках“. (Арандаренко, Записки о Полтавской губ., III, ст. 341—350).

В 1837—1838 р. вийшла в Парижі книга маршала Мармона під заголовком: „Voyage du maréchal duc de Raguse en Hongrie... la Russe Mieridionale“, що в скорому часі була переложена на мови німецьку і англійську. Огюст Мармон (Marmont), народився в 1774 р. і вмер в 1852 р., генерал і маршал французької армії, ближчий співробітник Наполеона, людина вчена, спостережлива і в великій мірі безстороння. В 1827 р. був він послом у Росії, а після парижського перевороту 1830 р. став емігрантом, багато мандрував та відвідав Угорщину, Трансильванію, Україну, Крим, Царгород, Малу Азію, Сирію, Палестину, Єгипет. В передмові до своєї „Подорожі“ О. Мармон пише, „властивою метою моєї подорожі була передовсім Південна Росія.“

На Україну їхав О. Мармон через Угорщину і Трансильванію. Вступивши на Буковину в травні 1834 р. автор зауважує, що „країна дуже дика і досить зимна... Гори мають де-яку подібність з Альпійськими, але значно нижчі... Буковина — маленька країна з населенням не більше як 200.000 осіб славянського племені. Поверхня тут дуже заліснена і незвичайно бідно оброблена.“

„Дня 16 (травня) приїхав я до Чернівців, столицю Буковини. Нема нічого особливого в цьому невеликому місті. Він побудований на березі Прута і мешканців у ньому не більше 8.000.“

Переїзджаючи Бєсарабщину автор зауважує, що земля тут багата, хоч і без потрібної кількості води; скрізь є величезні отари худоби, збирають тут прекрасне сіно, села поховані по балках і закриті від дороги.

Прибувши до Одеси, автор описує пишне прийняття, яке йому зробив гр. М. Воронцов, котрого Мармон знав ще з Парижу і Відня. Про Одесу автор пише, що тут безнастанно будуються нові муровані і дерев'яні доми, є великі гарні будови, як театр, шпиталь, дім гр. Воронцова і Нарішкіна та ін., дуже добрий також громадський парк.

З Одеси маршал поїхав оглядати над Богом військові поселення, які йому показували різні офіційні особи як „п'ятомкінські деревні“. Вступив також до Ново-Архангельська, який називає „границею поміж військовими колоніями і Україною.“

„Усім відоме багатство України: це країна найбільш плодюча на світі. Хліборобська земля чорна і глибока, відзначається незвичайною плодючістю. Це височина перетинається численними тисними долинами, котрі ніщо інше, як яри. В них журчать дещо невеликі річки, а невеликі греблі чи запрути творять стави, де вода служить для млинів, або для літних потреб. За відсутністю річок, роблять також збірники води для дощової води. Ця країна прикрашена силою дерев: свіжі, прекрасні гаї переривають одноманітність долин; вона хвиляста і дає очам приємні, різноманітні краєвиди. Поза тим, оригінальний характер природи творить незвичайне багатство.“

В Умані автор оглядав славнозвісний сад „Софіївку“, про який пише, що „природа зробила в цьому місці небагато; усе тут твір людини, що знесилюється в зусиллях, коли хоче її (природу) наслідувати... Цілість — має тавро смаку і, розуміється, одно з кращих творів людини... Кажуть, що цей сад коштував графу Потоцькому більше 5 мільйонів франків.“

Про козацьке військо каже, що „козаки складають військо, котре не має подібного собі нігде в Європі... Їх вартість залежить від спеціальних обставин, як наслідок побуту і способу життя людей, що вступають до цього війська.“

Про місто Миколаїв, де улаштовані корабельні варстати, автор пише, що положення його вибрано добре і сюди можна доставляти рікою все потрібне: дерево, залізо, конопля, шкіру

і т. д. Про самі корабельні варстати зауважує, що вони ще надто малі. За містом Миколаєвом оглядав обсерваторію, де був астрономом Г. Кноппе, що закінчив університет у Дерпті. З Миколаєва до Одеси їхав маршал пароплавом, що тоді було новинкою. Підїзжаючи до Одеси з моря пише: „Одеса уявляє собою прекрасний вигляд з моря. От з якого боку є вона у незвичайній красі!“

З Одеси на Крим їхав маршал царською яхтою, а крім того „був з нами пароплав для буксіру, коли б брак вітру перешкодив би плисти“. Таким чином плали цілі дві доби. В Севастополі звертає увагу на нові корабельні доки, що тоді як раз будувалися.

Описуючи Теодосію, Мармон каже, що там була „бавовняна фабрика, заложена французом Клярі, що походив з Марселі“.

Про Керч пише передовсім, що тут „рибальство, дає незвичайні користи: кожний рік воно дає два мільйони оселедців і безконечну кількість осетрини. Цю рибу солять голандським способом і вивозять до середини імперії, або закордон. Два мільйони пудів чистої соли, з озер Анутського і Черуфського, вивозять до Південної Росії. У прекрасних каменоломах здобувають чудовий камінь, котрий вивозять до різних міст“. Крім того, тут зроблені головні магазини для товарів, які привозять з цілого побережжя Озівського моря, а звідси везуть вже далі великими кораблями. Кількість кораблів, що приходить до Керчі досягає 400 на рік. Описуючи баль у Керчі пише: „Зі всіх приємностей, якими нас оточували, я був особливо зворушений козацькою піснею: найбільш прекрасні голоси співали сумні, меланхолійні пісні, наповнені солодкою мелодією“. Оглядав також керченський музей старовини, де були викопані річі грецької доби.

Був автор і на ос. Тамані, де „Чорноморські козаки складають частину населення взятих з козаків Дніпровських і Богських... Це населення в розцвіті“. Тут „ми полуднали у вдови козацького полковника, котра гостила нас якнайкраще... Син

ії. козацький старшина і де-які з його товаришів, показували своє мистецтво в їзді на конях, гідне подиву швидкістю і зручністю... Безперервні вправи розумових і фізичних способностей протягом цілого життя, творять з них незвичайних людей для служби легкого війська... Перша ліпша війна покаже їх вищість над донськими козаками“.

Приїхавши до Преображенського на березі Озівського моря, автор пише, що „недалеко звідси є населення, котре нещодавно тут поселилося під назвою козаків Озівського моря. Це ті самі мешканці побережжя і островів Дуная; є їх коло 30.000“.

Побувавши в Козлові (Євпаторії) на Криму, згадує про лікувальне болото в Сарці, в котрому є „багато содової солекислої соли і досить велика кількість сіри і заліза. Недалеко міста в одному з численних маєтків Воронцова, була фарма смушок, які „неправдиво називають астраханськими“. Смушки продаються по 5 карб. за кусень“.

Відвідавши Перекоп з околицею, Мармон досить докладно описує здобування соли з солених озер, якої буває до 10 мільйонів річно.

Дуже цікаві спостереження двох учених-природників Блязіуса і Пецольда, що мандрували по Україні в середині XIX ст. Й. Г. Блязіус, професор „Collegio Carolinoi“ у Брауншвайгу, був у Росії і на Україні в рр. 1840—1841 і видав велику книжку під заголовком „Reise im Europäischen Russland“ (Westermann, 1844), де розділи VII—X (другої частини) присвячені Україні. Розділ X має заголовок „Reise durch Ukraine“. До книжки додані ілюстрації (ритини), з яких 27 відносяться до України: пам'ятки архітектури Чернигова, Києва, Яготина, Полтави, Білгорода, тип біднішої хати, типів селян і українського села з вітражами.

Автор робить широкі порівнювання поміж Московщиною і Україною та побутом, життям і психологією обидвох народів. Переїхавши московсько-український етнографічний кордон, автор зразу відмічає цю різку різницю:

„Ми дійшли до міста Городня, вступили на Чернигівщину... Місто робить миле враження, воно де-що розкинене... Будинки дуже старанно побудовані та чисті, мешкальні кімнати побілілі, а широкі вулиці хоч без камінного бруку, утримувані доволі старанно та добре проїзні. Жидів тут вже не бачимо. Не звважаючи на те, що побут на Україні жидам не заборонений, всеж таки вони, здається, почувують себе значно краще в литовських провінціях, ніж на Україні. І те, що ті провінції були де-який час під польським пануванням, все таки не причинилися до поширення тут жидів; знаходимо їх тут лише виїмково“. Про українців, мешканців Городні Блязіус пише: „Іх гордий хід, відмінний від інших одяг, ostrі характеристичні риси обличчя, великі вуси на цілком голеному обличчі — вказують вже на ір-шиї погляд цю зовсім відмінну (від москалів) людність, яка у своїй повній своєрідності показується нам де-що далі, а саме в околиці Чернигова та Києва, на Полтавщині та в Харкові. Наглядна зміна в характері мешканців, їх звичаїв, їх способу життя, їх мешкань нас вражає, тим більше, що незалюднені порожні простори на півдні могилівської губернії не творять якогось особливого поступового переходу“.

На Чернигівщині автор зразу зауважив, що населення „як і всі українці, вважають московинів за своїх гнобителів, утискачів, за ворогів їх свободи“... Нарід тут також має інший, ви-разний характер, відмінний від московитів, українці „мають зовсім інший контакт з життям та природою, як московити-на-щадки кривичів“.

Досить докладно спиняється автор над описом краєвидів та ґрунтів, говорить про „своєрідний чар“ українських степів, про „надзвичайний вигляд чорнозему“ та мінливість вегетації, що надає їй інтензивної та могутньої краси“.

Недалеко московської границі подорожникові сталася не-приємність з поштовими кінями. Але це „було перший і останній раз“ в Україні коли пошта „дозволила собі крутість та непри-стойности“. „Це треба тим більше підкреслити“ каже Бля-

зіус — „бо в корінній Росії — в московській губернії, в Тулі та Калузі, тільки винятково щось подібного не трапляється.”

Чимало місця уділяє автор також українській архітектурі, відмічає її красу та велику відмінність від московського стилю.

В одязі українців автор також підкреслює велику різницю з ношею москалів і білорусів. Описуючи український кожух та інший одяг, зауважує: „В крою та способі шиття всіх одягів українці значно більше зближаються західним слав'янам, ніж великоросам“... „Великорос кладе багато ваги на те, щоб бути пишно та багато одягненим — але зовсім не переймається програхами проти чистоти, українсьць в кожному разі держиться чисто, а одяг його за те скромний та невибагливий.”

Засади ріжництва в типі москаля і українця та, що „обличчя українців гладко поголене і тільки чорні вуси мають право залишитися непорушними“, тому риси обличчя зачеркнені „значно маркантніше і гостріше“. Українці мають „продовгасте обличчя з гострими обрисами, чітко зарисовані губи, гостре підборіддя, струнку майже худу шию.”

„Відколи ми опустили північну Росію, ми нігде не бачили так чистенько удержуваних хат, як в Козаків. Стіни з дерев'яних брусів у всіх українських мешканнях обліплані зовні і всередині глиною і чисто побілені. На тих білих глиняних стінах не терплять жадного найменшого сліду бруду.”

Кажучи що українські села є незвичайно великі і розлогі, додає, що „хати стоять поможливости вільно і не дуже правильно, кожна хата має свій овочевий садок з численними яблунами, грушками, сливками та черешнями. Наглядний доказ, що ці села в більшості належать вільним людям (!). Великий контраст для порівняння з тульськими селами, в яких всі хати села стоять в один ряд на одному боці вулиці під одним дахом і де село ділиться взагалі тільки в два ряди. Хат під двома схилами даху годі знайти. Даремно шукати у всіх сторонах Великоросії і у всіх тих селах, які через кріпацтво були поневолені у своїм вільнім змаганню праці, якусь управлену культуру овочів. Великоросові

вистарчає буряк та капуста замість овочів і він їсть їх так як ми овочі з руки — як ми яблуко чи грушку.”

Торкаючись музики, Блязіус каже, що на Московщині він не бачив музичних інструментів ні в поодиноких людей ні в публичних приміщеннях. „На Україні звучать кожної години і у відпочинкових годинах з кожного вікна, з кожної світлиці смичкові або дуті інструменти і жадне публичне свято не відбувається без спільної музики”. В українців є вроджений талант до музики і вчать вони грати зі слуху...

„Цю здібність мають українці для кожного уміння та мистецтва, до яких потрібно дещо самостійности, тільки що вони свої таланти нерado використовують для загального добра. Майже у всіх своїх духових прикметах і здібностях українсьць просто протилежність до москаля. В українців жне ніжне поетичне почуття, яке виявляється іноді в сентиментальній романтиці. Великорос не показує найменшого нахилу до романтики у своєму світогляді; його жвава практична, часами навіть грубо реальна вдача не може збагнути тонкості в собі замкненого українця і його наскрізь вражливу вдачу. Пісні та фантазії українців нагадують сербську поетичність та лицарський романтизм поляків; їх поетичні туги легко переходять поза межі вузького життєвого рівня. Великорос задовольняється тим світом, який він сприймає і вживає життя повною парою; його поезія тільки збільшує та сприймає цей світ, але не перетворює його. Однобічний та упертий українсьць в щоденному житті, має жваве, ріжностороннє та необмежено велике поетичне відчуття. Гнучкий та податливий в житті великорос, навпаки односторонній та обмежений в своїй поетичній творчості.”

Пецольд, пробувши на Чернігівщині, пише: „Ми потрапили до якогось іншого світу; ми опинилися вже на Україні; усе тут стало інакше: ґрунт, люди, їх звичаї і вдача, їх житла, знаряддя і т. ін. На Україні, починаючи з Чернігівщини, бачимо зовсім інших людей — українців або малоросів, це є гаузь слав'янського племени, що зовсім відрізняється від усіх інших гаузів цього племени;

ріжниця велика і щодо духового характеру та нахилів, щодо мови і способу життя, звичаїв та хатнього урядження (побуту).“

Педольд з захопленням пише про красу українського краєвиду, пишні українські садочки навколо хат, селянську садибу, любов до чистоти. Нарешті про науку читаємо такі рядки:

„Українець поводить на полі науки рішуче з більшим нахилом, хистом і самостійністю, ніж великорос. В той час, коли українець вважає науку за завдання свого життя й віддається їй без сторонніх міркувань, — здається, що великороси взагалі вбачають у ній частенько тільки засіб на те, щоби досягнути зовнішнього відзначення... Між українцями ми знайшли приклади людей, що були багаті на результати власних дослідів і власних міркувань, але не намагалися робити з того галасу.“

До середини ХІХ ст. відноситься також незвичайно цікавий, обширний опис подорожі по Україні і писання про Україну визначних чеських діячів, письменників, вчених.

Ф. Палацький в 1830 р. про український нарід писав: „Русинський нарід, що до мови відмінний як від росіян (Rusu) так і поляків, вже за давніх віків... На південь русинський нарід простягається аж до Угорщини, ціла Східна Галичина є русинська, звідтам простягаються русини по Поділля, Волинь, Україну аж за Дніпро, до Полтави, також в південній Русі до ріки Кубань... Козаки всі властиво русини, а не росіяни...“ „Мушу констатувати... що русини не „винайдений“ нарід. Є цілком самостійним народом.“

Як. Коубек, професор гімназії, що жив у Львові в рр. 1830 до 1836, в листах до Ганка, дня 25. травня 1833 р. писав: „Мова Русинів, як розмовна так і церковна тепер є предметом мого головного заняття, що для Чеха є дуже приємне... Для Чеха є правдивою розкішю розмовляти з Русином.“

Незвичайно цікавий, обширний опис подорожі по Галичині чеського письменника **Карла Владислава Запа** (K. W. Zapp, Cesty a procházku po Halické zemi, Praha 1844), який був у Галичині в останніх роках третього десятиліття минулого століття.

К. Зап обіхав цілу Галичину і крім Львова був у Підберіцях, Перемишлянах, Нараєві, Бережанах, Підгайцях, Монастирських, Бучачі, Чехові та ін. Опис Запа переповнений цікавими відомостями про звичаї, побут, матеріальну і духову культуру українців та порівняннями з життям польським, чеським та інших славянських народів.

„Поміж народом чеським і малоруським — є велике споріднення: положення країни, мова, фізична постава, деякі звичаї, приповідки.“

Про розмовну українську мову пише: „У Львові по русинськи говорять мало, а інтелігенти-русини говорять по польськи“. Так само у родинях священників розмовляли поміж собою, особливо в присутності чужих, по польськи. Однак коли зайшла мова про чеську літературу, почали всі говорити по українськи. Виявилось також, що місцеві священники-українці знають чеську літературу і навіть читали таких чеських письменників як Коллар, Шафарик і Ганка. По селах автор „пересвідчився, що тутешній русинський говір з уст русинських дівчат — звучить дуже добре, а що лише поляки своїми насмішками, а ще більше своїми наклепами завели її в таке пониження... А тепер нема нічого дивного, що та мова, на котрій написані найстарші літературні пам'ятки цієї країни, втікла під стріху бідного селянства“ (ст. 42). „Наш чоловік [с. т. чех] в руському краю, навчиться говорити по русинськи значно ліпше, ніж по польськи тому, що тутешня русинська мова (розуміється малоруська) вимагає значно менше ломання язика і шепелявлення (ніж польська мова) і вислів (вимова) її приємніший.“

Багато місця уділяє автор українській пісні, вказує на де-яку спорідненість з чеською піснею, але „тепер ріжниця в піснях більша тому, що русини краще зберігли народний дух пісень, тоді як у чехів є вже багато домішок чужих — мійських.“

„Думи малоросів промовляють до глибини душі.“ Рівнож „деякі різдвяні напиви незвичайно мене зворушили“. Живо описує автор також Різдвяну ніч на українському селі:

„До мого уха долітали згуки колядників-співаків; наповнювали тихе повітря, як подув лагідного вітру в шумному гаю, як хвиля тихого озера. Ніколи не забуду цього першого вражіння, яке на мене зробили... найзворушливіші хвилини, котрі де-небудь переживав при проявах чисто-славянської народности.“

„Архітектурний стиль русинських селянських церков, найчастіше деревляних, є оригінальний і дуже мальовничий. Рідко котра не має принаймні одної прегарної бані; часто триповерхові бані, з яких середня вища і гарніша. Коло церкви стоїть деревляна дзвіниця, скрізь після одного взірця, звичайно трохи привітливіша, ніж більшість деревляних дзвіниць старих костелів у Чехії. Всі ці деревляні церкви бувають твором простих теслів, котрі також чимало прикладають рук до різьбарського мистецтва прикрас Храму Божого. Внутрішній вигляд такої церкви буває кращий, понад сподіванки, спеціально на іконостасі заховується мистецька різьба, ясного кольору, позолочена і пофарбована“. Про селянські хати каже, що вони чисті і більше схожі на чеські як польські.

Про українську церковну обрядовість, спеціально про свято Йордану, автор — сам римо-католик, каже, що мусить у кожного

...викликати як що не прихильність, то бодай хоч цікавість — а в мене, починаючи від першого вражіння, завжди було пред-
метом уваги і поваги. “ Будучи в Монастирських на Службі Бо-
жій у деревляній церкві, пише: „Хто би в тому моменті, бачучи
ціле зібрання (нарід, що молиться) — міг залишитися незвору-
шеним глядачем? О, як би я бажав на завжди заховати (в собі)
те живе почуття, котре наповнювало в ту хвилю душу!... Як
близько в тому моменті був мені той нарід, котрий окрім грубої
лайки від цілого світа, не чує доброго слова — той нарід,
котрому доля завдала такі терпкі, такі довговічні терпіння —
пізнав (я) потомків народу смиренного, котрому рука творця
вложила до сердець поклад чистої людяности, як найкращу за-
поруку щасливого життя. “

„Є також де-які руські порядні школи, в них поруч польської мови і приписової німецької мови, вчать теж руською народною мовою кирилицею, а яко тривіальні школи стоять під консисторією руського митрополита у Львові. В станиславському повіті є одна в Солотвині, де є аж 20 учнів, в коломиїському повіті в Довбих більше — у Печеніжині і Косові, Краснолі (?), Кубаках і Довгополі“. Якщо в де-якій латино-католицькій парох. окрузі є тривіальна школа, то там не сміє бути подібної руської школи, а лише в позашкільних годинах дяк може вчити хлопців літургійного співу. Лише в де-яких випадках, завдяки пильності поодиноких греко-католицьких дяків і священників, освіта в тих школах йде далі (напр. в Залучі над Черемошем). Однак тим руським діячам, що займалися справою народного шкільництва, околична польська шляхта, землевласники і колоністи зробили цим поважним особам неімовірні перешкоди і прикрости.“

ства жидами і т. ін. Барвистими фарбами описує автор ярмарок в Бережанах, де продавалися головні такі вироби, як бляха, мосяжні предмети, майоліка, порцеляна, шкло, матерії, хустки, шовк, полотно і сукна. Купці розмовляли по польськи, русинськи і німецьки. Характеристичне було на всіх ярмарках „перелашування“ жидами селянських фір ще перед рогачками, де жиди старалися за безцін скуповувати від українських селян їх продукти. Та найгіршим злом було споювання селян по жидівських коршмах, де українське селянство залишало цілий свій зарібок. Де-які містечка і міста були цілковито жидівські, запаскуджені до краю. Наприклад про Бучач автор пише: „Все тут криве, нікчемне, скалічене, брудне і огидне — словом, образ найбільшої підлости, до якої людський рід може знизитися.“

Торкаючись фабричного виробництва, автор каже, що в Галичині найбільше розвинене горальництво — „ця найвища мета польського господарства“. Кілька фабрик було тютюневих, а одна з найбільших — коло Львова по дорозі до Винник, де робітниками були переважно русини.

Про місто Львів мандрівник говорить наворотами в кількох місцях своєї книги. А оглядаючи Львів з Замкової гори каже, що храм св. Юра — „це найкраща оздоба міста.“

Наприкінці своїх цікавих спогадів, К. В. Зап, торкаючись звичаїв і вдачі українців, подає такий факт. Їхавши до Перемішлян, дав візнику-українцеві 2 гроші на снідання. Той — каже автор — за 1 грош купив горілки, до того дав собі „з власних засобів“ хліб, а другий грош віддав старому жебракові, що стояв перед коршмою.

„В ту хвилю стало мені перед ним (візником) встидно...“

А візник — молодий хлопець додав:

— Як я про старого діда не забуду, то за мене Біг не забуде!

Чеський народний діяч, поет і критик **Франтішек Рігер** (1818—1903), співробітник Ф. Палацького, в одній зі своїх промов 1849 р. говорив: „Я визнаю українців за самостійний народ,

знаю Галичину особисто і знаю рівно ж їх літературну мову... Поважайте національні прагнення цього переслідуваного, але до самостійности покликаного народу.“

Інший чеський письменник і громадський діяч **Карель Гавлічек-Боровський** (1821—1856), після своєї поїздки до Росії, писав у статті „Slovan a Cech“: „Малорус-Україна це постійне прокляття, котре самі над собою проголосили її гнобителі. Так над нами мститися пригноблена воля України... Доки не буде наведена кривда зроблена українцям, доти неможливий справді міжнародній спокій“. В іншому місці Гавлічек-Боровський писав: „Русинська мова дуже подібна до чеської, а тому і доступна.“ („Národní Noviny“ 1848.)

Російський письменник і громадський діяч **Іван Аксаков** (1823—1886), побувавши на Україні в 1848 р. і пізніше, подає свої перші враження про Україну:

„Переїхавши поза Харків, я відчув себе в Малоросії — у країні, де, здається, мало приязни до Руси; не дивлячись на православ'я, на найближчий зв'язок, ви однак не відчуваєте себе вдома; впрочім це відноситься до нас (інтелігенції), але московський чоловік (хлоп) скрізь проходить без соромливости, хазяїном, і з незвичайним почуттям поблажливости... Це властиве і могому послуговачу Никиті. Він... вельми дурний, неписьменний, недогадливий, сонний і дивиться як колода. Посміх постійно утримуваний на його обличчі на вигляд „хохлів“ — розломило йому щелепи. Якось побачивши одного старшину, якого везли на возі парою волів, він реготався протягом цілого перегону на 25 верстов; найкращим його заняттям було дратувати хохла-візника...“ („Бесарабськія письма.“)

Про українські пісні, каже І. Аксаков, що він їх слухав з охотою тому, що вони „гарні і що від них віє теплою країною, літом, південною природою, до котрої мене так тягне після обридної півночі“.

У листі до своєї приятельки А. Тютчевої, з дня 16. липня 1865, Аксаков писав:

„Що за розкіш (чарівне) Малоросія! От вона повинна вам подобатися. В її природі нема нічого яскравого (пестрого), різкого, але стільки миролюбного, ласкавого, такий поетичний кольорит овів її цілу, що в ній є невідлучна принада. Притім, все так буде дуже чутливо нам великорусам — там всеж мало духовно-церковного життя серед народу“.

Порівнюючи московський і український ярмарок, автор пише: „На ярмарку російський чоловік почуває себе ніби поза законом і гуляє безпам'яті, виправдуючи все словом: ярмарок. Цілісеньку ніч крики і пісні паних, писк, вереск, найгрубші жарти і найгрубша розпуста з цілим цинизмом, до котрого російський чоловік охочий. Вийдеш на вулицю і поспішаєш додому. Безперерви натикаєшся на огидних паних чоловіків і жінок; без перестанку звенить в ушах російська лайка, ніби інших слів не існує для російського чоловіка у свято. (Треба знати, що цей він усе шанує Богородичне свято і на чутки про перенесення ярмарку до Курську — відповідає, що Владичиця цього не стерпить!). А на одну вулицю було ходити небезпечно. Там була справжніша содома; більш розпусного ярмарку я не бачив. Українці значно скромніші“. Переходячи через Україну як старшина з військом, писав: „На Україні нас зустрічають [під час походу] безпорівняння краще ніж в Росії [на Московщині]: майже скрізь священики з хрестом, образами і хоругвами виходять на зустріч з натовпом цікавого народу; впрочім і по хатах мешканці, особливо господині, з жіночою дбайливістю заздалегідь нагрівають світилиці, лаштують постіль і наварюють всякої всячини; в їх очах ми спочатку є досить цікавими людьми, змученими, бідними мандрівниками, що відправляються на таке страшне діло — як на війну. Але швидко це почуття охолоджується і вони не дочекаються коли їх залишить військо бородатих москалів. Давно вже Малоросія не бачила бородатого російського війська і при новій зустрічі з ним мусить зазнати то саме почуття образи і обурення, яке зазнала колись. Наші вояки залишаються зовсім байдужі до цієї уваги, навпаки грубіанством і цинизмом

жартів ображають українок, вимагають ще раз (їжі) від господині, що стільки клопоталася над гостиною, насміхаються над „халами“, як ненажерливі вовки на овець, кидаються на горілку, перепиваються і п'яні до огиди; а на ранок господиня побачить, що в нагороду за її гостинність у неї багацько гусей і кур покрадено і порізано. Так що на другий день, коли трапиться „дньовка“ (перехід війська) — господиня або нічого не готує, або замикає усі річі на колодку. З того часу, як ми прийшли на Україну, наші люди (москалі) почали більше п'ячити і красти, ніж раніш. Окрім дешевої горілки та інших причин, здається мені, що тут існує почасти почуття своєї вищості у де-якому відношенні, крім того тут він (москаль) ніби в країні чужій, не в Росії і дивиться на мешканців, як на людей для нього цілком чужих.“

(Листи І. Аксакова з Борзни, дня 2. вересня 1855 року. Автор складає подяку п. Мухіну, що звернув мою увагу на писання І. Аксакова).

Українська пісня завжди робила велике вражіння своєю високою культурою не тільки на кожного мандрівника, але також на знавців цієї справи. От наприклад німецький поет Фрідріх Боденштедт (1819—1892), що в рр. 1840—1845 подорожував по Росії, Україні, Криму й М. Азії, в передмові до своєї збірки перекладів українських народніх пісень на німецьку мову („Die poetische Ukraine“, Штутгарт 1845) писав:

„Нехай запашні українські пісні мов жалібні вітри віють на німецькі левади і оповідають, як діти України колись любили й боролися... У ніякій країні дерево народньої поезії не видало таких великих плодів, нігде дух народу не виявився в піснях так живо і правдиво, як серед українців. Який захопливий подих туги, які глибокі, людяні почування в піснях, що їх співає козак на чужині! Яка ніжність у парі з мужеською силою пронизує його любовні пісні... Справді, нарід, що міг співати такі пісні і любитися ними, не міг стояти на низькому ступні освіти. Цікаво, що українська народня поезія дуже подібна іноді своєю формою до поезії найбільш освічених народів Західньої Європи...“

Важну ролю грає всюди жінка, з її мягкими, ніжними почуваннями, бо ж і в історії України багато схожого з лицарським середньовічним світом. Дуже тісно живе українець з природою і бере з неї ці чудові малюнки, що є в його піснях.

Подібно до того висловлюється також письменниця **Тальві**, авторка перекладів кількох українських історичних пісень на німецьку мову (1866 р.): „Визвольні бої проти ворогів України зродили дуже багато гарних і могутніх (українських) пісень. Формою і характером та сміливістю поетичних почувань вони дуже й дуже відмінні від великоросійських. Сміливий розмах історичних українських пісень нагадує шотландські баллади. Козак не піддається долі, а з нею бореться, бо українська пісня зродилася під свист куль, під брязкіт шабель у часі довгих воєн, що століттями кипіли від Карпат аж поза Дніпро.”

До 1847—1850 років відноситься перебування на Україні великого французького письменника-романіста **О. Бальзака**. Перебував він у с. Верхівні на Київщині недалеко Бердичева у своєї коханої Еви Ганської (уродж. Ржевуської), з котрою одружився в Бердичеві в 1850 р.

Як геніальний письменник, з глибоко-розвиненою обсервацією, подає загальні, головні риси українського життя, зокрема торкається господарських відносин, ґрунту, клімату, рослинності України, згадує фабрику сукна у Верхівні і т. д. Про все це дізнаємось з листів Бальзака з України до своєї рідні. Передовсім дивує його урожайність нашої землі:

„Не можна уявити собі просторів та врожаю на цих землях, котрих ніколи не гноять, і на котрих щороку сіють жито.”

„В царстві квітів і зелені,” як називає Бальзак Україну, є багато контрастів:

„Країна ця дивна з того погляду, що поруч з надзвичайним блеском бракує в ній самого необхідного комфорту.”

Про промисловість тих часів читаємо у Бальзака:

„Верхівня має досить велике населення, тут існує суконна фабрика, дуже добра. Мені роблять плащ на сибірській лисиці

на зиму з тутешнього сукна, і це сукно варте французького. Виробляють 10 тисяч штук на рік.”

„Маємо тут (у Верхівні) людину, що виробляє з заліза чудові речі. Колиб ти післав мені малюнок кнлиха, який би багатий не був, він зуміє зробити його з заліза, або срібла. Це якийсь Бенвенуто Челліні, що вискочив посеред України, ніби-то печериця. Як би ти міг також додати до цього малюнка де-кілька добрих гравюр, які часто продаються ні-защо, і зробити невеличку колекцію орнаментів, я поверну тобі з подякою гроші. Скажу тобі, як ти можеш усе те переслати, і ми помоглиб, таким робом, поважному і великому артистові, дати йому моделі” (Лист до Льоран Жан, Париж 1848). Про химерні здібності українців, що до куховарства Бальзак пише:

„Можливо, що мені вдасться Вам подякувати за цю приятельську послугу, як Ви приїдете на Україну, в цей рай земний, де я запримітив уже 77 способів приготування хліба, що дає високу ідею про винаходи населення комбінувати самі прості речі. Чи так воно само й на Литві? Готуєте Ви там каші на 77 відмін?” (лист до п. Ширковичевої з 29. XI. 1848).

Про Київ О. Бальзак писав:

„Я бачив північний Рим, місто православя з 300 церквами. Багатствами Лаври, св. Софії, степів. Цікаво раз побачити. Маємо тут цікавий союз розкоші й мізерії. Такий спектакль дає Київ... На протязі 15 або 20 днів контрактів (ярмарку) у Київ приїздять зі всіх кутів Росії, буває такий рух у справах, забавах, що неможливо, щоб я описав тобі, або ж кому іншому... Я бачив на контрактах у Києві чудесні килими в такому роді, як мені дала в останньому році п. Г. і між іншими річами 12 стільців чудового виробу. Але ж усе це було в такій ціні, що прийшлося відмовитись.”

Роля жидів на Україні у О. Бальзака зясована так:

„Відчай бере! Уяви собі, що за кордон не можна післати грошей. Всупереч царській забороні жида беруть 15% і 20% за свою комісію, таким робом, хоч і бажав би й міг би післати-

це дійсна руїна! Не можна уявити собі ненажерливості тутешніх жидів: Шейлок, то якийсь простак, невинна людина. Вважай, що справа йде тільки про розмін. Що ж до позичок, то іноді беруть 50% і навіть жид у жида." (Лист до сестри з дня 18. січня 1849 р.)

Про дамські сукні м. ін. зауважує:

„Молоді дами бувають на баях в сукнях королівської розкоші, далеко більшої від усього того, що можна бачити в Парижі... вони руйнують чоловіків своїм вбранням“.

Про російську адміністрацію, поліцію і прикордонну охорону довідуємось з листів Бальзака, де він пише про заходи одержати дозвіл на перебування на Україні, візу за кордон та ін.

Коли одержав з Парижу посилку з цукорками, то відписав: „Твою скриньку з цукорками дістали ми вчора; все там було перемішано або й зіпсуто через упаковку. Нема сумніву, — ти наповнила пусте місце часописами, а все, що було друковане, виняли на прикордонній митниці. Бачу, що ви ніколи не зрозумієте ні Росії, ні її населення. Вислати друковані речі — це наробити мені великого лиха; можна бути висланим звідсіль із-за цієї події.“ (Лист до сестри з дня 9. квітня 1849 р.)

По приїзді з України до Парижу О. Бальзак прожив лише 3 місяці і цим, мабуть, пояснюється, що письменник не залишив якогось твору, що ближче стосувався до його перебування на Україні.

Де Ля-Фліз, французький лікар на російській службі, що працював на Київщині, залишив два рукописи у французькій і російській мові з 1854 р. під заголовками: „Медично-топографічний опис державного майна Київської округи“ і „Етнографічний опис селян Київської губернії“. Тут зібрано сила різних відомостей не тільки до спеціальності автора, але також інші, що цікавили спостережливого і всесторонньо-освіченого чужинця: географічні особливості, підсоння, фльора і фавна, етнографія, статистика, народня словесність, пам'ятки старовини. До того долучені численні, старанно-виконані рисунки, особ-

ливо з рослинного світу, риб, звірів, краєвиди, народній одяг, археологія, пам'ятки архітектури, хатне будівництво, їх внутрішній вигляд та ін. — всього 154 аркушів рисунків.

Подаючи характеристику селянства, автор до негативних сторінок відносить — лінь, піяцтво, відсутність підприємчості, нехіль до промислів, окрім чумачества.

За те хвалить українську гостинність, любов до батьківщини і патріотизм.

Відомий французький письменник та історик П. Меріме (1803—1870), козакофіл, знайомий М. Гоголя, у своїй розвідці „Козаки України і їх останні гетьмани“ („Le Moniteur officiel“, Paris, 1854, 21—23. VI). писав: „Перехід українських козаків (до Московщини), наніс жахливий удар Польщі, і навпаки, зменшення Польщі прискіпшило страту ними самостійності.“

В іншій своїй праці про гетьмана Б. Хмельницького писав:

„Виборний представник невеликої нації, оточеної могутніми сусідами, він посвятив своє життя на боротьбу за її самостійність. Здібний розднувати своїх ворогів, як і зберігати єднання поміж вільними групуваннями, якими сам заправляв, неустрашимий, войовничий, багатий засобами політик, обережний в успіху, незломної твердості в невдачах, Хмельницький мусів мати ще тільки, — щоб зробити європейську славу, — менш варварський нарід, а може також легше для вимови ймя.“

... „Б. Хмельницький був відважний, хитрий, завзятий; мав інстинкт війни... Вся його влада спиралась на переконанні всіх козаків, що він міцно зв'язаний з їхніми інтересами. Його амбіція, правдиво сказати, була наслідком патріотизму або абсолютної відданості до цієї дивної спілки, яку називаємо запорозькою армією. Дух її установ було єдине, чого він ніколи не зрозумів, і в пляні, який він завжди переслідував, не стояло сформувати націю, але полки жовнірів, щоб кожен мав під своєю владою де-кілька прислужників, що згодом мали стати також жовнірами. Він хотів заснувати таку аристократію, як польська, але менш жорстоку й доступну для кожної відважної

й порядної людини. Ідеї підняти селян до ранги козаків він не мав ніколи, але ж розбуджував її скрізь навкрути до такої міри, що навіть Німеччина, чужа славянським звичаям, серйозно спалахнула. Занадто слабкий здобути сам собі самостійність, він повинен був прийняти союзників, яких давали йому обставини, і завжди вибирав таких, які не могли б ним командувати. Ми бачимо, що тільки при останній крайності він погодився на царський протекторат, і, здається, незабаром вже каюся. З дуже посередніми засобами, з союзниками, для яких він був завжди непевний, що змінiali його також легко як і він їх, зумів затримати Україну вільну від чужинецького ярма на протязі десяти років. Він зміг би, можливо, заснувати її незалежність, коли б молодшим був захопив владу, або міг передати свій авторитет такому ж здібному провідникові, як сам був.

К. Делямар (Delamare, 1797—1870), французький політик, сенатор, редактор впливового часопису „La Patrie“ і близький приятель Наполеона III, в 1869 р., вніс до французького сенату петицію в українській справі, яку пізніше видав під назвою „15-ти мільйоновий європейський нарід, забутий в історії“ (є також і німецький переклад). Там читаємо такі знамениті слова: „В Європі існує нарід, забутий істориками — нарід Русинів (le peuple Ruthène) 12½ міль. під російським царем і 2½ міль. під Австро-Угорською монархією. Нарід цей такий же численний, як нарід Еспанії, втричі більший за чехів і рівний по кількості всім підданам корони св. Стефана. Цей нарід існує, має свою історію, відмінну від історії Польщі і ще більше відмінну від історії Московщини. Він має свої традиції, свою мову, окрему від московської й польської, має виразну індивідуальність, за яку бореться. Історія не повинна забувати, що до Петра I. той нарід, який ми нині називаємо рутенами, звався руським, або русинами і його земля звалася Руссю і Рутенією, а той нарід, який ми нині зовемо руським, звався москвинами, а їх земля — Московією. В кінці минулого століття всі у Франції і в Європі добре вміли відріжнити Русь від Московії.“

Був це останній, шляхотний голос Західної Європи другої половини XIX ст. про українську справу, останнє пригадування про Українців! Пізніше прийшла найтемніша сторінка „віку гуманізму“, коли Європа почала забувати про нас... Але перша і друга революція на Україні та відродження Української державності 1917—1920 рр. і далі роки, зробили справжній переворот в справі пізнання України серед чужинців. Ця цікава і важлива сторінка нашої сучасності може стати темою другої книги.

Л І Т Е Р А Т У Р А :

- Аделунг Ф., Kritisch-literarische Übersicht der Reisenden in Russland bis 1700, deren Berichte bekannt sind. Bd. I—II. Петербург 1846.
- Аксаков, И. С. Аксаковъ въ его письмахъ, Москва 1888.
- Александренко М., The Zaporogue Cossacks as described by an English Ambassador in Russia. „The Academy“, London, t. XXXV, № 902.
- Алепський П., Подорож патріарха Макара, „Життя і Знання“, Львів 1935, ч. 4—12; 1936, ч. 1—8.
- Андрусак М., Слобідська Україна в очах російського подорожника в 1781 р. „Жит. і Зн.“, Львів 1936, ч. 2, ст. 55—56.
- Antermomy J., Travels from Petersburg in Russia to diverse parts of Asia in two volumes.
- Багалій Д., Колонізація Новорос. края. „Кіев. стар“, Київ 1889, IV.
- Барбаро Й., Di messer Josafa Barbaro gentil'huomo Venetiano il viaggio della Tana, Венеція 1543.
- Барвинський Б., „Україна Бопляна“, „Стара Україна“. Львів 1924, ч. 1.
- Барділі В., Reisen und Campagnen durch Deutschland in Polen, Lithauen, roth und weiss Russland, Volhynien, Severien und Ukraine... Штутгарт 1730.
- Библиотека иностранных писателей о России, С.-Петербург 1836.
- Блязіус Й. Г., Reise in Europäischen Russland... Брауншвайг, 1844.
- Блез де Віженер., La description du royaume de Pologne... Париж 1573.
- Боденштедт Ф., Die poetische Ukraine, Штутгарт, 1845.
- Боплян, Description de l'Ukraine. Rouen. Вид. pp. 1650, 1651, 1660, 1661.
- Борщак І., Бібліографічні мандрування, „Книга“, Відень 1921, ст. 4—6. — Великий Мазепинець Григорій Орлик, Львів 1932. — Вольтер і Україна, „Україна“, Київ 1926, ч. 1, ст. 34—42. — Мазепа людина й історичний діяч. Записки Наук. Тов. Шевченка, т. 152, Львів 1939. — Гетьман Пилип Орлик і Франція, Записки НТШ, т. 134—135, Львів 1925, ст. 79—136. — Мазепа і тодішня французька преса, „Гром. Думка“, 1920, 15. VIII. — Наполеон і Україна, Львів 1937. — Українські справи 1649 р. по „Французькій Газеті“, „Літопис“, Берлін 1924, ч. 6, ст. 90;

- ч. 7, ст. 104—105. — Хмельниччина і тодішня французька преса, „Україн. Трибуна“, Варшава 1921, ч. 187, 188. — 1652—1654 pp. на Україні по франц. газеті, Календар „Дніпро“, Львів 1925, ст. 101—105. — L'Ukraine dans la littérature de l'Europe occidentale, Париж 1932.
- Бочкарев, Московское государство XV—XVII вв. по сказаніяхъ иностранныхъ, Петербург, 1914.
- Брик І., Матеріали до історії українсько-чеських взаємин, Записки НТШ., Львів, т. XV.
- Брикнер А., Патрикъ Гордонъ и его дневникъ, „Журналъ М. Н. П.“, Петербург 1878, т. III.
- Брун Ф., Путешествія и посольства г. Гильбера де Ланнуа... въ 1399—1450 годах. Записки Одес. Общ. Ист. и Древ., III, Одеса 1853, ст. 433—465.
- Бусенгольт, Le Nouveau Théâtre du Monde, Париж, 1666, 1677.
- Вебер Ф., Das veränderte Russland... Franckfurt 1721.
- Веліні Г., Донесеніє Готарда Веллінга... о переговорахъ съ Бог. Хмельницкимъ (1657), „Архивъ Юго-Зап. Рос.“, ч. III, т. VI, ст. 201—207.
- Віміна А., Донесеніє о козакахъ и Хмельницкомъ (1651), „Кіев. Стар.“, 1900, т. 68.
- Historia della guerre civili di Polonia. Венеція 1671.
- Вольтер, Histoire de Charles XII, Руан, 1731.
- Вотрен Г., L'observateur en Pologne, Париж, 1807.
- Всеволодскій Н., Путешествіє черезъ Южную Россію, 1839.
- Гакстагвен, Studien über die inneren Zustände... Гановер 1847.
- Наскет В., Neueste... Reisen... durch die Dacischen und Sarmatischen oder nördlichen Karpathen, Ниренберг, 1794.
- Гамба, Путешествіє въ Южную Россію и преимущественно въ Кавказскія области. „Сѣвер. Архивъ“, 1826, № 9; 1827, № 5; 1828, № 7.
- Гаркаві А., Сказанія мусульманскихъ писателей о славянахъ и русскихъ. Петербург, 1870.
- Герберштайн С., Regum Moscovitarum Commentarii, Відень 1549.
- Записки о Московіи бар. Герберштейна. Съ латин. базельск. изд. 1556. г., перевелъ А. Анонимовъ, Петербург, 1866.
- Записки о московитскихъ дѣлахъ, Петербург 1908.
- Гільдебрандт К., Dreyfache Königl. Schwed. Legations-Reiss-Beschreibung in Siebenbürgen, die Ukrain, und Turkey nacher Constantinopel, Als ihr Königl. Mayt. zu Schweden Carolus Gustavus glorwürdigsten An-denckens, den Legaten Ao 1656 et 1657 an solche Orte abgesand, zum stetswehrenden Gedächtnis aufgezeichnet. (Рукопис в архіві в Штеттіні.)
- Гільденштедт, Путешествіє по Слободско-Украинской губерніи, Харків 1872.
- Reisen durch Russland und Caucasisch Gebürge... Петербург, 1791.

- Дневникъ путешествія въ Южную Россію въ 1773—4 гг., Записки Одес. Общ. Ист. і Древ., 1879, т. XI, ст. 180—228.
- Гмелін С. І., Путешествіе по Россіи... Самуила Георга Гмелина, въ 1768 до 1771 гг. Петербург, 1773—1785.
- Reise durch Russland... Петербург 1770—1784.
- Голубецъ М., Україна перед лицем Европы. „Нов. Час“, Л. 1935.
- Гордон П., Дневникъ П. Гордона, Москва, 1892. — „Чтенія Мос. Общ. Ист. и Др.“, 1891, IV, ст. 1—236; 1892, III, ст. 1—194; IV, ст. 195—245. — „Русская старина“, 1916, ч. 12; 1917, ч. 2—3.
- Tagebuch des Generals Patrick Gordon während seiner Kriegsdienste unter den Schweden und Polen, I—III, 1849—1853.
- Горленко В., Украина въ изображеніяхъ французовъ. В. Горленко, Южно-русскіе очерки и портреты, Київ 1898, ст. 131—152.
- Грушевський М., Віймки з жерел до історії України-Руси до пол. XI в. Львів 1895. — Історія України-Руси, т. I—IX.
- Гун, Поверхностныя замѣчанія по дорожѣ отъ Москвы въ Малороссію въ осени 1805 г. Перев. съ нѣмецкаго, Москва 1806.
- „Gazette de France“, Париж 1631, ч. 81.
- Де Лятард, Voyage de Moscou à Vienne, par le comte de Lagarde, Париж, 1824.
- Де Лямар К., Un peuple européen de quinze millions oublié devant l'histoire. Pétition au Sénat de l'Empire demandant une réforme dans l'enseignement de l'histoire, Париж 1869, ст. 24, 80.
- Де Ля-Невиль, Relation nouvelle et curieuse de la Moscovie, Париж 1698.
- Де Ля-Фліз, „Кіевская старина“, 1889, VII, ст. 256—268.
- Der blutigen Fama aus Bender fernerweitige Relation von der Schwedisch-und Türkischen Bataille, so den 25. Junii 1711 wider die Moscowitische Armee in der Ukraine herrlich erfochtene Victorie eingelauffen.
- Джонсон Й., A Journey from India to England through Persia, Georgia, Russia, Poland and Prussia in the Year 1817. Лондон 1818.
- Діксон Г., Free Russia, Лондон 1870.
- Долгорукий И., Дневникъ путешествія въ Кіевъ въ 1817 г. Чтенія в И. Общ. Ист. и Др. при Моск. Унив., кн. II, Москва 1870.
- Дорошенко Д., Die Ukraine im Lichte der west-europäischen Literatur, Abhandl. d. Ukrain. Wissenschaft. Institutes. Berlin 1927, b. I.
- Джеймс Й. Т., Journal of a Tour in Germany, Sweden, Russia, Poland, During the Years 1813 and 1814. Лондон 1816, 1819, 1826.
- Замисловський Е., Герберштейнъ и его историко-географическія извѣстія о Россіи, Петербург 1884.
- Заплеталь Ф., Rusini a naši buditelé, Прага 1921.
- Запп К. В., Cesty a procházky po Halické zemi, Прага 1844.
- Зола Е., Бальзак. „Вѣстникъ Европы“, 1877, кн. I, ст. 257—296.

- Зуев В., Путешественныя записки Василья Зуева, отъ С.-Петербурга до Херсона въ 1781 и 1782 гг., Петербург 1787.
- Емельянов, Путешествія Гильбера де-Ланноа въ восточныя земли Европы. „Универс. Извѣс.“, Київ 1873, ч. 8, ст. 1—46.
- „Europäische Fama“, Ляйпциг 1704, 1706.
- Измайлов В., Путешествіе въ полуденную Россію, въ письмах. Москва 1800—1805.
- Карпині Д., Іоаннъ де Плано Карпини, Історія Монголовъ. Вильгельмъ де Рубрикъ. Путешествіе въ восточ. страны, Петерб. 1911.
- Opera dilettevole da intendere, nelle qual si contiene doi Itinerarii in Tartaria, Венеція 1537.
- Суанеас, oder die am Bosphoro Thracico, Ligende hohe Stein-Klippen, Авсбург 1687.
- Клепатський П., Огляд джерел до історії України, Камінець 1921.
- Clarke, E. D., Part the First, Russia, Tartary and Turkey, London 1811.
- Travels in various countries of Europa, Asia and Africa, Лондон 1810—1813.
- Ключевський Е., Сказанія иностранцевъ о Россіи, Москва 1865.
- Козубський Е., Замѣтки нѣкоторыхъ иностранныхъ писателей о Россіи въ XVII в. „Журн. Мин. Нар. Прос.“, 1878.
- Кокс В., Travels into Poland, Russia, Sweden and Danemark, Лондон 1785, 1787.
- Колесса О., Погляд на історію українсько-чеськихъ взаємин од X до XX ст. Прага 1924.
- Коль Й. І., Reisen in Südrussland, Дрезден, 1838.
- Die Ukraine. Kleinrussland. Дрезден-Ляйпциг, 1841.
- Reisen im Inneren von Russland und Polen. Дрезден 1841.
- Комарніцкі З., Kronika Dytmara biskupa Merseburgskiego, Житомир 1861.
- Контаріні А., Il viaggio del Magnifico M. Ambrosio Contarini ambasciadore della illustrissima Signorie de Venetia al gran Signore Ussun-Cassan di Persia nell'anno. Венеція 1483.
- Корб Й. І., Diarium itineris in Moscoviam Perillustris. Відень 1701.
- Кордт В., Чужоземні подорожі по Східній Европі до 1700 р. (Бібліографічний огляд). Київ 1926.
- Косач Ю., Україна в „Секретнихъ мемуарахъ про Росію“ Ф. Ш. Масона, „Діло“, Львів 1938, ч. 5.
- Крупницький Б., Гетьман Мазепа в освітленні німецької літератури його часу. „Записки ЧВВ“, т. IV, с. 1—2, Львів 1932.
- Левшин А., Письма изъ Малороссіи, Харків 1816.
- Лелевель Л., Gilbert de Lannoy i jego podróże, Позен 1848.
- Лесюр Ш. Л., Histoire des Kosaques, Париж 1812, 1813.

- Ліліенкрон Г., Інструкція шведського кор. Карла X Густава своєму послу Густаву Ліліенкрону... Архів Ю.-Зап. Росії, ч. III, т. VI, ст. 223 до 322.
- Лінаж де Вусієн, L'origine véritable du soulèvement des Cosaques contre la Pologne, Париж 1674.
- Ліске Кс., Cudzoziemcy w Polsce, Львів 1876.
- Лямсден Т., The Journey from Merut in India to London through Arabia, Russia, Austria... during the Years 1819 and 1820. Лондон 1822.
- Ляскоронський В., Гільомъ Левассеръ де Бопланъ и его исторично-географ. труды относит. южной Росії, Київ 1901.
- Лянуа Ж., Voyages et Ambassades 1399—1450. Мона, 1840.
- Путешествіє по Литві въ XV в. Жильберта де Лануа, „Вѣстникъ Зап. Росії“, Вильно 1867, ч. 7, ст. 38—47.
- Путешествіє по Южной Росії въ 1421 г., Одеса 1852.
- Лясота Е., Путевыя записки Эрика Лассоты. Перев. съ примѣч. Ф. Бруна, Одеса 1873.
- Tagebuch des Erich Lassota von Steblau, Галле 1866.
- Майер, Отрывокъ путевыхъ замѣтокъ Майера о козакахъ, 23 февр. — 2 марта 1651 г. „Архивъ Ю.-З. Рос.“ ч. III, т. VI, Київ 1908.
- Майерберт А., Relation der Kaiserl. Aبلغaten Augustin von Mayern und Horatius Wilhelm Calvucci über ihre Reise nach Moskau und ihren Empfang deselbst. Der 12 Juni 1661.
- Майнер Ц., Vergleichung des ältern und neuen Russlandes 1798.
- Мальмсбюрі Гаррис, лорд О Росії, „Русск. Архивъ“, 1866, ст. 1466—1512.
- Мальт-Брюн, Tableau de la Pologne ancienne et moderne, Париж 1807.
- Манштайн Х. Г., Mémoires historiques, politiques et militaires sur la Russie, depuis l'année 1727 jusqu'à 1747. Ляйпциг 1771.
- Memoirs of Russia, historical, political, and military, London 1773.
- Мармон О., Путешествіє марш. Мармона герц. Рагузскаго в Венгрію, Трансильванію, Южную Росію, Т. I—IV, Москва 1840.
- Маршаль Й., Travels... in the Years 1769—1770. London 1763, 1792.
- Массон Ш. Ф., Mémoires secrets sur la Russie. Париж, 1800—1802. Англійськ. перекл., 1895.
- Меллер Й. В., Reise von Warschau nach der Ukraine im Jahre 1780 und 1781. Herzberg am Harz, 1804.
- Reise von Volhynien nach Cherson in Russland im Jahre 1787. Гамбург, 1802.
- Мемуары, относящієся къ исторіи Южной Руси. Т. I, Київ 1890; Т. II, Київ 1896.
- Меріме П., Les Cosaques d'autrefois, Париж 1863.
- Міллер Л., Sentenzionalische Historien, oder warhaffte Beschreibung der

- fürnembsten polnischen, liffländischen, moscowitertschen, swedischen und andern Geschichten, Ляйпциг 1585.
- Мінко П., Semper idem, „Діло“, Львів 1935, ч. 165.
- Минцлов С. Р., Обзоръ записокъ, дневниковъ, воспоминаній, писемъ и путешествій относящихся къ исторіи Росії, Вып. I—V, Новгород 1911—1912.
- Молчановський Н., Англійское извѣстіє 1736 г. о Запорожцахъ. „Києв. Старина“, Київ 1889, XI, ст. 444—447. — Донесеніє венеціанца Альберто Вимины о козакахъ и Б. Хмельницкомъ, „Києв. Стар.“, 1900, I, ст. 62—75.
- Monumenta Poloniae historica, Львів 1864, т. I.
- Н. Б., Медико-топографическая и этнографическая работа д-ра Де-Ла-Флиза. „Києв. Старина“, Київ 1889, VII, ст. 256—268.
- Нѣсколько рѣдкихъ и малонизвѣстныхъ иноязыческихъ сочиненій. относящ. до Петра В. и его вѣка. „Отеч. Запис.“ 1856, II, ст. 145—394.
- Огоновський В., Літ тому сто. „Наша Батьківщ.“, Львів 1937, ч. 7—8, ст. 163—165; ч. 10, ст. 221—227; ч. 11, ст. 250—254.
- Оляничин Д., Гетьман Іван Мазепа в світлі видання Й. Венделя Барділі з 1730 р., „Наша Культура“, Варш. 1937, ч. 10, ст. 398—404.
- Опис подорожі шведського посла на Україну 1656—1657. Записки НТШ, т. CLIV, Львів 1937, ст. 41—69.
- Омельченко Г., Карель Гавлічек Боровський, „Літ.-Наук. Віс.“ 1926, ст. 335—345.
- Омельченкова М., Česko-ukrajinské styky, Прага 1928.
- Папроцькі, Panosza to jest wystawienie panów i paniąt ziem ruskich i polskich, 1599.
- Пассек В., Путевыя замѣтки, 1834.
- Пеленський Є. Ю., Райнер Марія Рільке й Україна, „Діло“ 1935.
- Переяславський О., Україна XVII в. в світлі тогочасного Заходу. Записки ЧВВ, т. VI, в. 1—2, Львів 1935, ст. 326.
- Петдольд А., Reise im westlichen und südlichen Europäischen Russland im Jahre 1855.
- Пишчевич А. С., Бугські козаки и українські уланы. „Києв. Стар.“, Київ 1886, ч. 2, ст. 387—394.
- Пржездзецький А., Podróże po Polsce w XII, XV w. „Biblioteka Warsz.“, 1844, т. IV, ст. 165—174.
- Савченко Ф., Бальзак на Україні, „Україна“, Київ 1924, 1—2.
- Козаччина у французькому письменстві та козакофілство Меріме, „Україна“, Київ 1925, ч. 5, ст. 38—59.
- Січинський В., Вступ до українського краєзнавства, Прага 1937, ч. II, ст. 57—119: Чужинці про Україну.

- Січинський В., Данський посол про Козацьку Україну і Московщину. „Літоп. Черв. Кал.“, Львів 1936, ч. 7—8, ст. 7—10; ч. 9, ст. 9—13.
- Нові знаходки старих мап України XVII—XVIII ст. Праці Географічної комісії Наук. Тов. ім. Шевченка у Львові, Львів 1935, ст. 119—128.
- „Diarium“ Йогана Корба про Московщину й Україну доби гетьм. Мазепи. „Український Вісник“, Берлін 1941, ч. 32—33.
- Подорожна книжка 1687 р. про Україну. „Календ. для всіх“ на 1935 р. Львів 1934, ст. 59—62.
- Синицький Л., Путешествіє въ Малороссію акад. Гильденштедта и кн. И. М. Долгорукого. „Кіев. Стар.“ 1893, т. II.
- Сиповський В., Україна в російському письменстві, Київ 1928.
- Сумароков П. И., Досуги крымскаго судьи. Петерб. 1803, 1805.
- Путешествіє по всему Крыму и Бессарабии въ 1799 г., Москва 1800.
- Томашівський С., Із записок Каролінців. Записки Наук. Тов. Шевченка, т. 92, Львів 1909.
- Словацький висланник на Україну. Наук. Збірник присв. М. Грушевському, Львів 1906, ст. 301—345.
- Ферраро І., Relazione dell'origine e dei costumi dei Cosacchi, fata l'anno 1656 da Alberto Vimina, ambasciatore della Repubblica di Venecia, e pubblicata del Prof. G. Ferraro, 1890.
- Флетчер Д., Of the Russe Common Wealth, or maner of gowernement by the Russe Emperour (commonly called the Emperour of Moskovia), 1591.
- О государствѣ Русскомъ, Лондон 1867. II вид. Петерб. 1905.
- Фраймунд І., Morpheu Moscovitische Schau-Bühne, oder des traumenden Rationis Status Curiose und Politische Schwätz-gesichter über den gegenwärtigen Statum Moscau, 1691.
- Хаєцький К., Записки (1768—1776), „Кіев. Стар.“ 1883, ч. 1, 3, 11, 12.
- Шаликовъ К. П., Путешествіє въ Малороссію, I—II, Москва 1803.
- Другое путешествіє въ Малороссію, Москва 1804.
- Шемакин А. Н., Жизнеописанія древнихъ, средневѣковыхъ и нового времени путешественниковъ, посещавшихъ Россію... Москва 1865.
- Шільтбергер І., Reisen in Europa, Asia und Afrika 1394—1427. Мінхен 1859.
- Юрченко П., Описаніє перекопскихъ и ногайскихъ Татаръ, Черкесовъ, Мингреловъ и Грузинъ, Жана де Люка, монаха Доминик. ордена (1625). Записки Одес. Общ. Ист. и Древн., т. XI, ст. 473—493.
- Языков, Собраніє путешествій къ Татарамъ, Петербург 1825.
- Яковлів А., Україна в географії Бусенгольца з р. 1677—82. „Україн. Тиждень“ Прага 1938, ч. 15.

РІЧЕВИЙ РЕЄСТР З УКРАЇНСЬКОГО КРАЄЗНАВСТВА.

Для зручності користування книгою, подаємо цей систематичний реєстр за окремими галузями (ділянками) українського краєзнавства. Отже, в реєстрі треба розуміти окремі гасла з додатком „український“, „України“ і т. п. Напр. „будівництво українське“, „військо українське“, „господарство України“, „жінка-українка“, „культура українська“, „нація українська“ і т. д.

А

Адміністрація, гл. Влада.

Антропология (також зовніш. вигляд, тип), 21, 22, 24, 26, 59, 63, 64, 67, 73, 88, 106, 113, 117, 121, 127, 133, 145, 149, 150, 157, 161, 166, 167, 170, 177, 178, 181, 183, 188—191, 193, рис. 8, 26.

Армія, гл. Військо.

Архітектура, гл. Будівництво.

Б

Бавовна, 89, 148, 154, 180, 187.

Бджільництво, 18, 22, 47, 49, 51, 60, 70, 74, 86, 102, 106, 148, 154, 165, 180, 187.

Бібліотеки, 114.

Боднарство, 70.

Броварство, гл. Пивоварство.

Будівництво, 19, 29, 30, 31, 38, 39, 45, 46, 51, 53, 54, 70, 73, 74, 76—81, 83, 84, 89, 90, 102, 112, 113, 129, 134—137, 147, 151, 153, 155, 156, 159, 164, 167—170, 173, 176, 181, 183, 184, 186—189, 190, 194.

Будинки, гл. Хати.

В

Вдача, 21—27, 55, 67, 73, 76, 89, 109, 112, 117, 126, 134, 146, 148, 157—159, 161, 165, 166, 170—172, 174, 175, 181, 182, 184, 188, 191, 194, 196, 203.

Військо, 20—28, 31, 44, 48—51, 55—57, 59—68, 72—76, 78, 84, 85, 87—89, 91, 93, 97, 99, 100, 101, 108—110, 113, 114, 117—122, 124—129, 133—136, 139, 144, 145, 148, 153, 156, 161, 162, 165, 168, 169, 171, 172, 186, 188, 198, 200, 203, гл. також Запорожжя, Зброя, Козаки, Укріплення.

Віра, 16, 18, 20, 23, 29, 30, 52, 54, 59, 62, 68, 76, 86, 91, 95, 100, 102, 109, 121, 134, 144, 150, 156, 161, 167, 183, 194, 197, гл. також Церква.

Вино(градництво), 46, 49, 61, 70, 74, 83, 153, 165, 183, гл. також Садівництво.

Виробництво, 15, 28, 34, 35, 48, 54, 63, 64, 70, 73, 76, 78, 88, 102, 106, 133, 139, 148, 154, 155, 176, 180—182, 195, 196, гл. також Промисл.

Виховання 59, 73, 76, 77, 84, 104, 113, 134, 135, 147, 149, 150, 156, 157, 161, 165, 170, 171, 178, 181, 191. Вишивки, 34, 77, 88—90, 106.

Влада, 19—21, 23, 28—32, 34, 35, 39, 45, 51—56, 59, 67, 71, 73, 75, 84, 87, 89—91, 94—103, 108—110, 112—114, 118, 119, 123—126, 133, 134, 136, 138, 140—142, 144, 145, 150, 153, 155, 156, 159, 160, 162, 168—172, 179, 187, 188, 194, 197, 202—205.

Вовна 180, 181, гл. також Сукно, Тканина.

Г

Гайдамаки, 147, 155.

Гарбарство, 47, 50, 70, 154.

Гетьмани, гл. Влада.

Гієна, 67, 77, 107, 135, 136, 148—151, 155, 164—166, 169, 178, 182, 189, 190, 192, 194.

Гончарство, гл. Кераміка.

Горальництво, 38, 70, 74, 87, 90, 123, 127, 133, 134, 148, 154, 164, 165, 196, 199.

Городництво, гл. Огородництво.

Господарство, 23, 64, 76, 82, 86, 110, 126, 141, 149, 151, 155, 166, 169, 185, гл. також Торгівля, Ярмарки.

Гостинність, 21, 31, 32, 34, 35, 38, 39, 54, 56, 73, 84, 89—91, 93, 96, 101, 107, 108, 113, 122, 123, 133, 134, 144, 147, 150, 157, 165, 167, 171, 173, 185—187, 198—200, 203.

Громадянство, гл. Суспільство.

Гроші, 15, 20, 21, 31, 35—37, 47, 66, 77, 86, 91, 147, 153—156, 164, 168, 169, 188, 196, 211, гл. також Монета.

Гутництво, 126, 155.

Г

Галантерія, 182.

Географія, 16, 17, 44, 48, 63, 64, 68, 102, 126, 148, 158, 186, 187, 202, 209, 213, гл. також Міста, Підсоння, Ріки і Реєстр географ. назв. Гідрографія, 14, 17, 19, 72, 82, 83, 127, 151, 155, 186, гл. також Озера, Ріки.

Гобеліни, 173.

Граверство, графіка, 64, 75, 109, 114, 118, 201, рис. 2—26.

Ґрунт, 35, 46, 49, 72, 85, 103, 137, 146, 148, 149, 164, 167, 182, 185, 186, 189, 191, 200.

Д

Держава, державність, 19, 29, 45, 48, 53, 64, 67, 71, 73, 75, 76, 85—87, 91, 94, 95, 97, 100—102, 107, 109, 111, 118, 129, 130, 138, 141, 150, 153, 159—162, 166, 169, 170, 172, 177, 184, 197, 202—204.

Дзвони, 89, 134.

Дипломатія, 31, 52, 54—56, 71, 76, 84—86, 90, 91, 93—101, 111—114, 118, 119, 123, 129, 172, 203, 204, 208.

Доми, гл. Хати.

Дороги, гл. Шляхи.

Дорогоцінності, 15, 20, 21, 26, 48, 74, 77, 125, 142.

Думи, гл. Словесність.

Духовенство, гл. Церква.

Е

Економіка, гл. Господарство.

Еміграція, 158, 124, 140, 142, 143.

Естетика, гл. Мистецтво.

Етнольоґія, етноґрафія, 16, 17, 48, 63, 86, 88, 89, 146, 167, 170, 182, 188.

202, 212, рис. 8, 12, 26, гл. також Вдача, Звичаї, Одяг, Побут, Харч.

Ж

Жінка, 14, 15, 18, 21, 68, 70, 76, 77, 82, 88—90, 105, 106, 124, 127, 137, 144, 149, 165—168, 173, 175, 176, 178, 193, 198—200, 202.

Житло, гл. Хата.

З

Забави, 68, 179, 187, 198, 201.

Закон(одавство), 45, 77, 140, 160—162, 203.

Замки, 38, 45, 46, 52—54, 56, 80, 84, 102, 110, 112, 129, 137, 196.

Запорожжа, Запорожці, 52—62, 64, 69, 70, 72, 85, 87, 88, 96, 100, 107—109, 122—128, 136, 138, 143, 144, 151, 153—157, 159, 160, 171, 203, рис. 8, 9.

Збіжжя, гл. Хліборобство.

Зброя, 15, 19—21, 23, 50, 53—55, 65—67, 70, 74, 75, 78, 80, 84, 88, 107, 110, 113, 121, 122, 126—128, 136, 142, 145, 148, 157.

Звіринність, 14, 21, 32, 35, 36, 47—49, 56, 60, 69, 109, 202, 203, рис. 1, 3.

Звичаї, 13—16, 18—21, 23, 25, 39, 45, 49, 50, 52, 59, 61—64, 68—71, 74, 77, 84, 89, 90, 93, 97, 100, 101, 105—108, 111, 112, 122, 125—127, 135, 144, 155—157, 161, 164—167, 173, 177, 179, 189, 191—193, 196, 198, 203, 204.

Зовнішній вигляд, гл. Антропология.

І

Інженірство, 63, 65, 77, 118, 129, 187.

К

Каменоломи, 85, 187.

Капелюшництво, 155.

Картоґрафія 63, 64, гл. також Мани.

Квіти, гл. Цвіти.

Кераміка, 89, 153, 168.

Килимарство, 74, 82, 86, 180, 201.

Клімат, гл. Підсоння.

Князі, гл. Влада.

Козаки, 52, 54—56, 59—61, 63—65, 67, 68, 70—78, 82, 84—93, 95—101, 106—110, 112, 113, 117—121, 123—136, 138, 139, 141—146, 148, 151—154, 156—163, 165, 171—176, 178, 182, 184, 186—188, 190, 192, 199, 200, 203, 204, 207, 208, 210—213, рис. 8, 9, 12, гл. також Військо, Запорожжа.

Кольонії, 16, 148, 158, 159.

Кольоніяльні товари, 48, 82, 154, 181, Комунікація, гл. Шляхи. [182.

Копальни, гл. Мінерали.

Копальні, 16, 80, 85.

Корабельництво, кораблі, 14, 15—17, 20, 24, 25, 47, 50, 61, 64, 65, 66, 70, 73, 103, 109, 125, 128, 138, 151, 180, 181, 186, 187.

Кордони, 29, 49, 64, 70, 91, 95—97, 99, 102, 109, 112, 119, 129, 135—138, 147, 152, 157, 158, 166—170, 177, 184, 186, 188, 189, 192, 196, 201, 202.

Короґви, гл. Прапор.

Краєцтво, 70, гл. також Одяг.

Краєвид, гл. Природа.

Культура, 17, 64, 76, 130, 133, 146, 164, 170, 179, 184, 193, 195, 199, 204, гл. також Будівництво, Мистецтво, Мова, Музика, Наука, Освіта, Письменство, Філософія.

Купецтво, купці, 13, 14, 39, 45, 47, 48, 82, 106, 147, 153, 164, 168, 180, 196, гл. також Торгівля, Ярмарки.

Куховарство, гл. Харч.

Л

Ліс(івництво), 18, 19, 33, 36, 38, 46—48, 51, 56, 69, 70, 82, 83, 126, 137, 158, 170, 185, 186.

Література, гл. Письменство.

Людність, гл. Нарід.

М

Майоліка, 196.

Малярство, 53, 78, 81, 82, 102, 114, 173, 183, 184, 194, 198, 203, гл. також Граверство, Мозаїка.

Мануфактура, гл. Ткацтво.

Мапи, 43, 44, 48, 63, 118, 158, рис. 1, 2, 4, 7, 8, 10, 16, 20.

Мапографія, гл. Картографія.

Матерії, гл. Ткацтво.

Мебля, 74, 201, гл. також Столярство.

Медицина (лікування), 20, 54, 69, 113, 149, 151, 155, 156, 186, 188, 202, 212.

Металерство (металеві вироби), 14—16, 46, 77—80, 90, 102, 106, 122, 125, 137, 139, 154, 168, 171, 180, 196, 201, гл. також Ювелірство.

Металі, 14—16, 20, 21, 35, 46, 53, 165, 171, 188, 195, 196, 201.

Мінерали, 32, 36, 47, 48, 61, 70, 80, 85, 126, 148, 153, 187, 188.

Міри, 14, 36, 42, 52, 64—66, 79, 110, 141, 148.

Міста, 13, 20, 31, 35, 43, 45, 48, 51—54, 56, 75—78, 80, 82, 84, 86, 98, 100, 108—110, 114, 118, 127, 129, 133—138, 142, 147, 151, 155, 168, 170, 171, 179, 181, 183, 185, 189, 196, рис. 4—6, 15, 23—25, 28.

Міщанство, 77, 106, 147, гл. також Міста.

Мисливство, 47, 48, 50, 61, 70, гл. також Звіринність, Ліс.

Мистецтво, 70, 73, 76, 79, 81, 91, 156, 168, 177, 184, 186, 190, 191, 194, 196, 201, 203, гл. також Будівництво, Граверство, Маллярство, Мозаїка, Музика, Пісня, Ремесла, Різьба.

Мито, 48, 134, 155, 202.

Млинарство, 82, 186.

Мова (мови), 21, 23, 49, 60, 72, 73, 89—92, 95, 104, 106, 112, 113, 121—123, 129, 135, 139, 155, 161, 164, 166—170, 172, 180, 182, 184, 192—197, 204.

Мозаїка, 53, 79, 102.

Монета, 15, 20, 21, 35, 36, 47, гл. також Гроші.

Мореплавство, гл. Корабельництво.

Музеї, 187.

Музика, 18, 19, 56, 78, 125, 146, 148, 180—191.

Н

Назва України, гл. Україна.

Нарід, гл. Нація.

Наука, 57, 73, 77, 110, 113, 121, 148, 156, 164, 165, 168, 177, 179, 192.

Нація, Національність, 49, 63, 64, 67, 73, 75, 76, 82, 84, 103, 109, 113, 122, 133—135, 137, 139, 141, 142, 146—150, 156—158, 160—168, 170—181, 184, 189—196, 199, 203—205.

О

Обряди, гл. Віра, Звичаї.

Овочі, 48, 61, 69, 72, 73, 82, 83, 125, 164, 173, 178, 180, 190.

Огородництво, 72, 73, 83, 178, 182.

Одяг, 14, 15, 20—24, 26, 33, 34, 48, 66, 67, 73, 77, 88, 89, 104, 106, 127,

137, 149, 153, 164—166, 168, 170, 179, 181—183, 189, 190, 194, 202, 203, рис. 7, 8, 11, 12, 17, 26.

Озера(стави), 19, 25, 56, 61, 72, 83, 127, 151, 186, 188.

Олій(ництво), 61, 82.

Освіта, 57, 73, 76, 77, 89, 96, 106, 111, 113, 120, 121, 135, 156, 165, 168, 170, 179, 195, 199.

Оселі, 12, 23, 24, 164, гл. також Міста, Село, Хата.

П

Пасічництво, гл. Бджільництво.

Підсоння, 19, 60, 63, 68, 69, 76, 92, 197, 200.

Пісня, 122, 123, 156, 184, 191, 193, 197, 199, 200.

Пиво(варство), 69, 70, 74, 86, 133.

Письменство, 71, 111, 149, 167, 169, 180, 193, 197.

Побут, 13—15, 23—24, 38, 49, 56, 63, 74, 76, 77, 90, 100, 105, 106, 108, 109, 114, 126, 127, 130, 133, 144, 146, 155, 177, 182, 186, 188, 192, 193, 200, 204, гл. також Звичаї.

Податки, 14, 19, 104, 134, 153, 158, 159, 169.

Поезія, 167, 191, 199, 200, 207.

Пожива, гл. Харч.

Політика, 23, 70, 88, 89, 93, 98, 99, 114, 121, 138, 148, 159, 162, 169, 172, 177, 203, 205.

Полотно, 34, 51, 104, 106, 154, 155, 180, 196.

Полювання, гл. Мисливство.

Порцеляна, 168, 196.

Похорон, 13, 14, 16, 18, 19, 21, 108.

Пошта, 189.

Право, гл. Судівництво.

Прапор, 56, 65, 108, 122.

Преса, гл. Часописи.

Природа, 19, 35, 46, 52, 60, 63, 64, 126, 137, 141, 146, 149, 153, 157, 165—167, 169, 177, 179, 181, 186, 188, 189, 192—194, 197, 198, 200, 203, гл. також ґрунт, Звіринність, Ліс, Рослинність, Ріки, Підсоння, Степ.

Продукти харчові, гл. Харч.

Промисл(овість), 20, 63, 70, 126, 133, 148, 151, 154, 155, 180, 200, 203,

Птах(івництво), 35, 36, 47, 60, 61, 69, 86, 99, 151, 153, 165, 199.

Р

Раса, 150, 156, 171, 193, гл. також, Антропологія, Вдача, Етнологія, Звичаї, Нація, Побут, Релігія.

Релігія, гл. Віра, Церква.

Ремесла, ремісництво, 33, 63, 65, 70, 73, 87, 133, 153, 155, 156, 168.

Різьба, різьбарство, 53, 78—81, 137, 151, 168, 171, 173, 194.

Ріки, 14, 17, 18, 22, 23—25, 33, 40, 44, 47, 48, 61, 82, 83, 103, 127, 151, 152, 157, 158.

Риба(льство), 47, 48, 61, 69, 70, 72, 82, 102, 108, 122, 134, 144, 151—153, 164, 180, 181, 187.

Римарство, 73, 88.

Рослинність, 35, 46, 51, 60, 61, 63, 64, 69, 72, 73, 82, 83, 109, 151—153, 166, 167, 169, 177, 178, 181, 189, 200, 202, 203, гл. також Ліс, Огородництво, Садівництво, Цвіти.

С

Садівництво, 18, 46, 54, 69, 82, 83, 153, 164—166, 169, 173, 178, 183, 186, 190, 192.

Салітрове вироб., 70, 148, 168.

Село, селянство, 38, 47, 48, 53, 77, 82, 86, 88, 89, 106—110, 125, 127, 134, 135, 149, 152, 153, 155, 166—170, 174, 177—179, 185, 186, 188, 190, 192, 193, 196, 202—204, рис. 26, 27.

Сільське господарство, гл. Хліборобство.

Січ, гл. Запорожжя.

Скотарство, 18, 19, 23, 24, 32, 41, 47—50, 53, 60, 70, 72, 86, 102, 127, 137, 138, 144, 145, 109, 110, 127, 137, 138, 144, 145, 151, 153, 154, 157, 159, 165, 172, 180—182, 185.

Словесність устна, 157, 184, 193, 194, 199, 200, 202.

Слюсарство, 70, 168.

Солеварство, сіль, 32, 36, 37, 47, 48, 61, 70, 126, 134, 151, 154, 165, 187, 188.

Соціальні відносини, 77, 104—107, 112, 118, 144, 150, 151, 157, 159, 160, 162, 165, 171, 195, 196, 204.

Спів, 29, 39, 76, 78, 81, 89, 167, 178, 179, 187, 194, 195, гл. також Музика, Пісня.

Стави, гл. Озера.

Старшина, гл. Влада.

Статистика, 173, 181, 202.

Стельмашівство, 70.

Степ, 18, 39, 40, 41, 44, 46, 47, 51, 56, 60, 61, 119, 123, 151, 158, 177, 182, 189, 201.

Столярство, 73, 89, 168, 201.

Страва, гл. Харч.

Судівництво, 19, 20, 57, 75, 77, 88, 96, 103, 129, 134, 144, 160, 182, 184.

Сукні, гл. Одяг.

Сукно, суконництво, 70, 88, 106, 127, 149, 154, 155, 164, 165, 169, 196, 200, 201.

Суспільна опіка, 54, 76, 77, 196.

Суспільство, суспільництво, 23, 53, 67, 70, 73, 76, 77, 93, 128, 129, 144, 145, 150, 151, 155, 157, 162, 165, 175, 191, 194, 203.

Т

Танок, танці, 89, 165, 173.

Тапети, 173.

Тваринність, гл. Звіринність.

Твердині, гл. Укріплення, Замки.

Театр, 119, 180, 184, 186.

Текстиль, гл. Ткацтво.

Теслярство, 70, 73, 80, 81, 194.

Ткацтво, тканина, матерія, 21, 34, 35, 48, 70, 73, 82, 88, 121, 155, 156, 165, 180—182, 187, 196.

Топографія, 86, 109, 128, 177, 181, 183, 202, 212.

Торгівля, 15, 17, 19, 20, 22, 25, 33, 35, 39, 42, 44, 47, 48, 52, 61, 73, 70, 82, 93, 102, 108, 127, 133, 135, 139, 147, 148, 151—155, 165, 168, 171, 179, 180—182, 185, 187, 201, гл. також Купецтво, Ярмарки.

Тютюн(овс) виробн., 89, 196.

У

Україна — назва, 56, 62—64, 72, 75, 86, 91, 95, 102, 105, 111, 113, 118, 119, 128, 133—136, 138, 140, 141, 143, 145, 146, 148—150, 155, 157—162, 173, 177, 184, 188, 192, 197, 199, 200, 201, 203, 207—213, рис. 7, 10, 12, 16, 20—22, 27.

Укріплення, 29, 32, 38, 39, 52, 53, 59, 68, 77, 78, 80, 84, 86, 93, 98, 102, 103, 108, 109, 114, 118, 127, 129, 133, 135—137, 152, 153, 155.

Уряд, 33, 39, 67, 73, 108, 168, 171—174, 183 гл. також Влада.

Устрій, 17, 19, 48, 67, 72, 73, 75, 118, 129, 143, 144, 145, 148—150, 156, 159, 162, 165, 166, 172, 203.

Ф

Фабрика, 148, 151, 155, 156, 169, 187, 196, 200, 201, гл. також Промисл.

Фавна, гл. Звіринність.

Фарби, фарбярство, 22, 78, 194.

Фільософія, 77, 192.

Фльора, гл. Рослинність.

Фльота, гл. Корабельництво.

Фортифікації, гл. Укріплення.

Футра, 14, 20, 22, 34, 39, 47, 48, 56, 70, 82, 88—92, 102, 106, 118, 153, 154, 180, 182, 188, 190, 200.

Х

Характер, гл. Вдача.

Харч (їжа, страви, напитки), 18, 21, 34, 35, 38—42, 47, 60, 65, 69, 70, 72—74, 84, 86, 89, 90, 102, 107—109, 122, 123, 125, 127, 136, 142, 145, 147, 148, 150, 151, 161, 181—183, 187, 196, 198, 199, 201, 202.

Хата (дім, житло), 19, 21, 23, 38, 54, 70, 73, 78, 80, 88—92, 109, 135, 136, 144, 147, 148, 150, 152, 155, 159, 164—166, 169, 170, 174, 177, 178, 188, 190—192, 194, 198, 203.

Хемичний промисл, 48, 70, 88, 149.

Хліборобство, 18—20, 22, 35, 46, 48, 49, 53, 69, 70, 72, 73, 75, 82, 86, 102, 103, 127, 133, 134, 144, 147, 149, 152, 159, 164, 165, 167, 172, 177, 181, 182, 186, 200.

Храми, 19, 23, 30, 31, 33, 41, 45, 46, 51—54, 77—81, 84, 89, 100, 102, 129, 135—138, 144, 167, 168, 131, 183, 194—196, 201.

Худоба, гл. Скотарство.

Ц

Цвіти, 61, 77, 106, 166, 177, 178, 200.

Церква, 19, 31—33, 43, 52, 73, 75—78, 83, 84, 86, 102, 108, 134, 135, 144, 145, 165—168, 173, 192—195, 198, 201.

Церкви, гл. Храми.

Цитаделі, гл. Укріплення.

Цукроварство, 180.

Ч

Часописи, 61, 113, 118, 119, 174, 202, 204, 207—213.

Човни, гл. Корабельництво.

Ш

Шевство, 70, 73, 89, 107, 127, 168.

Шкідники, 48, 69, 70, 123.

Шкіряний промисл, 50, 74, 82, 88, 106, 151, 154, 155, 186.

Шкло, 15, 78—80, 106, 126, 155, 196.

Школа, 57, 76, 133, 135, 144, 145, 168, 179, 188, 195, гл. також Освіта.

Шляхи, 13, 14, 18, 22, 25, 29, 33, 40, 41, 45, 48, 51, 52, 82, 84, 86, 93, 96, 128, 136, 150, 154, 155, 167, 182, 183, 186, 189, гл. також Ріки.

Шовк (івництво), 48, 49, 82, 83, 104, 106, 149, 153, 154, 156, 164, 180, 185, 196.

Шпитальництво, 54, 77.

Ю—Я

Ювелірство, 15, 20, 21, 26, 74, 80, 106, 168, 201.

Ярмарки, 20, 44, 82, 127, 154, 164, 179—182, 185, 195, 196, 198, 201,

РЕЄСТР ГЕОГРАФІЧНИХ НАЗВ.

А

Абхазія, 60, 61.
 Ависбург, 109, 210.
 Австрія, 100, 177, 180, 204, 211.
 Азія, 24, 26, 48, 151, 207, 210, 213.
 Азов, 35, 43, 118, 151, рис. 19.
 Азовське море, гл. Озівське море.
 Акерман, 109, 117.
 Аксая, 151.
 Алепо, 76, 83, 84.
 Альма, 36.
 Альпи, 185.
 Амстердам, 158.
 Анатолія, 65.
 Англія, Англіїці, 34, 60, 63, 71, 75, 107, 115, 143, 149, 150, 154, 164, 181, 185, 207, 210—212.
 Андалус (Еспанія), 17.
 Анті. 23, 24.
 Анутське море, 187.
 Арабія, Арабі. 13—22, 28, 48, 76, 211.
 Астрахань, 188.
 Астурія, 160.
 Африка, 210, 213.

Б

Баварці, 182.
 Багдад, 14.
 Баджнак (Печеніги), 18.

Базавлук, ос., 52, 54.
 Базаль, 43, 208, рис. 2.
 Бакота, 49.
 Баку, 17.
 Бакчисарай, 36, 41.
 Балева, р., 18.
 Балта, 155.
 Балха, 14.
 Бамджин, 18.
 Банджипр, 16.
 Бар, 98, 136, 147.
 Бардіів, 92, 120.
 Бармура, 22.
 Бастарни, 85.
 Батум, 42.
 Батурни, 107, 112, 122, 129, 150, 155, 171.
 Бахмут, 153.
 Башкірці, 42.
 Бєла, 34, 49, 64.
 Бендери, 120, 124, 128, 139, 143, 209.
 Бердичів, 155, 200.
 Бердяпськ, 151, 153.
 Бережани, 193, 196.
 Берестє, 44, 49, 99.
 Берлін, 75, 207, 209, 213, рис. 12.
 Берн, 156.
 Бершадь, 155.
 Бесарабія, 34, 86, 181, 185, 197, 213.
 Біла Церква, 108, 136, 155.

Білгород (Акерман), 34, 60, 109, 110, 117, 171, 188.
 Білгород на Слобож., 158.
 Білгородка, 38.
 Білорусь, Білоруси, 33, 98, 133, 138, 190, 207.
 Більці, 86.
 Бистра, 92.
 Бог, 49, 86, 124, 158, 175, 176, 186, 187, 212.
 Богемія, Богемці, 18, 22, 31, 32.
 Болгарія, Болгари, 15, 65, 100.
 Болгарфальва, 96.
 Болєхів, 182.
 Борзня, 199.
 Борисполь, 82.
 Бористен, 43, 47, 87, 138, 141, 143.
 Босфор Кимсрійський, 36, 210.
 Бравншвайг, 188, 207.
 Брацлав (щина), 78, 89, 92, 109.
 Бремен, 29, 177.
 Бреслав, 101, 182.
 Брно, 182.
 Броди, 52, 182.
 Бряньськ, 44.
 Буг, 49.
 Будапешт, 120, 182.
 Будинці, 126.
 Буковина, 92, 181, 185.
 Булгарин, 14, 18, 20, 21.
 Бургундія, 34.
 Бургас, 21.
 Бучач, 193, 196.

В

Валахія, Валахи, 44, 51, 70, 101, 154.
 Валинана, 17.
 Валуйки, 158.
 Вандали, 23.
 Варшава, 59, 120, 138, 155, 182, 208, 211, 212.
 Васильків, 154.

Вата, 37.
 Великоросія, 167, 169, 182, 190—192, 198, 200.
 Венетія, Венеційці, 34, 35, 37, 38, 71, 74, 120, 207, 208, 210, 212, 213.
 Вермія, 120.
 Верона, 72.
 Верхівня, с., 200, 201.
 Відень, 43, 56, 114, 115, 171, 181, 182, 186, 207—210.
 Візантія, 17, 23—27.
 Військова Скарбниця, о., 66.
 Вільшанка, 86.
 Вірменія, Вірмени, 14, 16, 44, 52, 54.
 Віртенберг, 138.
 Вільно, 33, 42, 45, 48, 120, 179, 211.
 Вінніки, 196.
 Вінниця, 136.
 Висегрод, 25.
 Висла, 91, 95, 97, 99.
 Вишгород, 25.
 Вишенка, 155.
 Вишневець, 49, 52, 56.
 Вогулич, 42.
 Вознесенськ, 174.
 Волинь, 17, 44, 49, 56, 64, 85, 121, 138, 155, 192, 207, 211.
 Володимир на Волині, 49, 155.
 Волохи, 77, 96, 97, 123, 165, 181.
 Волочиськ, 56.
 Вороніжчина, 158.
 Вранів, 92.
 Вятка, 168.

Г

Гага, 112.
 Гадяч, 122.
 Галич(ина), 22, 49, 56, 64, 169, 170, 177, 181—183, рис. 25, 26.
 Галле, 211.
 Гамбург, 155, 211.
 Гановер, 208.

Гассегун (Gassegun), 29.
 Гебреї, гл. Жиди.
 Геніч, 153.
 Гірки, 121, 125.
 Глухів, 133, 134, 168, 169, 171.
 Голандія, Голандці, 60, 71, 75, 108,
 113, 133, 150, 154, 158, 178, рис.
 6, 13, 16, 17.
 Городне, 125.
 Г(о)родно, 49.
 Городня, 189.
 Городок, 184.
 Гранів, 155.
 Греція, Греки, 29, 81, 82, 109, 146,
 147, 153, 154, 164, 168, 181, 187.
 Грузія, 37, 210, 213.
 Гумань, гл. Умань.
 Гуни, 24.
 Гурзуф, 36.
 Густинський мон. 81, 83.
 Гуцули, 181.

Г

Галісія, 22.
 Генуезці, 34, 37, 41.
 Гетінген, 150.
 Гети, 104.
 Готи, 160.

Д

Дакія, Даки, 110, 208.
 Дамаск, 83.
 Данаїс (Дон), 36.
 Данія, Данці, 31, 48, 71, 130, 133—
 135, 137, 170, 210, 213.
 Данції, 119, 154, рис. 11.
 Дельф, м., 75, рис. 12.
 Десна, 121, 154, 155, 158.
 Десница, р. 53.
 Дерпт, 187.
 Джарваг, 19.
 Джурджан, море, 14.

Діна, р., 18.
 Дніпро, 25, 40, 43, 44, 47, 48, 52, 54,
 65, 66, 69, 83, 86, 87, 88, 102, 103,
 108, 109, 121, 123—125, 127, 128,
 135—139, 143, 144, 153—155, 158,
 170, 177, 187, 192, 200, рис. 15.
 Дністер, 22, 44, 49, 76, 86, 96, 110,
 136, 158.
 Добрянськ, 154.
 Довгополе, 195.
 Долина, 182.
 Домоткань, р., 56, 69.
 Дон, р., 17, 33, 44, 110, 118, 128, 154,
 158, 165, 177, 188.
 Донськ, 152, 158.
 Донщина, 32, 110, 154, 165.
 Дрезден, 183, 210, рис. 27.
 Дунаївці, 49.
 Дунай, 18, 55, 83, 188.

Е—Є

Ебсторф, рис. 1.
 Едінбург, 109.
 Еспанія, 34, 75, 160, 204.
 Євпаторія, 188.
 Єгипет, 34, 185.
 Єлец, 158.
 Єлісаветград(щина), 174.

Ж

Жаботин, 92.
 Жиди, 44, 87, 88, 91, 92, 100, 104, 137,
 158, 159, 182, 189, 196, 201, 202.
 Житомир, 38, 210.
 Жмудь, 42.
 Жовква, 104.
 Жуки, 126.

З

Забакське Море, 36.
 Закарпаття, 92.
 Залуче, 195.

Замость, 59, 93.
 Зана, 22.
 Запорожжа, гл. Річ. реєстр.
 Збараж, 56.
 Зборів, 92.
 Звенигородка, 86.
 Зінків, 136, 137.
 Зінківці на Полтавщ., 125.
 Золотоноша, 163.

І

Івангород на Острові, 154.
 Індія, 48, 210, 211.
 Інфлянти, 98.
 Істер, 29.
 Італія, італійці, 17, 33, 35, 60, 71, 73,
 113, 129, 158, 159, 173, 180—182,
 рис. 10, 13.
 Ітіль (Волга), 15.

К

Кавказ, кавказці, 60, 208, 209.
 Казань, 179.
 Качачани, 92.
 Каламіта, 36.
 Калмики, 154.
 Калоя, 25.
 Калуга, 190.
 Калущ, 182.
 Кальміус, р. 153.
 Камінець на Берестейщ., 44, 45.
 Камінка, 143.
 Камишин, 153.
 Камянець на Поділлі, 34, 35, 49, 52,
 85, 86, 98, 109, 110, 137, 210, рис. 13.
 Канів, 44, 155.
 Карачів, 133.
 Карельці, 42.
 Карманія, 82.
 Карпати, 120, 170, 177, 181, 200, 208.
 Каспійське Море, 16, 17, 35.
 Кафа, 34, 36, 37, 39, 41, 42, 48,
 рис. 24.
 Кацапи, 181.
 Кельн, рис. 5.
 Кембрідж, 149.
 Кенігсберг, 120.
 Керсова, 32.
 Керч, 36, 61, 187.
 Кімполунг, 124.
 Кіоаба, Кіова, Кіоава, 25.
 Клів(щина), 13, 14, 15, 18, 25, 28,
 30—32, 38, 39, 40—48, 51—53, 64,
 68, 70, 82, 83, 85, 102, 103, 107,
 109, 110, 134, 135, 144, 147, 149,
 153, 155, 167, 170, 171, 174, 177,
 179, 182, 188, 189, 190, 200—202,
 207—213, рис. 1, 7.
 Китай, 14.
 Кладків, 154.
 Клепідава, 85.
 Кодак, 109.
 Козелець, 107.
 Козлов, 188.
 Коломия, 182, 195.
 Колхіда, 36.
 Константинівка, 86.
 Константинопіль, гл. Царгород.
 Королевець, 134.
 Короп, 154.
 Корсунь, 36, 110.
 Косниці, 86.
 Косов, 195.
 Кошиці, 52.
 Краків(щина), 31, 49, 59, 113, 147,
 182.
 Красноіль, 195.
 Краснокутськ, 125.
 Красностав, 155.
 Кременчуг, 155, 156, 169.
 Кремянець, 34, 49, 56, 155.
 Крета, 82.

Кривитеїни, 25.
Кривичі, 25, 189.
Крим, 32, 34, 36, 37, 38, 45, 60, 110,
141, 150, 153—155, 160, 162—164,
166, 185, 187, 188, 199, 213.

Крюків, 156.

Кубаки, 195.

Кубань, 45, 60, 160, 163, 192.

Куманія, кумани, 33, 36.

Куріма, 92.

Курляндія, 50, 168.

Курськ, 198.

Курщина, 158.

Кустантинія, 17.

Кутаїс, 42.

Куяб(а), 14, 15, 18.

Л

Лазі (Лазії), 36.

Ленданіни, 25.

Ленчиця, 40.

Лереса, 40.

Ліфляндія, 51, 211.

Ливія, 24, 98.

Ливонці, 44.

Литва, Литовці, 31, 33, 34, 37,
42—44, 45, 46, 49, 50, 59, 100, 118,
120, 138, 159, 170, 189, 201, 207,
211.

Локатки, 168.

Лопатин, 49.

Лугани, 25.

Лудана, 17.

Лукнів, 122.

Луцьк, 25, 34, 38, 49.

Любар, 155.

Любеч, 25.

Люблин, 38, 44, 49, 64.

Люксембург, 62.

Люд, 124.

Ляйпці, 50, 118, 154, 183, 185, 210,
211, рис. 27.

Ляличі, 173.

Ляхи, 68, 76.

Львів, 34, 43, 49, 52, 93, 106, 133,
137, 138, 158, 182—184, 192, 193,
207—209, 211, рис. 5, 16.

Льондон, 115, 150, 157, 207—213.

М

Мавараннагра, 15.

Маври 160.

Маграмона (Київ), 38.

Мазовія, 31, 50, 118.

Мазури, 194.

Майотас (Озівське море), 16.

Маковиця, 92, 93.

Мала Азія, 25, 82, 185, 199.

Мала Польща, 49.

Мала Русь, Малоросія, 38, 148, 151,
152, 156, 164, 165, 167—169, 181,
182, 191, 193, 197, 198, 208—210,
213.

Манич, 152.

Марава, 18.

Мармарош, 120.

Марсель, 187.

Масаети, 24.

Межибіж, 49, 56.

Меотійські болота, 43.

Местра, 40.

Мізена, 61.

Мізія, 25.

Мінс, 118.

Мінхен, 213.

Міус, 151, 152.

Миколаїв н. Дніст., 182, 183.

Миколаїв на Чорномор., 186, 187.

Милински, 25.

Мингрелія, 36, 37, 213.

Миргород, 153.

Михайлівська станиця, 175, 176.

Могилів н. Дніпром, 98, 120, 189.

Могилів на Под., 137, 155.

Мозир, 47.

Молдавія, молдовани, 51, 55, 77, 92,
101, 120, 154, 164, 169, 182.

Молочна, 159.

Монастирська, 193, 195.

Монголи, 31, 210.

Монс, 211.

Морава, р., 18.

Моравія, Моравани, 18, 52, 182.

Москва, Московітія, Московія, Мос-
ковщина, Москалі, Московіти,
Москвини, 37, 42—44, 48, 51, 54,
55, 57—64, 75, 83—85, 94—102,
107—109, 110—121, 124, 125,
128—133, 135, 136, 138—143, 146,
147, 150, 153, 154, 156—159, 161,
164—169, 170—173, 177—182, 184,
188—191, 197—199, 203, 204,
207—213, рис. 4.

Мосуль, 21.

Мукачів, 120, 124.

Мценськ, 86.

Н

Найтас, 17.

Нараїв, 193.

Нарва, 131.

Неаполь, 72.

Немирів, 108, 136, 155.

Немогарда, 25.

Несман, 133.

Нідерляндія, Нідерляндці, 60.

Ніжин, 135, 147, 153—155, 167, 168,
Німеччина, Німці, 28, 29, 33, 37, 44,
52, 59, 63, 71, 75, 87, 112, 113, 115,
120, 126, 129, 136, 138, 146, 148,
149, 151, 154, 155, 158, 165, 168,
—170, 181, 183—185, 195, 196, 199,
200, 204, 207, 209, 210.

Ніренберг, 208, рис. 25.

Ніско, 138.

Нижній Новгород, 180.

Нова Січ, 143.

Новгород, 14, 35, 48, 132, 135, 212.

Новгород-Сіверськ, 44, 45.

Ново-Архангельськ, 186.

Новоросія, 207.

Ногайці, 60, 159, 213.

Норвегія, 150.

Нормандія, 63, 68.

О

Ободівка, 78, 86.

Обрив, с., 152.

Одеса, 177, 178, 180—182, 186, 187,
208, 209, 211, 213.

Озаринці, 92.

Озів, 151.

Озівське Море, 16, 36, 60, 114, 118,
151, 187, 188.

Окраїна, 98, 158, рис. 16.

Олександрівська фортеця, 153.

Олеськ(о), 49, 56.

Олешки, 143.

Оломоуц, 182.

Орлівка, 96.

Орьол, 108.

Оскіл, 158.

Остїоти, 23.

Остріг, 155.

Остроґожськ, 148.

Охтирка, 167.

Очаків, 60, 109, 110, 117, рис. 23.

П

Павловськ, 151, 152.

Павлопіль, 118.

Палестина, 34, 185.

Париж, 22, 33, 48, 60, 61, 102, 107,
112, 113, 115, 129, 142, 143, 156,
157—159, 170, 171, 173, 185, 189,
202, 203, 207—213.

Певкіни, 85.
 Педеней, 30.
 Переволочна, 125, 173.
 Перескоп, 32, 33, 36, 60, 109, 110, 117, 154, 188, 213.
 Перемишляни, 193, 196.
 Перемишль, 22, 177, 184, рис. 6.
 Переслав, 54, 81.
 Персія, Перси, 23, 37, 38, 42, 48, 210.
 Петербург, 135, 143, 148, 150, 156, 160, 164, 166, 181, 207—209, 210—213.
 Петрівка, 126.
 Петровська, фортеця, 151.
 Печеніги, 18, 28, 30, 31.
 Печеніжин, 195.
 Печорани, 42.
 Підберізіці, 193.
 Підгайці, 193.
 Підгір'я, 181.
 Пінчов, 93.
 Пилява, 35, 52.
 Пляюї, 35.
 Погребище, 52, 56, 155.
 Поділля, 35, 49, 56, 57, 60, 64, 85, 110, 121, 136, 141, 155, 182, 192.
 Позен, 182, 210.
 Покуття, 64, 70.
 Полісся, 46.
 Полонне, 147.
 Полошки, 168.
 Полтава, Полтавщина, 80, 111, 120, 123—126, 128—130, 138, 139, 165, 173, 168, 172, 180, 188, 189, 192.
 Поляни, 17.
 Польща, Поляки, 22, 29, 31, 32, 34, 37, 38, 40, 42, 48, 49, 51, 52, 55—57, 59, 60, 62—64, 67, 68, 71, 75, 76, 85—89, 91, 93, 94—99, 101, 104, 106, 107, 110, 113, 114, 117—122, 128, 129, 133, 136—141, 145, 147, 155, 157, 159, 162, 165, 167, 170—172, 174, 178, 179, 181—185, 189, 191—196, 203, 204, 207—209, 210—212.
 Понт, 47.
 Понтус, Море, 17.
 Порта, див. Туреччина.
 Почаїв, 52.
 Прага, 52, 182, 192, 209, 210, 212, 213.
 Преображенське, 117, 188.
 Придніпров'я, 15, 46.
 Прикаспій, 16.
 Прилуки, 52, 53, 80, 82, 83, 155.
 Припять, 47.
 Проскурів, 56.
 Пруси, 44, 125, 210.
 Пруське Море, 42.
 Прут, р., 181, 185.
 Пряшів(щина), 92, 120, 124.
 Псков, 35, 48.
 Псол, 54.
 Пулави, 120.
 Путивль, 44, 83.

Р

Райгород, 122.
 Ратно, 49.
 Рашків, 76, 96.
 Регенсбург, 52, 56.
 Решетилівка, 153.
 Ріга, 180, 181.
 Рим, 17, 22, 32, 72, 100, 114, 173, 201, рис. 13.
 Роксолянція, 91, 95.
 Ромей, 26, 27.
 Ромни, 122, 153—154, 185.
 Росія, Росіяни, 57, 63, 71, 107, 111, 119, 129—137, 138, 141, 147—154, 157—162, 165—168, 171—174, 176, 177, 180—182, 184, 185, 187—188, 190, 192, 197—199, 202, 204, 207—213.

Роси, 42, 43.
 Ростов, 151, 152.
 Руан, 140, 208.
 Рум, 14, 22.
 Румелія, 65, 82.
 Румія, 17.
 Румське Море, 13, 14.
 Русини, Руси, Рос, Рутени, 13—17, 19, 20—22, 24, 27—30, 33, 43, 44, 72, 73, 106, 192—194, 196, 197, 204, 209.
 Русь, 13, 14, 19, 21—27, 31, 32, 34, 38, 39, 42, 43, 45, 48, 57, 60, 73, 97, 106, 107, 121, 170, 192, 193, 195, 204, 211, 212.
 Рязьки, 155.

С

Саксонія, Саксонці, 22, 182.
 Саманіди, 14.
 Самара, м., 119.
 Самара, р., 69, 158.
 Самбек, 153.
 Самватас (Київ), 25.
 Самогети, 42.
 Самоткань, р., 56.
 Сандомір, 20.
 Санжари, 123.
 Санч, 120.
 Сардинія, 180.
 Сармати, 85, 104, 208.
 Сарматка, 152.
 Сарматська Слобода, 152.
 Сарматські гори, 43, 49.
 Сарсона, 36.
 Севастопіль, 187.
 Семенівська Фортеця, 151.
 Семигород, 88, 91—93, 96, 99, 120, 208.
 Сена, 33.
 Сербія, Серби, 158, 174, 191.
 Середземне Море, 14.
 Сермель (Перемишль), 22.
 Сіверщина, Сіверяни, 86, 138, 207.
 Сівськ, 133, 167.
 Сіна (Китай), 14.
 Січ, 56, 143, гл. також Запорожжя.
 Сибір, 147, 154, 175.
 Сигіт, 124.
 Симферопіль, 36.
 Синява, 138.
 Сирія, 34, 48, 71, 76, 185.
 Скити, 25.
 Склавини, 23, 24.
 Славія, 14.
 Славяни, 13—20, 22, 23.
 Слобожанщина, 164, 167, 207, 208.
 Словак, 120, 121, 123, 213.
 Случ, 49, 155.
 Сміла, 92, 125.
 Смоленськ, 60, 122.
 Солдадія, 36.
 Солотвина, 195.
 Сольгафі, 36.
 Сороки, 86, 92, 136.
 Спарта, 173.
 Спори, 24.
 Станиславів, 182, 195.
 Старий Бихов, 98.
 Стародуб, 44, 45, 108, 124, 154, 155.
 Стирія, 43.
 Стрий, 182.
 Суботів, 86, 92, 100.
 Судак, 32, 36.
 Судова Вишня, 34, 184.
 Сула, 69.
 Сумівка, 86.
 Суми, 164.
 Супой, р., 69.
 Сура, р., 56.
 Сучава, 92, 124.
 Сян, 138, 184.
 Сянок, 52.

Т

Тавань, 48, 117.
Таврія, 47.
Таврика, 48.
Тавроскити, 25.
Таганрог, 118, 151, 152, 153.
Тамань, 157.
Тана(іс), 17, 33, 35, 36, 43, 207.
Танія, (Табія), 14.
Татарія, Тартарія, Татари, 28, 31, 32, 33, 34, 36, 39—45, 48, 49, 53, 55, 60, 68, 78, 87, 88, 91, 96, 98, 100, 101, 109, 110, 118, 119, 123, 127, 129, 136, 137, 153, 158—160, 162, 164, 172, 213, рис. 14, 23, 24.
Татри, 49.
Тевтони, 33.
Телюча, 25.
Теодосія, 36, 48, 187, рис. 24.
Теректимирів, 54, 109, 110, рис. 15.
Тернопіль, 137.
Тмуторокань, 14.
Товстодуби, 169.
Токай, 92.
Тонеля, 155.
Тракія, 210.
Трансильванія, 63, 64, 70, 97, 102, 185, 211.
Трапезунд, 36, 171.
Трипілля, 52.
Тузлів, р., 152.
Тула, 190.
Тульчин, 171.
Тура, р., 47.
Туреччина, Турки, 42, 45, 51, 55, 61, 65, 66, 75, 82, 96, 98, 100, 101, 104, 109, 110, 116, 117, 119, 128, 129, 139—141, 143—145, 149—151, 153—159, 162, 172, 177, 208—210.

У

Уборть, р., 47.
Угорщина, Угорці, 31, 44, 89, 92, 93, 96, 99, 100, 120, 177, 185, 192.
Уельс, 150.
Україна, гл. Річ. Реєстр. з україн. краєзн.: Україна-назва.
Уліна (Улянів), 138.
Умань, 77, 78, 86, 87, 96, 147, 154, 155, 186.
Урів, 148.

Ф

Фейсрвара, 96.
Ферара, 71.
Фляндрія, 34.
Франкфурт, 29, 102, 128, 208.
Франція, Французи, 34, 60—63, 69, 71, 111—113, 115, 119, 129, 130, 137, 142, 149, 154—157, 159, 161, 168, 170, 171, 173, 176, 185, 187, 200—204, 207—209, 212, 213.

Х

Хазран, 20.
Харван, 14, 20.
Харків(щина), 158, 159, 164, 167, 168, 176, 177, 179, 180, 189, 197, 208, 210.
Херсон, 155, 164, 209, 211.
Херсонес, 30, 32, 36.
Херхер, 41.
Херхіярдє, 36.
Хитава, Хіо, Хіовія (Київ), 30, 38, 42, 45.
Хмільник, 56.
Хозарія, Хозари, 14, 16, 17, 21, 22, 36.
Хозарське Море, 14, 16, 17.
Холм, 49.
Хорол, 153.
Хорсан, 16.
Хотин, 49.

Ц

Царгород, 17, 18, 22, 24, 25, 32, 43, 53, 61, 65, 80, 86, 109, 130, 144, 171, 185, 208.
Царичанка, 154.
Цернигога, 25.
Цикинівка, 49.

Ч

Червона Русь, 49, 52, 64, 170, 207.
Черемиси, 142.
Черемош, 195.
Черка(в)сці, 43, 59, 128.
Черкаси, 40, 44, 110, 155.
Черкаськ, 151.
Черкеси, 43, 59, 60, 144, 213.
Чернівці, 181, 185, рис. 28.
Чернівці, 92.
Чернігів(щина), 25, 44, 59, 64, 86, 149, 155, 168, 173, 188, 189, 191.
Черуфське Море, 187.
Чехів м., 193.
Чехія, Чехи, 18, 31, 123, 182, 192—197, 204, 210, 212.
Чигирин, 84, 86, 88, 90, 92—94, 96.
Чорне Море, 14, 25, 32, 35, 36, 40, 42, 48, 49, 60, 61, 109, 146, 152, 158, 159, 164.
Чорний Острів, м., 56.
Чорнобиль, 155.

Чороха, р., 37.
Чортомлик, 52, 54.
Чуднів, 155.

Ш

Швайцарія, 156.
Швеція, Шведи, 48, 51, 60, 71, 75, 86, 88, 90, 91, 93—95, 97—101, 111, 114, 120—125, 128, 136, 134—143, 156, 160, 208—212.
Шлесск, 52, 154, 155, 164, 182.
Шотляндія, Шотляндці, 71, 90, 107, 150, 200.
Штеттін, 86, 208.
Штрасбург, 156.
Штутгарт, 138, 199, 207.

Ю

Югри, 42.

Я

Яблонова, 148.
Яворів, 56.
Ягорлик, р., 152.
Яготин, 188.
Ялта, р., 18.
Янів на Поділлі, 86.
Ярослав, м., 56, 138.
Яси, 86, 124, 136.
Яслика, 52.
Ярмолинці, 137.

РЕЄСТР ІСТОРИЧНИХ ІМЕН.

Александр, п. кор., 43.
Апостол Петро, полк., 129.
Аракчеев, 174.

Батий, 31, 33.
Баторій Стефан, 50.
Безбородько, 168.
Болеслав, п. кн., 170.
Бутурлін, 98, 134.

Валюа, де, Анрі, 107.
Василь, візант. ціс., 25.
Василь, мос. кн., 42, 45.
Василько, кн., 31, 32.
Вацлав I, 31.
Віт, гр., 174, 175.
Витовський Іван, 84, 87, 90, 91, 93—95, 98—100, 104.
Витовт, в. кн. лит., 33.
Владислав IV, п. кор., 107, 172.
Войнаровський, 124, 126, 140.
Володимир Великий, 28—30, 53, 76, 177.
Володислав (Ягайло), п. кор., 42, 107.
Вольтер, 140—142, 207.
Воронцов М., гр. 186, 188.

Ганка, 193.
Гаррінгтон, лорд, 143.
Гастоль Альберт, 45.

Гаштгольд Мартин, 38.
Гедигольд, кап., 35.
Генрих Gaetano, 59.
Генрих II, 28.
Гоголь М., 203.
Гондіус В., 64, рис. 11.
Гордієнко, запор. кош., 122, 124.
Гритин Ганс, 64.
Груша, гетьм. пис., 96.
Грушевський М., 11, 209, 213.

Голіцин, 111, 119.
Головкін, 132.

Данило Галицький, кн., 31, 170.
Дашкевич Евстахій, 44.
Де Валюа Анрі, 107.
Дмитро, мос. ц., 59.
Дорошенко Петро, гетьм., 129, рис. 17.

Єремія, царг. патр., 77.

Жданович Антін, коз. полк., 93, 96, 99.

Завадовський, гр., 173.
Замойський Ян, 59.
Зеленський, полк., 96.
Зітман, бар., 139.
Зимунт, п. кор., 42, 110.

Іван, мос. кн., 37, 42, 58.
Ігор, кн. 25.
Ідсн Вільям, 150.
Інгор, гл. Ігор.

Казимир, п. кор., 38, 43, 112.
Карл X Густав, шв. кор., 208, 210.
Карл XII, шв. кор., 120—122, 124, 125, 128, 138—141, 143, 162, 172, 208, 213.

Катерина II, 150, 157, 160, 176.
Кеменій Йоган Янош, 93.
Климент VII, папа р., 30, 42.
Ковалевський, коз. полк., 96.
Коляар, 193.
Конрад, маз. кн., 31.
Кореля, коз. от., 59.
Коропчинський Григорій, полк., 107.
Котляревський І., 169, 180.
Культовський Григорій, 133.

Лев Філософ, віз. ціс., 24.
Леопольд I, ціс., 84, 114.
Лівій, 14.
Лілієнкрон І., 97, 211.
Лопатинський Теофілат, 133.
Лупол Василь, 92.
Людовик IX, 32.
Людовик XV, 114.

Маджак, 17.
Мазепа Іван, гетьм. 108, 111, 125, 129, 130, 136, 138—143, 150, 158, 162, 168, 172, 207, 210.
Макар III, патр., 76, 83, 207, 212, 213.
Максимілян Емануїл, пр. Віртемберський, 138—140.
Мартинович Андрій, полк., 133.
Матвій, нім. ціс., 59.
Махмет-Гірей, хан, 44.
Месфельд, 124.
Меньшіков, 129, 132, 135, 173.

Мініх, 143.
Микошинський Богдан, запор. гетьм. 54.
Милашевич Іван, запор. кош., 145.
Муктадир, каліф., 15.

Наливайко, 59.
Наполеон I, 170, 171, 185, 207.
Наполеон III, 204.
Ничипор, коз. пос., 56.

Олена, кн., 29, 30.
Орлик Григорій, 128, 142, 207.
Орлик Пилип, 124, 136, 142, 143, 207.
Острозький Олександр, 54.
Отон III, 29.

Палій, 108.
Парчевич Петро, австр. пос., 100.
Петро I, мос. ц., 111, 116, 117, 119, 120, 128, 131, 132, 135, 160, 162, 173, 204, 212.
Петро III, мос. ц., 157.
Підкова Іван, 50, 109, 110.
Понтус, 60.
Потоцький, гр., 174, 186.
Потьомкін, 162, 174.
Преслава, кн., 31.
Пуґачев, 157, 160.

Радзейовський, 107.
Ракоці Юрій II, 88, 89, 92, 93, 96, 97, [101].
Рейнберн, еп., 29, 30.
Реншільд, фельдмар., 126.
Розумовський, 162, 168, 171.
Рондо Клавдій, 143—145.
Рудольф II, нім. ціс., 52.
Румянцев, 155.

Самойлович Іван, гетьм., 104, 107, 108, 119.
Самойлович Симеон, полк., 108.

Сапіга, 100.
 Свєндостлав, гл. Святослав.
 Святополк, кн., 29—31.
 Святослав, 25—27.
 Симунт, гл. Зимунт.
 Синявський, 56, 137.]134.
 Скоропадський Іван, гетьм., 124, 133,
 Снек, полк., 136.
 Солонина Константин, полк., 107.
 Станислав, п. кор., 139.
 Стефан, воев., 96.
 Стефан, н. ціс., 204.
 Стефан, п. кор., 54, 109.
 Суассон, де, фр. ген., 62

Тараський, коз. от., 61.
 Тіфенбах, фон, Христоф, 56.
 Тиверій, р. ціс., 58.

Федорович Сасько, 56.
 Фердинанд III, 100.
 Флєрі, фр. мін., 142.
 Ханенко, полк., 96.
 Хлопицький Казимир, 55.
 Хмельницький Богдан, гетьм., 71, 74,
 76, 78, 84, 86, 87, 90, 93—102; 110,
 129, 141, 159, 171, 172, 203, 204,
 208, 212, рис. 11.

Чарнецький, 93.
 Челліні Бонвенуто, 201.

Шафарик, 193.
 Шік, козац. лікар, 155.

Ягайло, лит. кн., 42.

РЕЄСТР АВТОРІВ ЧУЖИНЦІВ.

Аксаков Іван, 197—199, 207.
 Алепський Павло, 76—84, 207.
 Аль-Бекрі, 22.
 Аль-Джайгані, 14—15.
 Аль-Масуді, 16—18.
 Амастрідський Юрій, 25.
 Антермоні Й. (Antermony J.), 207.

Балюз Жан (Baluze Jean), 112—114.
 Бальзак (Balzac), 200—202, 209, 212.
 Барбаро Йосафат (Barbaro Josaphat),
 35—37, 207.
 Барділі Й. В. (Bardili Johan Wendel),
 138—140, 207, 212.
 Барклай (Barclay), 116.
 Бекрі, гл. Аль-Бекрі.
 Блязіус Йоган Генрих (Blasius Jo-
 hann Heinrich), 188—191, 207.
 Боденер Габріель (Bodenehr G.), рис.
 22.

Боденштедт Фрідріх (Bodenstedt
 Friedrich), 199, 200, 207.
 Боплан, де, Гійом ле Васер (Guil-
 laume Le Vasseur de Beauplan),
 63—70, 72, 102, 140, 207, 211,
 рис. 7—9.

Бременський, гл. Адам Бремен-
 ский.

Бруно з Кверфурта (Bruno v. Quer-
 furt), 28, 29.

Бусєнгольт, 102—103, 208, 213.

Вебер Ф. (Weber Friedrich Christian),
 128, 129, 208.
 Вейге (Weihe), 126—128.
 Веллінг Готгард (Welling Gothard),
 86—89, 208.
 Вердум У. (Werdum Ulrich), 104—
 107.

Від Антіні (Wied A.), рис. 4.
 Віженер, де, Блез (Blaise de Vigenère),
 48—50, 207.
 Віміна Альберт (Vimina Alberto),
 71—75, 208, 212, 213.
 Вольтер (Voltaire) 140—142, 207,
 208.

Вотрен Губерт (Vautrain), 171, 208.
 Всеволожський Н., 167, 208.
 Вудем Русель, 170.

Гавлічек-Боровський Карель (Havlí-
 ček-Borovský Karel), 197, 212.
 Гакет Б. (Hacquet B.), 208, рис. 25,
 26.

Гакстгаузен Ф. (Haxthausen F.), 184,
 208.

Гербенштайн С. Ф. (Herberstein S.
 F.), 43—45, 208, рис. 2, 3.

Гердер Йоган Готфрід (Herder Jo-
 hann Gottfried), 146.

Гільдебрандт К. Й. (Hildebrandt K.
 J.), 86—93, 208.

Гоман Б. (Homann B.), рис. 20.

Гондіус Вільгельм (Hondius Wilhelm),
64, рис. 11.
Гофман, 178.

Гамба (Gamba), 208.
Гамберіні, 50.

Гаран де Кульон (Garran de Cullon),
159—160.

Гільденштедт Й. (Güldenstädt J. A.),
151—155, 208, 213.

Гмелін Самуель Готліб (Gmelin Sa-
muel Gottlieb), 148—149, 209.

Гордон Патрик (Gordon Patrick),
107, 108, 208, 209.
Гун, 209.

Де Вітт, 158.

Де Кульон Гаран (De Cullon Garran),
159, 160.

Де Люк Жан (Jean Deluc), 60, 61,
213.

Де Лягард (De Lagarde), 171, 209.

Де Лямар К. (Delamarre K.), 204,
205, 209.

Де Ля Невіль (Baillet de la Neuville),
111, 112, 212.

Де Ля Фліз, 202—203.

Де Ля Фриз, 173.

Де Монті А. (A. de Monti), 142,
143.

Де Пляно Карпіні, Іван (Giovanni
de Plano Carpini).

Джайгані, гл. Аль-Джайгані.

Джеймс Й. Т. (James J. T.), 209.

Джонсон Й. (Jonson J.), 210.

Дібен, фон, марш., 125.

Дігуров, 159.

Долгорукий І., 167—169, 209, 213.

Доннерсмарк, фон, Яків Генкель
(Henkel von Donnersmarck), 59, 60.

Дюран, 157—159.

Едрісі, 22.

Зап Карл Владислав (Zapp Karel
Vladislav), 192—196, 209.

Зільтман, Давид Натан, 125, 126.

Зув Васілій, 164, 165, 209.

Ібн-Даст, 18—21.

Ібн-Фадланд Ахмед, 15.

Ібн-Хаукаль, 21, 22.

Ібн-Хордадбе, 13, 14.

Ібн-Якуб, 22.

Ізмайлов В., 166, 210.

Кампензе Альберт, 42, 43.

Карпіні, де Пляно, Іван (Giovanni de
Plano Carpini), 31, 32, 210.

Келлер, фон (Keller Johan Wilhelm),
108, 109.

Кібург Конрад, 33.

Кларк Едвард Даніель (Clarke Edou-
ard Daniel), 150, 178, 210.

Кокс В. (Cox William), 210.

Коль Йоган Георг (Kohl Johann
Georg), 177—184, 210, 213, рис.
27, 28.

Константин Порфирородний, 24, 25.
Контаріні Амвросій (Contarini Am-
brogio), 37, 42, 210.

Корб Й. Г. (Korb Johann Georg),
114—118, 210, рис. 18—20.

Корнеліус, 158.

Корнетті (Cornetti), рис. 10.

Коубек Ян (Koubek Jan), 192.

Крман Даниїл (Krmann Danielis),
120—124.

Кульон, де, Гаран (Garran de Cullon),
159, 160.

Лев Диякон, 25—27.

Левшин А., 166, 210.

Лесюр Шарль Люї (Lesur Charles
Louis), 171—173, 210.

Лінаж, де Вусієн (Linage de Vou-
cienns), 107, 210.

Литвин Михайло, 46—48.

Лятарт, гл. Де Лятарт.

Лямсден Т. (Lumsden Thomas), 211.

Лянуа, де, Жільбер (Guillebert de
Lannoy), 34, 35, 208, 210, 211.

Лясота Еріх (Erich Lassota von
Stebrau), 52, 56, 72, 211.

Льотер (L'Auteur), рис. 21.

Майерберг А., 84—86, 211.

Майер Йоган (Mayer Johann), 211.

Майнер (Meiners C.), 211.

Максимілян Емануїл, пр. Віртем-
берський (Maximilian Emmanuel
Hertzog in Württemberg), 138—140.

Мальмсбюрі Гаріс (Malmesbury Har-
ris), 150, 151, 211.

Мальт-Брюн К. (Maltebrun), 170, 211.

Манштайн Христоф Герман (Man-
stein Christoph Hermann), 128,
138, 211.

Мармон Огюст (Marmont), 185—188,
211.

Маршаль Джозеф (Marchall Jo-
seph), 149, 211.

Масса І. (Massa I.), 158.

Масон Шарль Франсуа (Masson
Charles François), 160—163, 210,
211.

Масуді, гл. Аль-Масуді.

Меллер Йоган Вільгельм (Möller
Johann Wilhelm), 155, 156, 211.

Меріме П. (Merimé Pr.), 203, 204,
211, 212.

Міллер Льюренц (Müller Laurentius),
50, 51, 154—156, 211.

Мукант Павло (Mucante Paul), 59.

Невіль, гл. Де Ля Невіль.

Палацький Франтішек (Palacky
František), 192, 196.

Папроцький (Paprocki), 56, 212.

Парчевич Петро, 100—101.

Пассек Вадим, 167, 212.

Петерсон П., 59.

Петре Петро, 126.

Петцольд А. (Petzholdt Al.), 191, 192,
212.

Пішчевич А., 174—177, 212.

Пляно-Карпіні, де, Іван (Plano Car-
pini Giovanni), 31.

Погодін Михайл, 169, 170.

Прокопій, 23, 24.

Райнер Марія Рільке, гл. Рільке.

Рієр Франтішек (Rieger František),
196, 197.

Рільке Марія—Райнер (Rilke Maria-
Rainer), 212.

Рондо Клавдій, 143—145.

Рубаков, 148.

Рубрук(віс) В. (William de Rubru-
quis), 32, 33, 210.

Сбітнев Іван, 166, 167.

Стефан, воєв., 96—97.

Стієдіус Х., 101, 102.

Сумароков П., 166, 213.

Тальві (Von Talvj), 200.

Тітмар Мерзебуртський, еп. (Tietmar
von Merseburg), 29—31.

Тилер А. (Tyler A.), 109.

Феріоль, 130.

Флетчер Джи́льс (Fletcher Giles),
57—59, 212.

Фотій, патр., 24.

Фраймунд І. (Freymund I. N.), 119,
Фриз, тл. Де Ля Фриз. [212.

Хоецький Карло (Chojecki Karol), 212,
148, 218.

Шаліков П., 165, 212.
Шебеші Франц, 96—100.

Шерер Жан Бенуа (Cherer), 156,
157.

Шільтбергер Й. (Schiltberger Joh.), 212.

Шмальц (Schmaltz) 185.

Шульце Г. (Gerhord Schulze-Gaever-
nitz), 183.

Юст Юль (Just Jul), 130—138.

З М І С Т:

З передмови до 1-го видання	9
Передмова до другого видання	12
I. Арабські письменники IX—X ст. Ібн-Хордадбе, Аль-Джайгані, Ібн-Фадланд, Аль-Масуді, Ібн-Даст, Ібн-Хаукаль, Ібн-Якуб, Едрісі	13
II. Візантійські джерела VI—X ст. Прокопій, патріарх Фотій, Кон- стантин Порфирородний, Лев Диякон з Калої в Малій Азії	23
III. Західньо-європейські подорожники XI—XIV ст. Бруно з Квер- фурта, хроніка Тітмара Мерзебурґського, Іван де Плано Карпіні, Вільгельм Рубруквис з Брабанту, Конрад Кібургі	28
IV. Італійські та інші подорожники XV—XVI ст. Жільбер де Лянуа, Йосафат Барбаро, венецький посол Амвросій Контаріні, лист Альберта Кампензе, „Записки“ С. Герберштайна	36
V. Відомості про Україну М. Литвина, Б. Віженера та ін., з XVI ст. Дневник подорожі М. Литвина про природні багатства України. Відомості Блез де Віженера 1573 р. Тамберіні. Записки Л. Міллера 1585 р.	48
VI. Е. Лясота та інші автори про Запорозьку Січ. Посольство Еріха Лясоти на Запорозьку Січ в 1594 р. Відомості про козаків Па- процького, Джильса Флетчера, П. Муканта, П. Петерсона, Якова Генкеля фон Доннерсмарка, Жана Де-Люка, і „Gazette de France“ 1631 р.	58
VII. „Опис України“ Боляна. Значіння писань Боляна. Його відо- мості географічні, про українських козаків, устрій, побут, звичаї, природу, ремесла, торгівлю і т. д.	67
VIII. Доба Б. Хмельницького. Зацікавленість Україною. Записки ве- нецького посольства Альберта Віміні про Козацьку державу. Опис подорожі патріарха Макара III, зложений Павлом Алепським 1654—1656 рр. Відомості А. Майєрберга про Московщину й Україну. Опис шведського посольства Г. Веллінга, зложений К.	

- Я. Гільдебрандтом і самого Г. Веллінга з відомостями про козаків, національні відносини, побут та переговори з гетьманом Б. Хмельницьким. Записки учасника семигородського і шведського посольства Франца Шебеті і посла від австрійського цісаря Петра Парчевича. Відомости Х. Стієдіуса і Бусенгольта 77
- IX. **Доба від І. Виговського до І. Самойловича.** Подорож У. Вердума по Польщі і Галичині. Відомости про козаків Лінаж де Вусієна, Патрика Гордона, І. В. фон Келлера і А. Тилера. Подорожна книжка „Суапєає“ 1687 р. 112
- X. **Доба Мазепи.** Численність джерел. Відомости про особу гетьмана Де Ля Невіля і Жана Балюза. Ляйпціський місячник „Енгорайсхе Фата“ 1704 р. Анонімні летючки. „Diarium“ Й. Г. Корба 1698—9 р. Спогади словака Д. Крмана і шведських старшин Зільтмана, Петре і Вейге про похід Карла XII. Спогади Вебера про московсько-українські відносини. Французькі реляції. Спогади данського посла Юля Юста про Московщину і Україну. „Реляція“ принца Максиміліана Емануїла про Полтавську трагедію. Вольтер про Україну. Лист Де Монті про П. Орлика. Реляції К. Рондо, 1736 р. 119
- XI. **Друга половина XVIII ст.** Характер описів. „Дневник“ Й. Г. Гердера 1769 р. Подорож Карла Хоецького по Україні і Московщині. Відомости нім. лікаря С. Г. Гмеліна. Характеристика українського життя англійців Джозефа Маршала і Едварда Данієля Кларка та московського життя — Гарісона (Мальмсбюрі). Відомости акад. Гільденштедта про природні багатства, ремесла і торгівлю України. Подорожі Йогана Вільгельма Меллера, Жана Бенуа Шерера, Дігурова. Відомости Дюрана про Україну і „Окраїну“. Праця про Польщу і Україну Гарона де Кульона. „Секретні спомини про Росію“ Ш. Ф. Масона 158
- XII. **Девятнадцяте століття.** Російські автори про Україну: В. Зуєв, П. Шаліков, П. Сумароков, В. Ізмайлов, А. Левшин, І. Сбітнев, В. Пассек, Н. Всеволожський, І. Долгорукий, М. Погодін. Характеристика українців данця Мальт-Брюна, французів Г. Вотрена, Де-Ляярда, Ш. А. Лесюра і Де Ля Фриза. Серб А. Пішчевич про „пацифікацію“ богських козаків. Подорож Й. Г. Коля та його відомости з українського краєзнавства. Відомости про економічні відносини, природу і культуру України Гакстгавзена, Шмальца, Блязіуса і Пецольда. Подорож марш. Мармона 1834 р. Чеські автори про українців: Ф. Палацький, Я. Коубек, К. В. Зап, Ф. Рігер, К. Гавлічек-Боровський. Подорож Ів. Аксакова. Ф. Боденштедт і Тальві про українські пісні. Перебування на Україні О.

Бальзака. Опис Київщини Де Ля-Фліза. П. Меріме про українських козаків і гетьм. Б. Хмельницького. Петиція в українській справі франц. сенатора К. Делямара, 1869 р.	178 222
Література	229
Річевий реєстр з українського краєзнавства	236
Реєстр географічних назв	246
Реєстр історичних імен.	249
Реєстр авторів чужинців	249

Літературно-художнє видання

Серія «Відродження»

Січинський Володимир Юхимович

ЧУЖИНЦІ ПРО УКРАЇНУ

Вибір з описів подорожей по Україні та інших
писань чужинців про Україну за десять століть

Редактор *І. С. Голубева*
Художній редактор *А. М. Буртовий*
Технічний редактор *Т. С. Семченко*
Коректор *Л. О. Ващенко*

ІБ № 0002

Підписано до друку 3.02.92. Формат 60×84 1/16. Папір офсетний № 2. Друк офсетний.
Умовн.-друк. арк. 14,88. Умовн. фарбовідб. 15.0. Обл.-вид. арк. 12,28. Зам. 2-40.

Фірма «Довіра»

252001, Київ, вул. М. Грушевського, 1д

Віддруковано з діалозитивів на поліграфкомбінаті «Молодь».
254119 Київ, вул. Пархоменка, 38—44